NEW YORK SUB TEROARE

Tinérama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

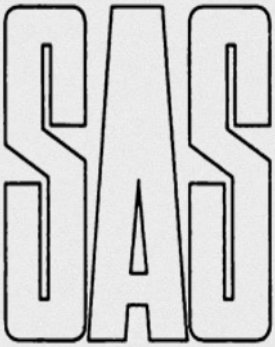

SAS 084

New York sub teroare

În româneşte de IOANA VOIA

Editura TINERAMA, 2002

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–097–X

Gérard de Villiers
Le Plan Nasser
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: ianuarie 2025

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 14
Capitolul III 22
Capitolul IV 32
Capitolul V 45
Capitolul VI 53
Capitolul VII 62
Capitolul VIII 74
Capitolul IX 85
Capitolul X 94
Capitolul XI 103
Capitolul XII 109
Capitolul XIII 119
Capitolul XIV 126
Capitolul XV 137
Capitolul XVI 144
Capitolul XVII 151
Capitolul XVIII 157
Capitolul XIX 166
Capitolul XX 173

Capitolul I

Un punct argintiu ieşi din norii plumburii care se îngrămădeau deasupra golfului Saronikos şi începu să se apropie de sol cu o încetineală maiestuoasă. Un aparat în procedură de aterizare pe aeroportul din Atena.

Malko îşi consultă ceasul Seiko. După oră, trebuia să fie Libyan Airlines din direcţia Tripoli.

Avionul pe care îl aştepta.

În ciuda aerului condiţionat dat la maximum, o căldură înăbuşitoare domnea în holul cu pereţi de sticlă, transformat în seră… Cămaşa de pânză subţire, udă de transpiraţie, i se lipise de spate şi, pentru a-şi potoli setea, fusese nevoit să ingurgiteze la barul de tranzit nişte băuturi gazoase infecte, de culori îngrijorătoare.

Hoardele turiştilor cocoşaţi de aparate de fotografiat şi bolnavi de insolaţie năpădeau aerogara în valuri, sub privirile indiferente ale poliţiştilor greci înarmaţi până în dinţi, asudând din plin sub vestele antiglonţ, cu gândul la un „uzo” rece mai curând, decât la un eventual act de eroism. După nu mai puţin de şase atacuri teroriste, aeroportul din Atena dobândise o reputaţie proastă şi guvernul grec, recunoscut ca proarab, se simţise obligat să întărească securitatea, cel puţin de formă. Rapoartele responsabilului CIA de la Atena semnalau în continuare o adevărată viermuială de terorişti din Orientul Mijlociu, în tranzit prin capitala Greciei.

Malko cercetă mulţimea din jur, punctată de zeci de feţe oacheşe şi mustăcioase. Care dintre aceşti turişti banali se pregătea să deturneze un avion sau să pună o bombă?

Un Airbus Air France, înconjurat de un cordon de poliţişti militari, tocmai îmbarca pasageri. Şi totuşi, compania franceză nu se număra printre cele direct ameninţate.

Malko îşi concentră din nou atenţia asupra avionului care se apropia. Un aparat Boeing 727, căruia nu i se putea încă distinge naţionalitatea. Trebui să mai aştepte câteva minute până când aparatul, care aterizase pe o pistă paralelă cu ţărmul, să tragă la aeroport. Observă atunci cele trei săgeţi roşii, emblema companiei

Libyan Airlines. Se întoarse spre bărbatul slab de lângă el, îmbrăcat, în ciuda căldurii, într-un costum de culoare închisă. Omul avea ochii înfundaţi în orbite, faţa trasă de oboseală şi îşi tot ştergea transpiraţia de pe frunte.

— Cred că ăsta e, doctore, anunţă Malko.

— *Thanks God!* şuieră printre dinţi Mark Scargill.

Sosise cu trei ore înainte de la Frankfurt, cu un charter al armatei Statelor Unite. Era doctor militar, specialist în „evaluări" delicate şi operaţiuni secrete. Recrutat de CIA în numeroase ocazii. Examina rarele fotografii ale cetăţenilor americani luaţi ostatici pentru a deduce starea lor probabilă de sănătate.

Avionul 727 al companiei Libyan Airlines tocmai se oprise în faţa aeroportului. Nişte lucrători greci lipiră o pasarelă de flancul aparatului şi silueta unui steward libian apăru în uşă. Pasagerii începură să iasă din avion. Majoritatea erau bărbaţi. Se înghesuiră toţi într-un autobuz şi, în cinci minute, avionul se goli.

— Hai să mergem, sugeră Mark Scargill.

— Avem tot timpul, observă Malko. Grecii nu se prea grăbesc…

Autobuzul cu pasageri porni în direcţia terminalului şi transportoarele de bagaje înconjurară avionul, care îşi deschise vintrele. Inima lui Malko începu să bată mai repede. Misiunea era supersecretă. Atât de secretă, încât nici măcar reprezentanţa CIA de la Atena nu era la curent cu prezenţa lui Malko pe teritoriul grec. Sosise de la Viena cu o zi înainte, pentru ca să aibă timp să se organizeze, să închirieze o maşină şi să se instaleze la *Hôtel de Grande Bretagne*, Piaţa Constituţiei, ca orice turist cu bani. Abia dacă închisese un ochi toată noaptea. Nu din cauza tensiunii nervoase, ci, mai degrabă, a senzaţiei că patul îi fusese aşezat pe marginea pistei Le Mans…

Pe deasupra, mai şi clănţănise din dinţi. Datorită instalaţiei de aer condiţionat nou-nouţă a hotelului, în cameră domnea un frig siberian.

Malko privea aparatul libian, întrebându-se dacă IPA[1] îi reperase prezenţa la Atena. Serviciile speciale greceşti erau „contaminate" de exponenţi ai „stângii" extremiste şi întreţineau multiple contacte

[1] Echivalentul serviciului DST în Grecia.

suspecte cu teroriştii.

Cât despre KYP[2], oamenii de la Agenţie se hotărâseră să nu-i sufle niciun cuvânt despre această misiune care se desfăşura pe teritoriul grecesc, chiar şi cu riscul de a se găsi nevoiţi să prezinte scuzele de rigoare, în cazul în care afacerea ar fi transpirat.

Muncitorii tocmai goleau cala Boeingului cu ajutorul unui covor rulant. Valize, valize, iarăşi valize, cutii, lăzi. Convoiul maşinilor de bagaje se îndepărtă. Nu mai ieşea nimic din vintrele aparatului libian. Totuşi, Malko îl fixa în continuare, cu insistenţă.

Doctorul Scargill, alături, îşi ţinea şi el respiraţia. Jos, pe pistă, un grec se apropie şi opri banda rulantă. Descărcarea avionului se terminase. Doctorul Scargill scoase o exclamaţie înfundată.

— *Himmel!* făcu Malko.

Se îndepărtă de peretele de sticlă, nedumerit. În acelaşi moment, un angajat porni banda din nou. Timp de câteva secunde, prin deschiderea pătrată nu ieşi nimic. Apoi, în lumina crudă, apăru ceva negru. Doi muncitori se repeziră înainte şi Malko îl văzu pe şeful echipei, care avea mâinile libere, cum îşi face repede semnul crucii. Încet, cu gravitate, un sicriu negru alunecă afară din pântecele aparatului.

*

* *

Un vameş grec, toropit de căldură, neras şi morocănos, aruncă o privire spre cei doi străini care tocmai îi deranjaseră siesta. În ciuda ventilatorului minuscul, care scotea un zumzăit astmatic, în biroul mic aşezat la oarecare distanţă de aeroport trebuiau să fie vreo 50 de grade. Podeaua era presărată cu sticle de bere goale.

— *Parakalo!*[3] rosti Malko politicos.

— Ce doriţi? răspunse funcţionarul în engleză, pe un ton arţăgos.

— Unde trebuie să ne adresăm pentru a scoate din vamă ceva care a sosit cu avionul de Tripoli?

---

[2] Agenţia greacă de Contrainformaţii.

[3] Vă rog!

— Aici, oftă funcţionarul, gata obosit. Dar va trebui să reveniţi diseară, sau mai sigur mâine. Nu mi-au sosit încă formularele… Despre ce este vorba?

— Despre un sicriu, spuse Malko.

Funcţionarul îl privi cu gura căscată.

— Un sicriu? Gol?

— Nu, spuse Malko pe un ton măsurat şi sobru.

Celălalt se scutură, încercând să alunge aburii de bere care îi întunecau creierul. Discret, Malko aşează pe birou o bancnotă de o mie de drahme.[4]

— Un prieten de-al nostru, care a decedat la Tripoli, explică el. Familia a dorit ca trupul să fie îngropat în patrie, în Austria.

— Înţeleg, spuse funcţionarul pe un ton compătimitor. Sicriul era în avion. Dar sunteţi sigur? Cu libienii ăştia…

— L-am văzut, afirmă Malko. Ar fi o coincidenţă cu totul ieşită din comun ca în avion să fi fost vreun alt sicriu…

— Într-adevăr, aprobă funcţionarul, strecurându-şi bancnota de o mie de drahme în buzunar.

— Atunci, ce trebuie să facem? insistă Malko.

Grecul îi aruncă o privire uşor alarmată.

— Cum o să transportaţi sicriul?

— Nu vă faceţi probleme, îl linişti Malko. Am închiriat un furgon funerar de la Atena. De altfel, nu mergem departe. Numai până la aeroportul Olympic, unde sicriul va fi transferat într-un avion particular, pentru destinaţia finală.

La Atena există două aeroporturi. Unul pentru zborurile internaţionale şi un al doilea pentru zborurile companiei Olympic Airways şi avioanele particulare. La numai doi kilometri distanţă unul faţă de altul.

Malko scoase din servieta diplomat un teanc de hârtii pe care i le întinse funcţionarului. Un act emis de Ambasada Austriei, dovedind că era împuternicit de familie să ridice trupul neînsufleţit al lui Joachim Frost, cetăţean austriac, inginer de telecomunicaţii, născut în 1926 la

[4] Aproximativ 50 F.

Linz. Decedat la Tripoli, în urma unui atac de cord, în data de 14 iunie 1986. Cu viza Ministerului grec al Afacerilor Externe şi a Ministerului de Interne. În plus, o autorizaţie emisă pe numele companiei de pompe funebre Papadoukis, pentru transportul sicriului la celălalt aeroport, pe traseul cel mai scurt…

Funcţionarul vamal răsfiră actele pe masă şi întinse mâna spre telefon, vizibil tulburat.

Era pentru prima oară când „vămuia" un sicriu şi se întreba în ce categorie ar putea include un astfel de articol.

*

* *

— *Parakalo*…

Vameşul se dădu la o parte, pentru a-i face loc lui Malko în hangarul supraîncălzit. Formalităţile nu duraseră mai mult de o jumătate de oră, zece telefoane şi câteva mii de drahme. În mod evident, grecii erau uimiţi de faptul că un mort se plimba cu avionul. Străinii ăştia erau complet nebuni.

În penumbra depozitului, Malko se apropie de sicriul aşezat pe nişte lăzi. Atinse capacul de culoare închisă: lemnul era călduţ. Panglicile verzi, prinse în sigilii de ceară cu însemnul Jamayhiriei libiene, interziceau orice tentativă de deschidere.

Malko se întoarse şi le făcu semn celor doi angajaţi ai serviciului de pompe funebre, care se apropiară încet. Funcţionarul vamal îi întinse o hârtie pe care Malko o aşeză pe capacul din lemn al sicriului.

— Semnaţi aici, *parakalo*.

Malko semnă.

Cei doi ciocli îi şoptiră ceva vameşului care, punând hârtia în buzunar, apucă sicriul cu vârful degetelor, fără niciun fel de entuziasm. Mica procesiune ieşi încet în lumina orbitoare a zilei.

Mark Scargill, în picioare lângă furgonul funerar – un Cadillac negru din anii cincizeci decorat cu firete de argint – îi privea pe cei trei bărbaţi care nu se grăbeau deloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-i să se mişte mai repede! îi şuieră Mark Scargill lui Malko printre dinţi.

Sicriul dispăru în dric şi uşa se închise.

— Luaţi-o pe Bulevardul Georgiu, spuse Malko. Ne ţinem după voi.

Distanţa până la cel de-al doilea aeroport se parcurgea în zece minute. Vameşul mai salută o dată şi Malko urcă în maşina închiriată. Volanul frigea. Cadillacul tuşi îndelung până când motorul porni şi un nor albastru ţâşni din ţeava de eşapament. Toate muştele din lume păreau să-şi fi dat întâlnire în maşina lui Malko. Bâzâitul lor insistent nu făcea decât să mărească tensiunea. Dricul greoi se puse în sfârşit în mişcare, îndreptându-se spre poarta de ieşire.

Alte parlamentări. Vameşii şi poliţiştii de gardă examinară documentele îndelung, cerură să se deschidă dricul şi se asigurară că înăuntru era într-adevăr un sicriu.

Unul dintre ei – din exces de zel –, trecu peste el detectorul de obiecte metalice, sub privirile ofuscate ale cioclilor. Malko fierbea, la propriu şi la figurat. În final, poarta se deschise. Trebuiră să-şi facă drum cu claxonul printre cărucioarele de bagaje ale turiştilor şi taxiurile care aşteptau în faţa aeroportului. Dricul, bucurându-se de un oarecare respect, îşi asigură un mic avans. Malko nu se nelinişti… Bulevardul Leofor Vouliagnenis, care avea să-i ducă la cel de al doilea aeroport, o să fie aproape gol… Când reuşi să scape din ambuteiaj, dricul deja dispăruse.

Mark Scargill, aşezat pe scaunul din dreapta şoferului, răscolea febril în geanta neagră de care nu se despărţea niciodată. Ridică ochii spre Malko, cu un zâmbet obosit.

— Cred că am făcut o treabă frumuşică.

Mergeau de-a lungul ţărmului. În momentul în care se pregăteau să o ia la stânga pentru a o scurta direct peste câmp, un Mercedes cu mai multe persoane la bord îi depăşi razant, cu toată viteza, manevră deloc neobişnuită în Grecia.

Un aparat 707 decolă de pe o pistă alăturată, trecând foarte jos pe deasupra lor, cu un zgomot de tunet. Pentru o clipă rămase suspendat pe cerul albastru, apoi viră încet spre mare. Malko observă pe coada avionului cedrul stilizat, emblema companiei Middle East Airlines. Singura ale cărei aparate mai aterizau la Beirut.

Drumul şerpuia printre colinele pietroase, ici şi colo presărate cu măslini rahitici. Un peisaj biblic. Se angajă la rândul lui în viraj şi aproape imediat strivi pedala de frână. Dricul era oprit în mijlocul

drumului, la o sută de metri în faţă, blocând şoseaua strâmtă.

*

* *

— Oh, *My God!*

Mark Scargill nu-şi putuse înfrânge o exclamaţie de surpriză. Maşina care îi depăşise în trombă era oprită în faţa dricului.

În secunda în care Malko oprea, patru bărbaţi ieşiră din Mercedes, cu pistoale mitralieră în mâini. Unul alergă până la portiera din faţă a dricului, o deschise şi îşi aţinti arma asupra oamenilor dinăuntru.

Alţi doi se năpustiră spre spatele maşinii.

Cel de-al patrulea înaintă până în mijlocul drumului cu arma la şold şi, tacticos, începu să reverse asupra vehiculului lui Malko o ploaie de gloanţe.

Malko şi Mark Scargill abia avură timp să se ghemuiască pe banchetă. Răpăitul armei fu înecat de uruitul unui Boeing în procedură de decolare şi parbrizul, atins de mai multe proiectile, deveni instantaneu opac!

— Ce se-ntâmplă? urlă Mark Scargill înnebunit, acoperit de cioburi de sticlă.

Malko se ridică, trecu în marşarier şi dădu înapoi orbeşte, zigzagând pe şosea, însoţit de o nouă rafală, până când reuşi să se pună la adăpostul curburii drumului. Roţile din spate ale maşinii intrară în şanţ şi motorul se opri. Deschise portiera cu o lovitură de umăr şi se aruncă afară. Mark Scargill se trezi în patru labe, pe asfaltul fierbinte, şi întrebă îngrijorat:

— Eşti înarmat?

— Da, spuse Malko, uitându-se în jur.

Locul era ideal pentru o ambuscadă: un *no man's land* deşertic se întindea de o parte şi de alta a şoselei. Cu excepţia câtorva capre, locul era cu desăvârşire pustiu. Malko îşi smulse pistolul extraplat de la centură. Îl trecuse într-o valiză diplomat „pregătită" de Divizia tehnică a CIA, cu fund dublu, protejat de o placă de plumb.

Înaintă de-a lungul şanţului, şi se ivi de după dâmb, cu arma în mână.

Fu întâmpinat de răpăitul metalic al unei rafale automate.

Unul dintre agresori îl aştepta, ghemuit în spatele unui măslin. Malko se aruncă înapoi în şanţ, ripostând la întâmplare.

— Nu-i lăsa! Fă ceva! urlă Mark Scargill în spatele lui.

Malko reuşi să înainteze câţiva metri, trimiţând câteva gloanţe în direcţia adversarului, pentru a nu-i lăsa timpul să tragă. Din nou, observă dricul. Uşile din spate ale maşinii erau larg deschise. Cei doi ciocli, sub ameninţarea pistoalelor mitralieră, scoteau sicriul din dric. Cum nu se mişcau destul de repede, unul din agresori apucă sicriul de un mâner şi trase cu brutalitate, trântindu-l pe şosea.

Speriaţi, cioclii se dădură la o parte.

Malko, ghemuit în şanţ, ţinti cu grijă şi trase două focuri. Omul care tocmai trântise sicriul pe jos, atins din plin în piept, făcu o piruetă sub impactul proiectilelor pistolului Magnum 225 şi căzu în genunchi, sprijinindu-se de sicriu. Imediat, cel de după măslin traversă în direcţie oblică, măturând şoseaua cu gloanţe şi alergând spre camarazii lui.

Malko îi examină pe cei trei bărbaţi. Tineri, părul creţ şi negru, mustaţă, blugi, pantofi de sport şi tricouri, centuri din pânză burduşite cu încărcătoare. Omul care fusese după măslin îşi puse un încărcător nou şi ochi sicriul. Tovarăşul lui făcu la fel. Liniştiţi, îşi goliră cele două încărcătoare, concentrându-şi tirul asupra părţii centrale a sicriului, făcând să ţâşnească aşchii de lemn şi chiar dislocând unul din mânere. Se opriră pentru a-şi pune încărcătoare noi şi se apucară din nou de treabă.

Malko era în imposibilitate de a reacţiona. Între asasini şi el se găseau cei doi ciocli.

Al patrulea, care se întorsese la Mercedes, le strigă ceva în arabă. Oamenii apucară rănitul de subsuori şi îl târâră până la maşină, pe când cel care dădea ordinele trimitea rafale scurte în direcţia lui Malko, pentru a-l împiedica să intervină. Adăpostit în spatele cioclilor, trase până când cei trei camarazi urcară în Mercedes. Apoi se aruncă şi el înăuntru, în clipa în care maşina demara în trombă.

Malko ieşi fulgerător din şanţ şi alergă până la sicriu, urmat de Mark Scargill. Lemnul era fărâmiţat şi găurit ca o sită.

Malko se întoarse spre cei doi ciocli, împietriţi de groază.

— Repede, aveţi o şurubelniţă?

— Ce să faceţi cu ea? întrebă unul dintre ei cu vocea şovăitoare.

— Să deschid sicriul, spuse Malko.

Mercedesul dispăruse. Un autobuz se ivi de după cotitură, opri şi începu să claxoneze în faţa căii blocate. Unul dintre ciocli catadicsi în sfârşit să extragă din portbagaj o cutie veche de scule. Malko găsi o şurubelniţă solidă şi începu să lucreze la capacul sicriului.

Cioclii se uitau la el cu braţele încrucişate, convinşi că omul îşi pierduse minţile.

Şoferul autobuzului coborî, se apropie şi rămase încremenit în faţa scenei: un bărbat se chinuia să desfacă un sicriu.

Într-un târziu, capacul ciuruit de gloanţe cedă. Malko reuşi să strecoare pe dinăuntru o cheie franceză şi lemnul sări în bucăţi. Mark Scargill smulse ultimele bucăţi de scândură care mai atârnau. Cei doi se aplecară deasupra sicriului deschis. Un bărbat, îmbrăcat în costum gri, cu mâinile încrucişate pe piept, era lungit pe capitonajul din mătase albă. Faţa lui de ceară avea trăsăturile crispate şi mai multe pete de culoare închisă i se lăţeau pe costum.

Malko şi Mark Scargill îl apucară de umeri, îl scoaseră din sicriu şi îl culcară cu grijă pe asfalt. Unul dintre ciocli făcu un pas înapoi, şi scoase un strigăt înfundat.

Era prima oară în cariera lui când vedea un mort care sângerează.

*

* *

— Trăieşte! exclamă Mark Scargill ridicându-se.

Îngenunchease lângă „mort” cu stetoscopul la gât şi îi căutase bătăile inimii. Pasagerii din autobuz făceau cerc în jurul acestei scene incredibile, uluiţi.

— Eşti sigur? întrebă Malko.

— Da. Trebuie să-l ducem la spital. Are şanse să scape.

Urletul unei sirene de poliţie rupse tăcerea. Şoferul autobuzului dăduse alarma prin radio. Malko rămăsese ghemuit lângă „mort”, fascinat de vena jugulară care palpita slab. Omul fusese ciuruit de cel puţin zece gloanţe şi era un adevărat miracol că încă mai respira.

Avea faţa calmă şi complet lipsită de suferinţă ca a unuia care se trezeşte după anestezie. Şi totuşi, trupul i se golea de sânge prin toate

rănile, cu o viteză înspăimântătoare.

Mark Scargill se apropie cu o seringă şi înfipse acul în pieptul rănitului. Apoi îi luă pulsul. Trăsăturile feţei i se înăspriră brusc şi izbucni cu furie:

— Shit! Shit! Shit! Se duce…

Seringa era încă pe jumătate plină când o smulse din pieptul pacientului. Vena jugulară nu mai palpita. Pasagerul clandestin al zborului 765 Libyan Airlines murise pentru a doua oară. Unul dintre ciocli îşi făcu semnul crucii. Malko simţi un gust de cenuşă în gură.

Ar fi trebuit să prevadă ceea ce tocmai se întâmplase…

Capitolul II

— Era singura posibilitate de a-l scoate din ţară, spuse Charles Lawry cu vocea lui domoală. Îl descoperiseră şi nu i-ar mai fi dat niciodată drumul de la Tripoli. Prietenul lui, medicul libian, ne-a jurat că totul o să meargă strună. Că n-o să fie niciun pericol, că nimeni n-o să bănuiască nimic.

— V-a minţit sau s-a înşelat, conchise Malko cu tristeţe.

Noul director adjunct de operaţiuni[5] clătină din cap.

— N-avem cum să ştim. A dispărut. Nu mai răspunde nimeni la telefon, copiii nu s-au mai dus la şcoală, soţia a dispărut şi ea. Probabil că a fost arestat de Moukhabarat-ul libian şi a vorbit sub tortură.

— În cazul ăsta, se poate spune că au reacţionat cu o viteză stupefiantă, observă Malko. În mai puţin de două ore, durata zborului Tripoli-Atena. Dacă ar fi ştiut ceva, ar fi împiedicat îmbarcarea sicriului.

— Nici nu le trebuiau mai mult de două ore, îl contrazise Charles Lawry. Libienii au în permanenţă la Atena echipe de terorişti gata de acţiune. Nu trebuie decât să le alerteze printr-un mesaj radio codificat.

— Dar NSA[6] nu interceptează mesajele de genul ăsta? se interesă

[5] Şeful biroului CIA însărcinat cu operaţiuni clandestine.

[6] Naţional Security Agency.

Malko.

Americanul avu un zâmbet de amărăciune.

— În mod normal, da. Numai că Departamentul de Stat tocmai a făcut o gafă. Mai ţii minte atentatul de la discoteca din Berlin de luna trecută? Departamentul de Stat a dorit cu atâta ardoare să-l implice pe Kadhafi, încât a dat publicităţii transcriptul unui mesaj codificat trimis la Tripoli de Ambasada libiană din Berlinul de Vest, din care reieşea că atentatul fusese comandat de libieni. Ei bine, chiar de a doua zi toate codurile libiene erau schimbate… O să le descifrăm din nou, fără nicio îndoială, numai că ne trebuie timp. Pentru moment, suntem surzi…

Se lăsă o tăcere şi imaginea lui George Schultz pluti prin încăpere. Malko strănută. Sistemul de climatizare întreţinea un frig de iarnă siberiană. Se aflau la etajul şapte al vechiului imobil CIA de la Langley, statul Virginia, la trei încăperi distanţă de biroul lui William Casey, omnipotentul director general al Agenţiei, bun prieten cu Ronald Reagan şi fost OSS, care îşi decorase pereţii cu portretele tuturor preşedinţilor Statelor Unite sub care servise.

Malko nu recunoscuse vechea clădire CIA. La prima vedere, te-ai fi crezut pe un şantier. În faţa vechiului imobil de şapte etaje în formă de H, pe o suprafaţă de zece mii de metri pătraţi se construia o clădire uriaşă, care avea să dubleze capacitatea sediului. Dar odată ajuns în holul larg, de marmură albă, simţise atmosfera inconfundabilă.

Charles Lawry, pe care Malko îl cunoscuse mai demult, ca şef al agenţiei din Londra, era pe jumătate ascuns de un imens teanc de dosare, fiecare reprezentând o acţiune clandestină în curs de desfăşurare. În fiecare seară, dosarele erau încuiate într-un seif în perete, mare cât un cavou de familie. Era un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, absolvent al Universităţii Harvard, ca mai toţi oamenii importanţi din Agenţie, şi originar din Boston. Era membru al „Cabinetului”, cu alte cuvinte al conducerii de vârf, ai cărei membri erau schimbaţi din doi în doi ani şi, în această calitate, trata afacerile cele mai delicate numai cu Directorul general, William Casey.

Malko, oarecum resimţindu-se după zbor, îşi înăbuşi un căscat. Invitat de CIA la un „breakfast meeting”, urcase la bordului unui avion Concorde al companiei Air France la unsprezece dimineaţa şi,

datorită decalajului de fus orar, sosise la New York la orele opt patruzeci şi cinci. La aeroport îl aştepta un Falcon al Agenţiei şi Malko trebui să constate că bancheta limuzinei era aproape la fel de confortabilă ca noile scaune cu comandă electronică ale companiei Air France, în care puteai dormi ca într-un pat. Nu ştia de ce fusese convocat la Langley în acea dimineaţă de duminică, la o zi după eşecul misiunii de recuperare de la Atena. La fel de necunoscută îi era şi misiunea omului asasinat sub ochii lui, un agent CIA „clandestin" care operase în Libia şi fusese exfiltrat în condiţii de catastrofă…

Unul dintre cele patru telefoane începu să sune. Charles Lawry dădu câteva răspunsuri monosilabice şi închise receptorul.

— Directorul te aşteaptă în zece minute, anunţă el.

William Casey era un om întrepid. În cursul unui turneu în America Latină, ţinuse să cunoască toţi ofiţerii de caz din America Centrală, fapt unic în analele Agenţiei.

Malko se simţi flatat, chiar dacă uşor nedumerit.

— Din păcate, nu vin cu veşti bune, remarcă el.

Charles Lawry zâmbi cordial.

— Directorul general îţi cunoaşte dosarul. N-o să-ţi poarte ranchiună pentru incident. De altfel, e vina noastră: trebuia să anticipăm o astfel de reacţie din partea adversarilor. Numai că Divizia operaţională nu dispunea de nimeni la Atena şi nici nu aveam timp să ne aducem oamenii.

— Cine era acest Joachim Frost? întrebă Malko.

Directorul adjunct se rezemă de spătarul fotoliului.

— Pe numele lui adevărat, John Blake, spuse el. Mamă nemţoaică, ceea ce-i permitea să se dea drept austriac. Fusese infiltrat în Libia cu trei ani în urmă. Vorbea araba la perfecţie şi reuşise să se împrietenească cu medicul personal al lui Kadhafi. Numai că, din raţiuni de clandestinitate, comunicam foarte greu cu el.

— Nu avea legături cu agenţia voastră de la Tripoli?

— Nu. În plus, de la ruperea relaţiilor diplomatice cu Libia, nu mai aveam acolo decât vreo câţiva agenţi clandestini. Nici nu se punea problema să luăm legătura cu Blake la Tripoli. Îl contactam în cursul vizitelor lui în străinătate, iar el ne dădea informaţii extrem de preţioase despre Kadhafi şi starea de spirit printre conducătorii libieni.

— De ce această operaţiune de exfiltrare brutală?

— E o poveste lungă de care cu siguranţă ai auzit, începu Lawry. Acum două luni, Divizia Sigint[7] a NSA a interceptat printr-un satelit Ryolite un mesaj codificat trimis de Centrala serviciilor libiene Biroului popular libian de la Naţiunile Unite. Cum le spărsesem codul, am putut să-l descifrăm. Numai că dădeau dovadă de maximă prudenţă până şi în mesajele lor codificate, care nu spuneau mare lucru. Mesajul în cauză, foarte succint, era adresat unui anume Aziz Abdullah din New York.

— Cine este acest personaj?

— Oficial, unul din membrii delegaţiei libiene la Naţiunile Unite. În realitate, şeful Serviciilor speciale libiene la New York.

— Credeam că nu mai există libieni la New York… spuse Malko.

Charles Lawry afişă un zâmbet glacial.

— Dacă ar fi după mine, n-ar mai exista nici ăştia. Numai că Naţiunile Unite ne ţin cu mâinile legate. Tot ce putem face e să ţinem situaţia sub control. Libienii sunt toţi comasaţi la Libyan House, pe Strada 48, o clădire aparţinând Libiei, sub interdicţie de a părăsi statul New York.

— De altfel, adăugă el, dacă te interesează o locuinţă elegantă în New Jersey, la un preţ rezonabil, poţi să li te adresezi lor.

— Cum aşa?

— Au achiziţionat o reşedinţă somptuoasă în New Jersey la vremea când preţul petrolului era de treizeci dolari barilul. Cum nu mai au dreptul să iasă din statul New York, casa stă goală…

Zâmbiră amândoi şi Malko întrebă:

— Ce spunea mesajul adresat acestui Aziz Abdullah?

— Că operaţiunea Nasser e în curs de derulare şi va fi dusă la bun sfârşit în a patra zi a lunii cu acelaşi nume.

— N-am înţeles.

— Libienii au schimbat numele lunilor anului, explică Charles Lawry. Pentru a arabiza calendarul. Aşadar, luna iulie se numeşte acum Nasser, în amintirea revoluţiei egiptene din iulie 1952.

---

[7] Signal Intelligence.

— În ce constă această Operaţiune Nasser?

— Dacă am şti, răspunse directorul adjunct cu un zâmbet ironic, probabil că nu te-am mai fi chemat. Imediat după interceptarea mesajului, am luat legătura cu John Blake şi i-am cerut să culeagă informaţii despre planul Nasser. Până şi această simplă acţiune de contactare ne-a dat mare bătaie de cap.

— Se vede că aţi luat ameninţarea în serios.

— Colonelul Kadhafi abia aşteaptă să dea marea lovitură. Trebuie să-şi păstreze o imagine favorabilă în ochii propriului popor. În concluzie, aproape două luni am aşteptat degeaba, fără să mai aflăm nimic. Apoi, John Blake ne-a trimis un mesaj pe o cale lăturalnică, prin care ne anunţa că e pe punctul de a descoperi în ce constă planul Nasser. Fără alte detalii. L-am implorat să iasă din ţară imediat ce află. Asta se întâmpla aproximativ acum zece zile.

Se opri pentru a sorbi o gură de Contrex. Malko îi asculta relatarea cu sufletul la gură. Încerca să-şi imagineze starea de spirit a lui John Blake, vrând să transmită informaţiile, într-un stat superpoliţienesc ca Libia, groaza acestui om nici nu era greu de imaginat.

— Şi apoi?

— Într-o dimineaţă, când venisem la birou foarte devreme, a sunat aparatul ăsta, rosti lent directorul adjunct.

Arătă spre un telefon verde, aşezat la o oarecare distanţă de celelalte.

— Ce-i cu telefonul ăsta?

— E pentru apelurile de urgenţă ale agenţilor sub acoperire aflaţi în situaţie critică, explică americanul. Ieri dimineaţă deci, a sunat. La început nu s-a auzit nicio voce; în schimb, cineva a bătut un cod, cu receptorul în aparat. Era codul Libiei. Am răspuns imediat şi l-am auzit pe John Blake prezentându-se sub un nume fals. Telefona de la un hotel, dintr-o cabină, şi era grăbit. Nu mi-a spus decât că era pe punctul de a afla esenţialul despre planul Nasser. Era vorba de o operaţiune de mare anvergură, la New York. Spunea că nu va mai putea comunica, dar că găsise o modalitate de a ieşi din ţară.

— Ţi-a dat şi amănunte?

— Nu. Am aflat numai în ultimul moment. Medicul libian pe care îl recrutase pentru noi i-a lăsat unui alt agent clandestin al nostru un

mesaj într-o cutie de scrisori. John Blake ingurgitase un cocktail de barbiturice care îl cufundaseră într-o stare letargică pentru mai multe ore. Prietenul lui, medicul libian, se ocupase de toate demersurile administrative, declarând cauza decesului ca fiind moartea naturală. Musulmanii au obiceiul să-şi îngroape morţii foarte repede. Deci, era foarte normal ca trupul să fie evacuat imediat cu avionul. Atena era destinaţia cea mai apropiată. Alte detalii despre ceea ce s-a întâmplat în Libia nu cunosc. Bănuiesc că a făcut tot posibilul ca John Blake să nu rămână inconştient prea multă vreme… Trebuia să fie perfect lucid la sosire. Sicriul fusese împânzit de găuri minuscule, pentru ca omul să nu se sufoce.

Malko îşi aminti că serviciile speciale egiptene, cu mai mulţi ani în urmă, răpiseră un opozant de la Roma în acelaşi fel, transportându-l într-un cufăr voluminos. Nimic mai simplu decât să aplici o reţetă deja verificată…

— Unde s-a împotmolit afacerea?

— Aici rămânem în domeniul ipotezelor, recunoscu Charles Lawry. Cred că Blake, pentru a obţine informaţii despre operaţiunea Nasser şi-a asumat nişte riscuri, atrăgând atenţia serviciilor libiene. Stratagema a fost descoperită în ultimul moment şi libienii au reacţionat imediat.

— Şi medicul libian?

— Cum ţi-am spus, a dispărut. O coincidenţă tulburătoare. A comis vreo imprudenţă? Era urmărit? Afacerea cu sicriul era foarte delicată. Cu siguranţă că a avut nevoie de complici. Poate că cineva a vorbit…

Acum, bietul John Blake se odihnea la Arlington, la câţiva kilometri de Langley, pe o colină verde, rezervată ofiţerilor CIA căzuţi în misiune. La autopsia făcută în Statele Unite se constatase că fusese într-o formă excelentă după traversarea Mediteranei într-un sicriu şi că decesul survenise în Grecia.

Malko tot nu înţelegea de ce fusese convocat la Langley… Americanul îl fixă cu ochii lui spălăciţi.

— Situaţia se prezintă astfel: Planul Nasser ticăie ca o bombă cu ceas, iar noi în continuare nu ştim despre ce este vorba.

— Aş vrea să vă ajut, interveni Malko, dar…

Charles Lawry se ridică în picioare, cu obişnuitul lui zâmbet cordial

pe buze.

— O să ne ajuţi… Să mergem, directorul general ne aşteaptă.

*

* *

William Casey aducea pe undeva cu Hitchcock. Cu buzele lui răsfrânte, bărbia dublă şi ochii albaştri, plini de ironie, ascunşi după ochelari cu rame de fier.

Malko încă se mai gândea la asta când Charles Lawry îl trase spre ascensorul care avea să-i ducă la restaurantul din subsolul clădirii.

— Simpatic, directorul nostru, nu-i aşa?

— Foarte simpatic, aprobă Malko.

Întrevederea nu durase mai mult de cinci minute, timp în care Directorul CIA nu-şi scosese din gură „coiba", ţigara de foi favorită a lui Castro. Era singurul lui punct comun cu dictatorul cubanez… Fost OSS, organism precursor al agenţiei CIA, William Casey credea sincer în meritele operaţiunilor clandestine şi Humint[8]. Sub domnia lui, bugetul operaţiunilor clandestine atinsese din nou suma de şase sute de milioane de dolari pe an. William Casey ştia că nici cel mai bun satelit de spionaj nu e în stare să pătrundă gândurile oamenilor. Drept urmare, crease Divizia de operaţiuni şi îi dăduse libertatea de a face orice, cu excepţia asasinării vreunui şef de stat străin fără aprobare scrisă…

Bun prieten cu Ronald Reagan, era lăsat în pace. Îi rechemase la matcă pe toţi foştii agenţi daţi afară în timpul mandatului lui Jimmy Carter şi CIA clocotea de dorinţă de acţiune. Înainte de a se despărţi de Malko, mormăise:

— *You have to stop that bunch of crap of Nasser operation*.[9]

Restaurantul era aproape gol, cu excepţia câtorva analişti care sorbeau pe furiş un Martini. Duminica, la CIA se lucra mai moale. Malko comandă un sandviş cu păstramă şi o bere. Era din ce în ce mai intrigat.

---

[8] Human Intelligence, spre deosebire de ELINT, Electronic Intelligence.

[9] Trebuie să anihilezi porcăria asta de plan Nasser.

— De fapt, ce aşteptaţi de la mine?

Charles Lawry atacase un hamburger cu multă poftă:

— Trebuie să afli în ce constă planul Nasser şi să-l blochezi, spuse el.

— De ce eu? întrebă Malko.

Americanul îi adresă un zâmbet trist şi ridică din umeri:

— L-ai recuperat pe bietul John Blake. Cum ar veni, ai prioritate în faţa altora.

Malko nu refuzase niciuna din misiunile încredinţate de CIA. Pe de o parte, pentru că-l amuzau, pe de altă parte, pentru că reşedinţa de la Linz continua să-l coste nişte bani pe care altfel nu ar fi avut de unde să-i scoată… Reparaţiile la acoperiş, refacerea podelelor, modernizările de tot felul şi zugrăvelile păreau să nu se mai termine. Totuşi, nu se putea resemna să abandoneze castelul. Când îşi petrecea acolo noi şi noi luni de miere cu logodnica lui Alexandra, mai frumoasă ca niciodată, se simţea ca un rege. Chiar dacă bucătăreasa Ilse şi soţul ei, Krisantem, nu reprezentau nici a treia parte din personalul pe care îl cerea întreţinerea unei astfel de reşedinţe. Cu toate acestea, noua misiune i se părea mai curând de domeniul ghicitului decât al contrainformaţiilor…

— Dacă înţeleg bine, spuse el, ancheta trebuie să se desfăşoare la New York, pentru că nu mă văd debarcând la Tripoli…

— Exact, recunoscu americanul.

— Mi se pare mai curând de competenţa FBI-ului, remarcă Malko. Credeam că Agenţia, în continuare, nu are dreptul să acţioneze pe teritoriul naţional.

Directorul adjunct zâmbi ironic.

— Aşa se vorbeşte în Congres. Dar mister Casey consideră afacerea de faţă ca fiind de maximă prioritate. Dacă se întâmplă ceva la New York din cauza libienilor, el o să fie ţinta atacurilor… Nu vrea să se lase pe mâna FBI-ului care, totuşi, îşi face treaba destul de bine.

Ca director al CIA, William Casey se situa deasupra organismelor NSA, DIA, a serviciilor de informaţii ale Armatei şi FBI-ului.

— Deci vreţi să operez la New York?

— Absolut. Deja ai o cameră rezervată la *Westbury*. E cel mai bun hotel, alături de *Carlyle* şi *Meridian*. La plecare, semnezi nota de plată

şi mi-o trimiţi mie…

Era evident că lucrurile se schimbaseră la CIA… William Casey, miliardar în timpul liber, ştia să trăiască. Malko cunoştea hotelul *Westbury*, la care mai locuise cu altă ocazie, pe propriile lui speze… Era în topul New Yorkului.

— Şi dacă te întorci în Europa cu o companie aeriană americană, totul o să fie perfect. Contabililor noştri nu prea le place să dea bani străinilor…

— Când o să aveţi o companie care să îmi ofere calitatea serviciilor de la Air France, o să mă conformez fără discuţie, promise Malko.

— Mai e ceva, continuă William Casey. Avem în Manhattan, pe Strada 46 Est, la numărul 46, un imobil al nostru, unde ai să te întâlneşti cu vechii tăi prieteni, Chris Jones şi Milton Brabeck. Pentru că ancheta se va derula în parte la Naţiunile Unite, ţi-am pregătit acolo un contact, o „cârtiţă” de-a noastră, Debra Fox, fata unui fost membru important al CIA. Oficial, face parte din delegaţia americană la Naţiunile Unite. O să te aştepte la sosirea navetei de ora 11. Vei călători sub numele de Jones.

— Din ce în ce mai bine, spuse Malko, dar trebuie să fac următoarea observaţie: sunt aproximativ opt milioane de locuitori în New York, fără a-i mai pune la socoteală pe cei din Long Island. O să-mi ia ceva timp să-i interoghez pe toţi… Dacă FBI-ul nu a ajuns la niciun rezultat cu mijloacele de care dispune, nu văd ce aş putea face eu…

— FBI-ul a făcut treabă bună de supraveghere până la ora actuală. Le-am cerut să se concentreze asupra obiectivului Aziz Abdullah. El e capătul de aţă de care trebuie să tragem, împreună cu Chris Jones şi Milton Brabeck, vreau să nu mi-l scăpaţi din ochi nicio secundă. Operaţiunea Nasser trebuie să aibă loc pe 4 iulie, după mesajul pe care l-am interceptat. Suntem în 22 iunie. Ai treisprezece zile la dispoziţie…

Capitolul III

Malko remarcă printre oamenii care aşteptau pasagerii navetei „Eastern Airlines Washington – La Guardia” o brunetă în taior negru şi

alb, cu ochelari mari, ţinând deasupra capului o pancartă pe care scria: *Mr. Jones*.

Îl aştepta pe el.

Îşi croi drum prin mulţimea de turişti, apropiindu-se de purtătoarea pancartei. De aproape, taiorul se dovedi un Valentino. Mai constată că tânăra femeie era fermecătoare, elegantă până în vârful unghiilor lungi, vopsite în roşu, cu o gură senzuală aproape fosforescentă şi o stranie meşă albă, care contrasta cu părul de culoarea abanosului care îi cădea în cascade pe umeri.

— Mister Linge? întrebă fata cu o voce senzuală, savant controlată. *I'm Debra Fox*.

Îi strânse mâna ca un bărbat, apoi îşi scoase ochelarii, dând la iveală doi ochi de un albastru senzaţional, extrem de închis.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Malko.

Femeia pivotă pe călcâie şi porni spre ieşire, dezvăluind nişte şolduri strâmte, o linie cambrată a spatelui şi nişte fese de bun augur.

O maşină „Corvette" albă, decapotabilă, atât de joasă încât abia dacă depăşea înălţimea trotuarului, era parcată în faţa ieşirii bagajelor. Ca niciodată, New Yorkul în luna iunie semăna cu o saună… Debra îi întinse cheile lui Malko.

— Vrei să conduci tu?

Malko deschise portiera şi fata se instală pe pernele de piele roşie, dezvăluind o bună parte din coapsele ei bine bronzate. Valiza Vuiton a lui Malko ocupa toată bancheta din spate. Maşina se smulse de lângă trotuar cu un zgomot puternic şi se înscrise pe Van Vick Expressway.

— Aşadar, lucrezi la Naţiunile Unite? întrebă Malko.

— Nu mă omor cu lucrul, mărturisi zâmbind Debra Fox. Sunt foarte liberă. Ceea ce-mi îngăduie să fac mici servicii Companiei. Cred că te interesează libienii?

— Exact. Ce ştii despre ei?

— Nu mare lucru, ca să spun drept, spuse ea. Sunt cincisprezece acreditaţi la Naţiunile Unite. De la ruperea relaţiilor diplomatice, şi-au închis biroul din United Nations Plaza nr. 856 şi s-au repliat pe Strada 48, în clădirea lor. Ies foarte rar. Îi întâlnesc uneori la Barul delegaţilor. Singurii lor prieteni sunt marocanii, algerienii şi câţiva turci…

— Mersi, spuse Malko. Va trebui să aflăm ceva mai mult.

Încetini, împotmolit în traficul de maşini care se îndreptau spre New York.

— Am aflat de la DDO o groază de lucruri fantastice despre tine, spuse brusc Debra Fox. Eşti un adevărat aventurier… Sunt aşa de emoţionată! Tatăl meu făcea parte din OSS. Era bun prieten cu William Casey. Eu sunt din Texas, Corpus Christi, dar ador New Yorkul.

Zgârie-norii Manhattanului se detaşau acum pe cerul de un albastru luminos. Părul negru al Debrei Fox plutea în vânt, în timp de Malko se târa de-a lungul enormului Triboro. În ciuda maşinii decapotate, simţea parfumul pe care texana şi-l turnase pe ea din belşug, un miros greu, încăpăţânat şi sexual. Îşi pusese ochelarii la loc, ceea ce îi dădea un aer oarecum sever. Se întreba care va fi exact rolul fetei.

— Ştii că misiunea poate să prezinte riscuri.

Debra Fox avu un surâs de mică fiară:

— *I love that!* Particip la concursuri hipice şi a fost cât pe ce să-mi rup gâtul de peste zece ori. În plus, adăugă ea, o să mă aperi tu…

Zece minute mai târziu, Malko opri maşina pe Strada 69, în apropierea intersecţiei cu Madison Avenue.

Portarul de la *Westbury* se repezi să apuce bagajele. Debra Fox păru deodată că-şi aminteşte ceva.

— Am un mesaj din partea domnului Chris Jones, spuse ea. O să te sune la ora trei, în apartamentul tău.

Era douăsprezece şi jumătate. Debra Fox adăugă imediat:

— Hai să luăm prânzul. Mor de foame.

*

* *

Localul *Le Relai* de pe Madison Avenue rămăsese la fel de simpatic, zgomotos şi frecventat de lume bună. Numai că trebuia să răcneşti ca să te faci auzit prin hărmălaia de la mesele aşezate una într-alta. Debra Fox dăduse pe gât două treimi din sticla de Beaujolais şi îşi pusese ochelarii la o parte. Pe sub masă, piciorul ei îl atingea des pe Malko, probabil din cauza lipsei de spaţiu. Privirea albastră a fetei se fixa asupra lui cu o intensitate aproape jenantă.

— Ai vreun program? întrebă Malko.

— Sunt la dispoziţia ta, răspunse ea torcând ca o pisică. Din ordinul DDO-ului.

— Unde locuieşti? întrebă Malko.

— Tot la *Westbury*. De opt luni. Nu am reuşit încă să găsesc apartamentul visurilor mele.

Reveniră pe jos, de-a lungul bulevardului. Era abia ora două.

În holul hotelului, fata se întoarse către el cu un zâmbet complice, aproape provocant.

— La tine sau la mine?

Fără a-i lăsa timpul să răspundă, adăugă:

— La mine. Pot să-ţi ofer ceva de băut. O să lăsăm vorbă la recepţie.

Urcară până la etajul 11 şi Debra Fox îl introduse pe Malko în apartamentul ei. Peste tot fotografii cu cai. Prin uşa deschisă se zărea dormitorul, ocupat aproape în întregime de un pat enorm. Debra Fox îşi descheie jacheta dând la iveală o bustieră de dantelă neagră, mulată pe un piept mic şi îndrăzneţ.

— Ce vrei să bei? O vodcă?

Se vede că îi învăţase dosarul pe de rost…

Turnă două vodci şi veni să se aşeze lângă el, în faţa televizorului pe care îl deschisese. Bineînţeles, programele de duminică după-amiază erau imbecile. Rămaseră aşa, fără să-şi spună cine ştie ce, într-o ambianţă destul de crispată. Debra Fox îi arunca lui Malko priviri scurte, la fel de intense, tot punându-şi un picior peste altul.

Ignorând telecomanda, fata se ridică şi se duse să schimbe postul, se aplecă, întoarsă cu spatele la el, şi fesele i se desenară clar prin materialul întins al fustei. Treptat, atmosfera se schimbă, electrizându-se. Malko se gândea din ce în ce mai vag la telefonul pe care îl aştepta din partea lui Chris Jones. Se ridică la rândul lui, să privească fotografiile de pe pereţi.

— Ăsta e calul meu preferat, explică Debra Fox arătând în direcţia unui armăsar alb.

Malko se întoarse pe jumătate şi se treziră faţă în faţă, la numai câţiva centimetri unul de altul.

Debra Fox făcu o mică strâmbătură amuzantă şi rosti pe un ton

glumeţ:

— *Welcome to* New York!

Superba gură de culoare carmin era ca un magnet. Malko se aplecă puţin şi buzele li se uniră. Uşor, aşa cum se salută uneori americanii, printr-un gest lipsit de orice conotaţie sexuală.

Buzele femeii rămaseră mai întâi întredeschise, inerte. Apoi, o limbă ascuţită avansă timid, atingând-o uşor pe cea a lui Malko, în timp de bazinul tinerei venea în întâmpinarea lui. Asta nu însemna mare lucru, americanii adoră să flirteze.

Malko îşi puse mâinile pe şoldurile înguste şi privirea tinerei femei se voală. Sărutul lor de „bun venit" se transformă într-un sărut adevărat, din ce în ce mai pasionat. Această îmbrăţişare neaşteptată îi trezi lui Malko întreaga ardoare. O apucă pe fată de mână şi o duse în dormitor.

Un nou sărut, care se termină în pat. Malko mângâie un genunchi rotund. Dar când vru să ridice fusta strâmtă a taiorului, Debra Fox îl opri cu un surâs dezarmant.

— Sunt foarte *old-fashioned*,[10] murmură ea.

Malko nu insistă şi tocmai se pregătea să revină la lucruri mai serioase când părul negru al Debrei îi mătură pieptul. Gura ei coborî şi se opri chiar pe cureaua pantalonului, apăsând foarte tare.

— *Oh my God*. Ţi-am lăsat o urmă!

Într-adevăr, conturul gurii ei rămăsese desenat pe pielea de culoare deschisă.

— Nu face nimic, spuse Malko, uşor agasat de dezinvoltura fetei.

— Stai puţin!

Cu o dexteritate dezarmantă, Debra deja desfăcuse cureaua Hermes şi făcea să-i alunece pantalonii pe picioare. Apoi se lungi pe pat şi îşi puse gura pe pielea goală, chiar deasupra slipului. Unda de şoc a unei senzaţii încântătoare se repercută în toate terminaţiile nervoase ale lui Malko. Înainte să-şi revină din uimire, unghiile roşii trăgeau de marginea slipului în jos. Apoi gura Debrei se apropie cu blândeţe de sexul în plină excitaţie şi îl înghiţi fără nicio umbră de ezitare.

---

[10] De modă veche.

Malko nu mai vedea din ea decât o masă de păr negru, cu ciudata meşă albă, care cobora şi urca regulat, în timp ce gura ei caldă se aventura din ce în ce mai departe.

Reacţia lui aproape instantanee păru să o încânte pe tânăra texană. După un timp, vru să o posede, dar fata ezită, îi apucă mâna dreaptă şi şi-o aşeză pe ceafă, apăsând uşor. Înţelegând ce anume dorea, Malko începu să însoţească mişcarea de dute-vino. Ca şi cum ar fi forţat-o să facă ceea ce efectua de bunăvoie… Imediat, fără ca felaţia să se întrerupă, un fel de geamăt ieşi din gura prinsă strâns în jurul sexului lui…

Fata se activa din ce în ce mai mult, înghiţind sexul până în străfundurile gâtlejului. Corpul lungit pe pat începu să tresalte, să freamăte. Prins în joc, degetele lui Malko, crispate pe ceafă, o apăsau din ce în ce mai tare. Limba dansa o sarabandă atât de nebună, încât sfârşi prin a exploda, ridicându-se încordat înainte, cu un geamăt lung de plăcere. Se goli în gura primitoare a Debrei, care nu-i dădu drumul decât mult mai târziu.

Ghici apoi, după cearcănele vineţii de sub ochii ei, că trăise şi ea aceeaşi plăcere.

— De ce n-ai vrut să faci dragoste? întrebă el.

Debra Fox avu un zâmbet dezarmant.

— Ţi-am spus că sunt de modă veche…

Când telefonul sună la ora trei fix, ridică receptorul imediat. Vocea bolovănoasă a lui Chris Jones îi încălzi inima.

— Bine ai venit la New York, anunţă el. Eşti aşteptat. Parkingul Hertz, Strada 48. Între First Avenue şi York.

După ce închise telefonul, Malko întrebă:

— Ştii unde e Hertz, Strada 48?

Debra Fox, care tocmai se ruja, îşi întrerupse activitatea:

— Îmi parchez maşina acolo în fiecare zi… E lângă Naţiunile Unite.

*

* *

Un poliţist în uniformă veghea în faţa numărului 315 de pe Strada East 48 Casa Libiană, o clădire nou-nouţă de cincisprezece etaje, puţin mai retrasă, la două străzi de Naţiunile Unite. Malko încetini înainte

de a intra în garajul din faţă.

Conducea maşina Debrei Fox şi tânăra femeie era lângă el, impecabilă, cu machiajul refăcut şi ochelarii mari pe nas. Abia ajuns în penumbra garajului, o siluetă impunătoare i se ivi în faţa ochilor: Chris Jones. Americanul sări în maşină şi se înghesui de bine de rău pe banchetă. Cu înălţimea lui de un metru şi nouăzeci şi doi abia încăpea.

— Urcă până pe rampa de la etajul şase, spuse el jovial.

Debra Fox îi aruncă o privire speriată. Era într-adevăr impresionant, cu ochii lui cenuşii, antebraţele ca nişte şunci de Virginia, părul foarte scurt şi *holsterul* care i se vedea pe sub haina de pânză cu dungi albe şi albastre. Îi întinse fetei o labă în care ar fi încăput mâinile ei amândouă.

— *How are you Debra?*

Tânăra texană scoase un mic ţipăt: strânsoarea îi înfipsese inelele în degete. Maşina continuă să urce în spirală, prin penumbră. Ajunseră la etajul şase, care era aproape gol, şi Malko parcă în faţa unei uşi pe care scria „Restricted”.

Chris Jones ieşi din maşină, îi aplică o palmă peste omoplaţi care îi aplatiză plămânii şi o învălui pe Debra într-o privire pofticioasă şi tulburată.

— Eram sigur că o să te înţelegi de minune cu Mrs. Fox… spuse el pe un ton plin de subînţelesuri. Haideţi la Milton.

Împinse uşa de fier şi ieşiră cu toţii pe o terasă minusculă, deasupra Străzii 48. Priveliştea era extrem de frumoasă: East River, câţiva zgârie-nori de pe New York Avenue şi Trump Tower. Un bărbat era aşezat pe un scaun pliant, gol până la brâu, cu spinarea roşie ca racul. Întoarse capul şi Malko recunoscu ochii de un albastru cenuşiu ai lui Milton Brabeck. Faţa bărbatului era stacojie.

— Împuţită meserie, comentă gorila.

Se ridică şi zdrobi falangele lui Malko. Aşa dezbrăcat, era încă şi mai impresionant, cu musculatura lui de luptător de catch. În *holsterul* de la centură se vedea un Magnum 357 nichelat. O măsură pe Debra Fox cu o privire plină de interes.

— Tot noi trebuie să ne ocupăm de treburile murdare, remarcă el cu amărăciune. Dar trebuie să spun că îmi face plăcere să te revăd

după afacerea aia cu neghiobii de spanioli[11]…

O salută apoi pe fată, care de data asta avu prudenţa să nu întindă mâna.

— Ce faci aici? întrebă Malko.

Milton Brabeck oftă zgomotos.

— Ne dăm drept oameni ai FBI-ului… Cu binecuvântarea Agenţiei. În clădirea din faţă sunt libienii. Nu folosesc decât două etaje, celelalte sunt goale. Garajul are o singură ieşire. Apleacă-te spre dreapta.

Malko privi în jos şi văzu intrarea într-un garaj subteran, barată în parte de un bloc de ciment. Doi stâlpi cilindrici blocau calea rămasă liberă.

— Cum ies maşinile? întrebă el.

— Stâlpii sunt rabatabili, explică Milton Brabeck.

— De ce nu m-aţi chemat mai repede?

— Te-ai fi plictisit, explică Chris Jones. Tipul care ne interesează, Aziz Abdullah, participă la un dejun oficial cu ambasadoarea statului Nicaragua. L-am filat aşa, ca să ne facem datoria.

— Şi acum?

Chris avu un zâmbet misterios.

— O să vii cu mine. Pe Mrs. Fox o lăsăm cu Milton, să se bronzeze împreună.

Cei doi se întoarseră în garaj şi Chris chemă liftul.

— Mergem pe jos, spuse el, nu e prea departe.

Ieşiră în Strada 48, o luară în direcţia lui Second Avenue, apoi cotiră spre sud. Încă două străzi. Malko era lac de transpiraţie. Chris Jones deschise uşa unui restaurant chinezesc situat la colţul Străzii 46: *Chef Chan*. Înăuntru era aproape întuneric. Se aşezară într-un separeu şi cerură ceai cu gheaţă.

— Ce facem aici? întrebă Malko.

Chris arboră un zâmbet radios.

— Avem un amic la libieni. Un turc pe care l-am „tamponat” de curând. Se ocupă de securitatea lor. Îi dăm ceva bani şi omul are

[11] Vezi Afacerea Kirsanov, SAS nr. 80.

familie în Turcia… I-am dat să înţeleagă că dacă refuză să colaboreze, omologii noştri turci ar putea să le facă alor lui probleme…

— Eşti dezgustător, Chris, spuse Malko.

— Ei, am zis şi noi aşa… spuse Chris. Uite-l.

În uşa restaurantului tocmai apăruse un bărbat care imediat se îndreptă spre ei. Îi întinse mâna lui Chris, îl salută pe Malko cu un semn din cap şi se aşeză.

— El e prietenul nostru Tamkay, anunţă Chris Jones.

Turcul părea foarte tânăr, cu o faţă distinsă şi părul negru ondulat. Era în mod evident stingherit şi îngrijorat, privind fără încetare în direcţia intrării.

— Veşti noi? întrebă Chris pe un ton jovial.

— Şoferul voia să se ducă să spele maşina, dar el i-a spus să nu plece nicăieri. Deci, are de gând să iasă în după-amiaza asta.

— Asta-i tot?

— Da.

— OK. Eşti băiat bun.

Scotoci prin buzunar, îi strecură tânărului o bancnotă de cincizeci de dolari şi lăsă una de cinci pe masă, pentru ceai.

— Noi plecăm. Tu mai rămâi un pic, spuse el. Dacă afli ceva nou, mă suni.

Ieşiră, loviţi în plin de soarele feroce.

— Nu ştie mare lucru, dar ne ajută să câştigăm timp, remarcă Chris Jones.

*

* *

— Cum vă organizaţi? întrebă Malko.

— Avem un taxi, explică Chris. Pentru moment e parcat pe Second Avenue, care e în direcţia nord-sud. Partea de jos a Străzii 48 este blocată de lucrări. Deci Aziz Abdullah trebuie să o ia sau pe Second, sau pe Third Avenue… Milton se duce să aducă taxiul. O să-l anunţ imediat ce omul nostru iese.

Debra Fox stătea lângă Milton Brabeck care, galant, îi cedase locul pe scaunul pliant. Copleşită de căldură, fata îşi scosese jacheta taiorului. Graţie sutienului căptuşit, pieptul părea gata să ţâşnească

afară din cuib. Chris Jones îl înlocui pe Milton, care era gata fiert. Acesta se îmbrăcă şi dispăru.

Malko observă atunci că Chris Jones avea un Motorola la centură, pentru a putea comunica cu colegul lui.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Debra Fox.

— Da, spuse Chris. Noi nu-l cunoaştem decât din fotografie. Tu l-ai întâlnit personal. De departe, ne-ar fi greu să-l identificăm.

Stoică, texana îşi reluă locul pe scaunul pliant, aruncându-i lui Malko o privire complice. Trecură douăzeci de minute, punctate de concerte de claxoane. Deodată, Chris Jones scoase o exclamaţie:

— Atenţie, iese!

Stâlpii cilindrici coborau încet. Aproape imediat, un Mercedes negru ieşi din garaj, cu o plăcuţă diplomatică, albastru, alb şi roşu. Cei doi oameni de pe bancheta din faţă se puteau distinge foarte bine. Debra Fox, cu binoclul la ochi, urmări maşina.

— E în dreapta şoferului!

Chris rosti câteva cuvinte în aparatul de emisie-recepţie şi apoi i-l întinse lui Malko.

— Luaţi maşina lui Mrs. Fox şi ţineţi legătura cu taxiul.

Texana reacţionă cu o viteză de nebănuit. Zece secunde mai târziu, maşina albă se prăvălea în josul rampei într-un scrâşnet dement de pneuri.

Când ieşiră pe Strada 48, Mercedesul dispăruse. Debra Fox nu avu timpul să ezite. Se auzi vocea nazală a lui Milton:

— Au luat-o pe Strada 48 şi vor ieşi pe Third Avenue, direcţia Uptown. Merg destul de repede. Dacă ne pierdem, ne întâlnim la sediu.

Deci, Aziz Abdullah nu se ducea la Naţiunile Unite. Altfel, ar fi trebuit să o ia pe Second Avenue şi apoi pe First Avenue. Debra Fox se strecura cu abilitate prin trafic. Pe Third Avenue, în dreptul Străzii 60, „Corvette” se găsi lângă un taxi galben, cu semnul „off duty”, care se îndrepta spre nord, cu Milton Brabeck la volan. Mercedesul era la o jumătate de cvartal în faţa lor. Milton le făcu un semn discret şi maşina „Corvette” alunecă în spatele taxiului, ieşind din raza vizuală a libienilor..

Unul după altul, se îndreptară spre Manhattan… Strada 70, 80…

Mergeau în Harlem. Deodată, Mercedesul făcu dreapta pe strada 92. Coborî până pe York Avenue, traversă bulevardul, apoi plonjă în traficul de pe Franklin Delano Roosevelt Drive, calea cea mai rapidă de-a lungul perimetrului estic al Manhattanului spre punctul extrem al insulei Battery. Circulaţia era intensă şi Mercedesul dispăru de mai multe ori din câmpul lor vizual.

— E ciudat! remarcă Debra Fox. Se întorc înapoi.

Coborâră aşa, preţ de mai multe străzi. Mercedesul libian era la trei maşini în faţa lor. Deodată, încetini şi trase pe dreapta, ca şi cum ar fi vrut să iasă de pe FRD Drive, numai că nu se vedea nicio ieşire. Malko nu avu vreme să pună întrebări: Mercedesul libienilor trăsese pe dreapta, într-un concert de claxoane furioase. Portiera din faţă dreapta se deschise şi un om incredibil de înalt şi de slab ţâşni afară.

— El e. Aziz Abdullah! spuse Debra Fox, foarte emoţionată.

Mercedesul diplomatic deja demarase. Libianul escaladă balustrada de protecţie care separa FDR Drive de Strada 70.

Debra Fox oprise şi ea. Milton, prins în trafic, trebuise să-şi continue urmărirea. Maşinile claxonau zgomotos în spatele ei. Cu un salt, Malko ieşi din maşină.

— Mergi mai departe! strigă el.

Maşina albă demară. Escaladă la rândul lui balustrada şi se găsi pe Strada 70. Îl văzu pe Aziz care se îndepărta cu un pas rapid, deja la vreo douăzeci de metri în faţa lui. Avu presentimentul că omul o să privească în urmă şi se ascunse într-un mic intrând. Libianul se opri şi întoarse capul. Nu se vedea decât fluxul de automobile de pe FRD Drive. Liniştit, încetini pasul şi îşi continuă mersul în direcţia lui First Avenue. Malko reluă urmărirea. Inima îi bătea cu putere.

Unde îl ducea Aziz?

Mai erau treisprezece zile până la declanşarea Planului Nasser. Toate precauţiile luate de libian dovedeau clar că omul nu se duce la cinema…

Capitolul IV

Aziz Abdullah ajunse la intersecţia Străzii 70 cu Second Avenue şi se opri. Malko era la douăzeci de metri în spatele lui. Se aşeză în faţa

unei vitrine cu solduri. Era îngrozit la gândul că omul lui ar putea lua un taxi! Chiar dacă ar fi găsit şi el unul imediat, i-ar fi fost greu să-l urmărească în circulaţia din Manhattan. Vru să-şi scoată aparatul Motorola, dar nu-l mai găsi: îl pierduse probabil când sărise peste balustradă. În plus, îşi dădu seama că nu ştia numărul de telefon de la sediu. Imposibil să-i contacteze repede pe Chris şi pe Milton.

Din fericire, libianul se aşeză într-o staţie de autobuz… Malko trecu pe lângă el şi se opri în faţa unei vitrine, observându-l prin geam. Autobuzul în direcţia *Downtown* tocmai sosea. Urcară amândoi, pe uşi diferite. Din fericire, cu talia lui, Aziz Abdullah era uşor de urmărit. Întorcea capul des, dar nu părea să-l fi reperat pe Malko. Coborî brusc, când autobuzul îşi închidea uşile, la colţul Străzii 45, şi Malko fu cât pe-aci să-l piardă.

Se îndepărtă imediat pe jos, spre vest. De data asta, la colţul cu Third Avenue, chemă un taxi…

Malko abia avu timp să găsească şi el unul.

— *Follow this cab*[12], spuse el.

Şoferul, un grec jovial, se întoarse către pasagerul lui cu o expresie ilară.

— E soţia dumitale?

— Da, spuse Malko.

Îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari şi şoferul nu mai puse întrebări. Taxiul lui Aziz Abdullah se îndrepta spre Hudson, traversând Manhattanul de la est la vest. Timp de douăzeci de minute se lăsară duşi de traficul dens. Malko nu pierdea taxiul din ochi, având grijă ca libianul să nu coboare cumva din mers. Trecură de Sixth Avenue, de Broadway, apoi de Seventh şi de Eighth Avenue, traversând Manhattanul pe toată lăţimea lui.

— Ia te uită, soţia dumitale s-a oprit, spuse deodată şoferul lui Malko.

Acesta îi aruncă zece dolari şi coborî precipitat, chiar în momentul în care Aziz Abdullah ieşea din taxiul lui pentru a traversa Eighth Avenue cu un pas rapid.

---

[12] Urmăriţi acest taxi.

Malko porni în urma lui. Cartierul era în plină dezvoltare. Clădiri moderne înlocuiau puţin câte puţin bătrânele *brownstones* coşcovite, acoperite cu scări de incendiu ruginite. Căldura era înăbuşitoare şi mai trebuia să faci şi slalom printre lifturile de materiale de pe trotuar. Cartierul devenea mizerabil, populat de evrei bătrâni, de drogaţi şi plin de gunoaie. Faţa săracă a Americii. Turiştii nu se hazardau prin locurile astea. O maşină de poliţie, cu geamurile lăsate, trecu încet.

Libianul încetini pasul în dreptul unui parc minuscul, cu vegetaţie rahitică, roasă de poluare. Câţiva arbuşti, nişte bănci de piatră, mese, un teren de sport şi un loc de joacă pentru copii. Plăcuţa indicatoare anunţa „Hell's Kitchen Square". Bucătăria iadului… O statuie a Libertăţii pictată pe un zid scuipa flăcări de toate culorile curcubeului. Era unul din bătrânele cartiere ale New Yorkului, locuit pe vremuri de cei mai săraci dintre imigranţii evrei.

Aziz Abdullah intră în parc şi se instală pe o bancă, în faţa unei mese octogonale de piatră, ornată cu o tablă de şah pe jumătate ştearsă. Alături, un vagabond dormea lungit pe o bancă.

Puţin mai departe, un bărbat într-un costum lustruit, îngurgita un hamburger, cu servieta diplomat la picior.

Malko traversă aleea şi se postă în faţă, de cealaltă parte a lui Eighth Avenue, examinând vitrinele triste ale unor măcelării cuşer. Ce căuta libianul în acest colţ pierdut de lume?

Un homosexual cu vestă de mătase trandafirie, cu ochii ascunşi sub nişte ochelari negri, se opri alături de el şi oftă zgomotos. Malko se duse până la o cabină telefonică şi sună la *Westbury:* în apartamentul Debrei Fox nu răspundea nimeni.

Intră într-un magazin şi cumpără ziarul New York Times, după care se întoarse înapoi.

Inima începu să-i bată mai repede: libianul nu mai era singur. O femeie cu părul foarte scurt se aşezase chiar în faţa lui. Discutau la adăpost de orice ureche indiscretă. Malko era prea departe pentru a putea identifica femeia. Îşi continuă mersul până la intersecţia următoare şi reveni spre parc cu un pas lejer.

Se aşeză pe o bancă şi desfăcu ziarul. Nişte puşti se jucau pe lângă el. Nu îndrăznea să se apropie mai mult. Femeia care stătea de vorbă

cu Aziz Abdullah stătea cu spatele spre el. Cuvintele celor doi se pierdeau în zgomotul maşinilor.

Zece minute mai târziu când o tânără gardiană publică în uniformă maro se aşeză în faţa lui Malko muşcând dintr-un sandviş, libianul şi necunoscuta se ridicară. Nicio strângere de mână. Fiecare plecă în direcţia lui. Libianul pe Eighth Avenue spre nord, femeia trecând prin dreptul lui Malko. Acesta avu timpul să o examineze îndelung, în timp ce aşteptau să traverseze. O superbă Walkirie blondă, cu nasul cârn, trăsăturile aspre, ochi de un albastru mineral, afundaţi în orbite, şi o gură mare, cărnoasă.

În momentul în care coborî de pe bordură, în mintea lui Malko se făcu lumină.

Era Inge Klein, terorista din grupul lui Baader care, cu cinci ani în urmă, îi atacase castelul Liezen în fruntea unui comando, incendiindu-l şi încercând să-l asasineze[13]. O vedea plonjând un pumnal în vintrele Vanyei Alagos, o prietenă braziliană a lui Malko, care îndrăznise să-i stea în cale.

*

* *

Malko avu impresia că i se injectează plumb topit în vene. Ce căuta Inge Klein la New York? La momentul respectiv dispăruse la Roma, aparent abandonând orice activitate teroristă, şi de atunci nu se mai auzise nimic de ea.

Se pare însă că îşi reluase vechile obiceiuri.

Inge Klein se îndepărta pe trotuarul opus cu un pas rapid, îmbrăcată într-un pantalon strâmt, care îi punea în valoare fesele rotunde, pantofi de sport şi bluzon de pânză. Se luă după ea, păstrând o oarecare distanţă. Dacă ar fi dat ochii cu ea, femeia l-ar fi recunoscut imediat. Dădu colţul şi o luă pe Ninth Avenue spre nord, depăşind Strada 60, acolo unde ia numele de Colombus Avenue. Trecură prin faţa Universităţii Fordham, ajungând la New York City Theater, o clădire nou-nouţă. Inge Klein pătrunse în scuarul din faţa

[13] Vezi Vengeance Romaine, SAS nr. 62.

teatrului, care găzduia o cafenea în aer liber, elegantă, cu umbrele de soare şi scaune de pânză. Frecventată mai ales de artişti şi membri ai corpului de balet. La ora aceea numai câteva mese erau ocupate.

Nemţoaica se aşeză la o masă unde deja se afla un bărbat, care se ridică numaidecât. Se îmbrăţişară şi se aşezară unul lângă altul, cufundându-se imediat într-o conversaţie de îndrăgostiţi. Omul de vreo cincizeci de ani, cu o faţă banală şi părul scurt, o apucase de mână şi zâmbea fericit. Părea complet inofensiv.

Malko făcu un ocol şi se aşeză la o masă îndepărtată. Ezita să o sune pe Debra Fox, care probabil că acum ajunsese la *Westbury*. Ochiul alert al Ingei Klein risca să fie atras de Corvette albă. Într-un târziu, se hotărî totuşi să sune.

— Malko!

Debra Fox probabil că stătea călare pe telefon.

— Unde eşti? întrebă ea imediat.

— Pe Colombus Avenue, spuse Malko. Eşti în legătură cu prietenii noştri?

— Nu. Dar ai aparatul la tine.

— L-am pierdut, explică Malko. Poţi să vii?

— Bineînţeles.

— Atunci aşteaptă-mă la intersecţia dintre Colombus şi Strada 58. Rămâi în maşină, chiar dacă nu mă vezi. OK?

— OK.

Reveni la postul lui de observaţie. Conversaţia continua între Inge şi necunoscut. Din ce în ce mai tandră. Se sărutară îndelung. Apoi lui Malko i se păru că femeia îi dă ceva ce omul îşi strecoară în buzunar. Malko era profund nedumerit.

Bărbatul părea complet inofensiv şi departe de a putea seduce o femeie ca Inge Klein, pasionaria terorismului. Un cuplu cât se poate de nepotrivit.

Transpira din abundenţă sub razele soarelui şi începuse să caute din ochi maşina albă. Un sfert de oră mai târziu Inge şi prietenul ei se ridicară. Malko abia avu timpul să se ascundă sub o umbrelă. Se îndepărtară strâns înlănţuiţi. Se opriră şi schimbară un sărut. Necunoscutul era mai scund decât Inge Klein. Ajunşi pe trotuar, se opriră din nou. Atunci se întâmplă lucrul de care se temea Malko cel

mai mult: după un ultim sărut, cei doi se despărţiră!

Inge Klein traversă Colombus Avenue spre Broadway, în timp ce tovarăşul ei se îndepărta fără grabă în susul bulevardului.

Alegerea era spinoasă. Totuşi, Malko nu ezită decât câteva clipe. Inge Klein risca să-l recunoască şi, dacă reuşea să-l identifice pe necunoscut, era deja un punct câştigat. Se hotărî atunci să o abandoneze pe femeie, care dispăru curând în mulţime, şi păşi pe urmele „logodnicului”.

Îl ajunse la un semafor şi putu să-l examineze mai bine. Un cap de american obişnuit, puţin chel, cu părul tuns foarte scurt deasupra urechilor, nasul cam lung, nişte umeri slabi, desenaţi sub o cămaşă albă prost croită, pantaloni fără nicio formă. Genul de funcţionar mărunt…

Remarcă apoi, pe cealaltă parte a străzii, Corvette albă.

*

* *

— Unde este Abdullah? întrebă imediat Debra. L-ai pierdut?

— Nu, spuse Malko. Am să-ţi explic. Îl urmăresc pe bărbatul cu cămaşă albă de acolo… Cel care traversează.

Aşteptară ca necunoscutul să se angajeze pe Broadway. Ceea ce şi făcu, fără nicio grabă. Apoi se opri în colţul Străzii 61, într-o staţie. Câteva clipe mai târziu se sui într-un autobuz care cobora pe Broadway, urmărit fără dificultate de maşina albă. Trecură de Times Square şi Malko îl văzu pe tovarăşul lui Inge Klein coborând din autobuz în dreptul Străzii 38. Abandonă maşina şi o luă pe jos. Strada era mărginită de clădiri comerciale, specializate în îmbrăcăminte prêt-à-porter. Înainte de a ajunge pe Seventh Avenue, necunoscutul pătrunse în singura clădire rezidenţială de pe stradă, o casă veche cu trei etaje, cu faţada păzită de scări de incendiu ruginite.

Puţin mai departe, se afla comisariatul Midtown Manhattan, ale cărui maşini albastre erau parcate mai peste tot.

De pe trotuarul din faţă, Malko îl văzu pe bărbat cum deschide o cutie de scrisori de pe culoarul imobilului, o goleşte şi vâră înapoi un teanc de pliante, care rămân pe jumătate atârnând afară. Apoi dispare pe o uşă din fundul culoarului.

Malko traversă strada imediat, reperând în trecere maşina lui Debra Fox care venea cu viteză mică şi pătrunse în clădire, îndreptându-se direct spre cutia de scrisori din care ieşeau în afară pliantele. Pe o plăcuţă era gravat numele *Henry J. Pickford*.

Uşa de acces către scări avea interfon.

Notă adresa şi numele, apoi reveni la maşină cu sentimentul de a-şi fi făcut datoria.

— Ne întoarcem, îi spuse el Debrei Fox.

Malko abia aştepta să-şi împărtăşească descoperirile Agenţiei. Se pare că Charles Lawry nimerise la ţintă, suspectându-l pe Aziz Abdullah. Ce-l neliniştea cel mai mult era prezenţa Ingei Klein la New York.

*

* *

„Baza" secretă CIA semăna din exterior cu una din nenumăratele *brownstones* din East Side, reşedinţe particulare care se vindeau la preţ de aur. Numai că un sistem supersofisticat de securitate o punea la adăpost de orice indiscreţie. Malko îl găsi pe Milton Brabeck odihnindu-se la umbră, pe mica terasă de unde se zărea turnul auriu al zgârie-norului Carlyle.

— Unde ai dispărut? întrebă gorila. Începusem să-mi fac griji. Chris s-a întors pe Strada 48.

— Nu ştiam numărul…

— Shit, făcu Milton ducându-şi mâna la frunte. Am uitat să ţi-l dau: 202.976.4926.

— Dar „202" nu e Washingtonul? observă Malko.

— Exact, asta e schema… Ceri Washingtonul şi ţi se dă legătura aici… Nici măcar FBI-ul nu e la curent. Nimeni nu ne deranjează.

Malko notă numărul şi întrebă:

— Aveţi vreun calculator aici? Conectat la Langley, cu acces la fişierele teroriştilor?

— Da. De ce?

— Ia bate-mi numele lui Inge Klein, fostă teroristă din grupul lui Baader.

Milton coborî într-un birou aflat într-o totală harababură, se instală

în faţa calculatorului şi bătu numele pe tastatură. Malko îl observa, în picioare, în spatele lui. Ecranul rămase gol câteva secunde, apoi cuvintele începură să se înşire cu mare viteză.

„Klein Inge. Născută la data de 23 septembrie 1956 la Dortmund, Germania Federală. Membră Juso. 1,70m, părul blond, ochi albaştri.

Extrem de periculoasă, înarmată în permanenţă, a evadat de trei ori. Se deplasează uneori cu o motocicletă de mare capacitate. Maestră în arta deghizării. Foarte bună trăgătoare.

Reperată ultima oară la Aden, în Yemenul de Sud, în 1984. Se presupune că a abandonat acţiunile teroriste sau a murit.

Călătoreşte des cu un paşaport italienesc pe numele de Leonora Drago."

Cursorul se imobiliză. Milton Brabeck parcursese rândurile în acelaşi timp cu Malko.

— De ce te interesează?

— Tocmai am văzut-o, spuse Malko. În compania lui Aziz Abdullah.

— Unde?

— Pe Eighth Avenue.

— Ai urmărit-o?

Malko îi relată cele întâmplate. Milton Brabeck oftă.

— Şi tâmpiţii de la FBI care îl supraveghează pe Abdullah de mai multe săptămâni n-au observat nimic…

— Poate că e prima oară când se-ntâlneşte cu libianul, argumentă Malko, care nu credea nici el ce spunea. Mai am ceva de verificat. De data asta la FBI. E vorba de un american.

Îi comunică lui Milton Brabeck numele şi adresa omului văzut în compania lui Inge Klein.

— Ne întâlnim diseară, spuse Malko. Te las să lucrezi.

— Bine. Iar trebuie să mă dau drept agent FBI, oftă Milton, vizibil încântat.

*

* *

Malko tocmai îşi încheiase lunga conversaţie telefonică cu Charles

Lawry, când cineva bătu la uşa apartamentului. Până aici, avusese parte de o duminică destul de agitată.

Milton Brabeck arbora o mină fericită.

— Gata, spuse el, ştiu totul despre omul tău, de la Social Security. Norocul nostru că era înscris.

Se trânti într-un fotoliu, cu picioarele lungi întinse larg înainte, şi scoase o foaie din buzunar.

— Poftim. Henry Pickford. 52 de ani. American de origine, născut în Iowa, oraşul Des Moines. Angajat la New York Port Authority. *Deputy-supervisor* al diviziei „Maintenance". Un amărât de funcţionar. A avut biroul la World Trade Center, camera 3269, după care s-a mutat în New Jersey, în Journal Square. După informaţiile pe care am putut să le aflu, un personaj insipid, fără prea mulţi prieteni. Soţia i-a murit de cancer acum câteva luni. După cât se cunoaşte, nu mai are pe nimeni. Una din vecine pretinde că se droghează, că l-a văzut o dată într-o stare bizară. Asta e tot.

Malko rămase perplex. Ce legătură putea să existe între un funcţionar fără sare şi piper şi o teroristă de talie internaţională? Aşa cum o cunoştea el pe Inge Klein, o idilă între cei doi era exclusă. Nemţoaica avea deci un alt motiv pentru a se preface îndrăgostită de Henry Pickford. Omul părea inofensiv, dar cu siguranţă prezenta interes în ochii teroristei.

— Încearcă să afli mai multe despre slujba lui, îi ceru Malko lui Brabeck.

Gorila ridică din umeri.

— Nimic mai simplu… Gestionează planuri şi face devize de întreţinere pentru instalaţiile care ţin de portul din New York.

— Se ocupă şi de aeroporturi?

— De toate. JFK Airport, La Guardia. Toate cheiurile maritime, porturile, tunelurile… Vrei să-l interogăm? sugeră Milton, partizan al metodelor directe.

— În niciun caz, spuse Malko. Să aşteptăm până când o să aflăm mai multe. Dacă e implicat în afacere, n-o să spună nimic. Şi în orice caz, dacă ne atingem de el, Inge Klein o să se facă nevăzută. Trebuie ţinut sub supraveghere, pentru că Inge cu siguranţă o să-l mai contacteze.

— Poţi să-mi găseşti vreo indicaţie a trecerii lui Inge Klein pe la Biroul de Imigraţie? Foloseşte pseudonimul ei.

— Să-ncercăm… oftă Milton.

Malko îşi consultă ceasul cu quartz. Era şapte. Îi telefonă lui Charles Lawry, însă dădu peste ofiţerul de serviciu. Nu mai putea face mare lucru azi. Cu excepţia faptului de a o invita pe Debra Fox la cină şi a-i mulţumi pentru tot ce făcuse pentru el.

*

* *

Debra Fox golise de una singură o sticlă de Dom Perignon şi, cu piciorul răsucit în jurul lui Malko, pe sub masa lor de colţ de la Polo, restaurantul hotelului *Westbury*, devenea din ce în ce mai insistentă. Chris şi Milton se hotărâseră să instituie în Strada 48 o supraveghere neîntreruptă a lui Aziz Abdullah.

— E fascinant! spuse ea cu voce catifelată. Ce fel de atentat poate să pregătească libianul ăsta?

— Peste treisprezece zile este sărbătoarea naţională, spuse Malko. Orice incident cu această ocazie ar avea un impact serios asupra opiniei publice…

Se întrerupse. Jackie Kennedy, ridată şi uscată, tocmai intrase în restaurant, în compania unui tânăr înalt şi blond. Debra Fox o examină cu o privire amuzată şi răutăcioasă.

— Îmbătrâneşte urât, comentă ea. Probabil pentru că toată viaţa nu s-a gândit decât la bani.

Ochii de un albastru profund se aţintiră asupra lui Malko şi gura fetei schiţă un sărut. Apoi, cu o voce naturală, spuse brusc:

— Te doresc foarte mult.

Abia ajunşi în ascensor, se lipi toată de el. Malko îşi strecură mâna pe sub fusta taiorului, constatând că nu avea nimic pe dedesubt şi că nu minţise. Fata se lipi cu spatele de perete.

— Aş vrea să mă iei aici, murmură ea. Ca pe o prostituată.

Malko fu tentat să-i explice că prostituatele rareori fac dragoste în lifturi, dar se mulţumi să o sărute. Parcurseră cu dificultate cei câţiva metri de la ieşirea din lift până la uşa apartamentului, agăţaţi unul de altul. Abia intraţi, se treziră în pat şi Debra îi administră o nouă

felaţie, la fel de delicioasă ca prima.

Până când explodă în gura ei…

Refuză să facă dragoste. Dispăru apoi în baie şi reveni într-o bluză subţire şi un chilot de sport din mătase mov, care o făceau şi mai apetisantă.

În această ţinută, se culcă în pat, alături de Malko, şi începu să se frece de el. O simţi deodată scuturată de un orgasm…

Intrigat, îndrăzni să o întrebe:

— De ce nu vrei să faci dragoste?

— Nu pot, spuse ea. Doare prea tare. Sau, mai curând, mi-e teamă că o să doară.

— Ce vrei să spui?

Se duse să se servească cu un J&B înainte de a răspunde.

— Am trăit doi ani cu un bărbat, ca să spunem aşa, foarte bine dotat de la natură, explică ea. Date fiind dimensiunile lui, trebuia să fiu foarte excitată pentru ca în timpul actului sexual să simt cu adevărat plăcere. Asta îl scotea din minţi. Atunci, m-a violat zile şi zile în şir, m-a rupt, m-a sfâşiat pe dinăuntru. Acum nu mai suport ideea penetrării. Am impresia că am să sufăr din nou.

Malko o trase spre el şi o strânse în braţe. În ciuda „infirmităţii” ei, Debra îi dăruise plăcere.

— Am să încerc să te îmblânzesc din nou, îi promise el.

— Îmi doresc aşa de mult! oftă tânăra texană. Vreau să fac dragoste, dar nu pot. Când simt că un bărbat vrea să mă penetreze, toţi muşchii dinlăuntrul meu se crispează. Aşa că m-am obişnuit să caut plăcerea altfel.

Era o invitaţie indirectă. Când îşi aventură mâna pe sub mătasea chilotului mov, Debra închise ochii şi scoase un suspin de plăcere. Nu îi fu greu să îi provoace un nou orgasm, care o scutură ca o descărcare electrică… Rămaseră apoi înlănţuiţi, fără să spună niciun cuvânt. Malko era literalmente frânt de oboseală. Zborul cu avionul şi duminica agitată de care avusese parte. Se smulse din braţele Debrei, se îmbrăcă, îi sărută mâna şi bătu în retragere.

Ajuns în apartamentul lui, se prăbuşi într-un somn greu, bântuit de profilul ameninţător al lui Inge Klein.

*

* *

Chris Jones urmărea buletinul de ştiri pe un televizor Akai nou-nouţ, cu ecran extraplat, când Malko pătrunse în sediul CIA clandestin. Gorila îi întinse în tăcere un telex de la Langley. Leonora Drago intrase în Statele Unite cu trei luni în urmă, venind din Italia, şi dăduse o adresă în Manhattan. Malko ridică privirea.

— Adresa e falsă, desigur, comentă gorila.

— Aţi verificat?

— A verificat FBI-ul.

— Nu au interceptat-o pe Inge Klein?

— Nu… au avut o problemă de reţea şi, când au constatat în sfârşit că intrase în ţară, era prea târziu. S-au năpustit la adresa pe care o indicase, dar cuibul era gol. Atunci au tăcut mâlc, de frică să nu fie săpuniţi. Nimeni nu a făcut vreo legătură cu libienii. Cu Aziz Abdullah, ceea ce schimba complet datele problemei…

— Bine, spuse Malko. Unde e Henry Pickford?

— La slujbă. Ca în fiecare zi. Milton o să-l recupereze diseară, la cinci şi jumătate, şi n-o să-l mai scape din ochi. Prânzul îl ia cu colegii de birou, în New Jersey.

— OK, spuse Malko. Tu ai să stai de pază pe Strada 48.

— Mai e ceva, spuse Chris Jones. FBI-ul a interceptat o conversaţie telefonică a lui Aziz Abdullah. Se întâlneşte cu cineva după-masă, pe la orele trei, la barul delegaţilor de la Naţiunile Unite.

— Bărbat sau femeie?

— Femeie. Dar nu-i cunoaştem numele.

— Aveţi fotografii cu Inge Klein? întrebă Malko.

— Nu.

— Bine, o să mă duc eu.

— Dar nu te duce cu mâinile goale, îl sfătui Chris Jones. E teribil de periculoasă.

— Ştiu, spuse Malko. A mai încercat deja să mă omoare. Numai că de data asta am să mizez pe elementul surpriză.

Nu-şi adusese nicio armă în Statele Unite, dar protecţia celor două gorile făcea cât toate arsenalurile. Şi Malko, care avea oroare de violenţă, nu era supărat că e cu mâinile goale.

— À propos, spuse Chris Jones, trebuie să-l suni pe DDO în legătură cu Pickford.

Un raport al activităţii din ziua precedentă fusese transmis la Langley la primele ore ale dimineţii şi se afla acum pe biroul lui Charles Lawry. Malko se instală într-un fotoliu şi formă numărul liniei telefonice securizate a Directorului adjunct de Operaţiuni.

*

* *

— Ai făcut treabă bună, jubilă Charles Lawry. Am dat ordin ca problema Pickford să fie imediat studiată de cineva care cunoaşte bine structura de la New York Port Authority.

— Şi?

Vocea lui DDO părea să vină din încăperea de alături. N-ai fi putut crede că se afla în biroul lui de la Langley, la 600 de kilometri distanţă.

— Henry Pickford are acces la toate planurile instalaţiilor care ţin de NYPA. Dacă libienii intenţionează să întreprindă ceva, să spunem, la JFK Airport, planul instalaţiilor le-ar fi de mare ajutor.

— Nu e vorba numai de aeroporturi, observă Malko. O bombă plasată în Lincoln Tunnel n-ar fi nici ea o idee rea… Ca să zicem aşa.

Prin tunel se făcea traficul rutier între partea vestică a Manhattanului şi New Jersey. Trecând pe sub Hudson.

— Ai dreptate, încuviinţă americanul. Explozia unui camion încărcat cu dinamită ar crea haosul.

— Crezi că tavanul s-ar putea prăbuşi?

— Nu ştiu, recunoscu Charles Lawry, nu cred. Trebuie să consultăm specialiştii. Şi mai ales trebuie să-l facem pe acest Henry Pickford să vorbească. Pentru moment, avem prea multe ipoteze. Trebuie să ne concentrăm asupra pionilor de care dispunem.

— Aşa am să fac, îl asigură Malko. După înregistrările făcute de FBI, Aziz Abdullah trebuie să se întâlnească cu o femeie în după-amiaza asta, la Naţiunile Unite. Poate că e vorba de Inge Klein.

— *Good luck*, o să-i spun lui DG că Planul Nasser e pe mâini bune, spuse Charles Lawry înainte de a pune capăt convorbirii.

Malko rămase pe gânduri o bună bucată de vreme. O văzuse deja

pe Inge Klein în acţiune: era un adversar redutabil prin cruzimea, insensibilitatea, curajul şi inteligenţa sa. Fanatică, devotată trup şi suflet cauzei, probabil că încă mai regreta că nu putuse să ducă la bun sfârşit execuţia lui Malko.

Viitoarea lor confruntare risca să fie sângeroasă. Se întoarse către Chris Jones.

— Chris, poţi să-mi împrumuţi o armă?

Gorilei i se lumină faţa. Scoase din *holster* un Smith & Wesson 38 special, cu ţeavă albăstrie, groasă de patru degete, şi i-l întinse lui Malko, cu crosa înainte.

— Ţine, spuse el, nimic nu aleargă mai repede ca proiectilele jucăriei ăsteia.

Capitolul V

În Barul delegaţilor, de la etajul doi din partea de nord a clădirii Naţiunilor Unite, domnea atmosfera obişnuită. Prin pereţii de sticlă se puteau vedea East River şi grădina de trandafiri oferită odinioară Naţiunilor Unite de către sovietici. Delegaţi din toate ţările citeau sau stăteau de vorbă la mese mici, într-o sală cu boltă ca de catedrală, în timp ce la mezaninul din fundul încăperii alţii serveau masa, la nişte preţuri care băteau orice concurenţă. Malko, postat în colţul de unde putea urmări toată sala fără a fi văzut, supraveghea intrarea. Nici urmă de Aziz Abdullah. Debra Fox îl apucă de cot.

— Crezi că o să vină?

Datorită ei, Malko intrase fără niciun fel de problemă în zona rezervată delegaţilor. Milton Brabeck aştepta afară în „taxi”. Debra Fox salută cu un surâs vesel doi negri care o mâncau din priviri. Tânăra arbora un taior de mătase imprimată, super-elegant, pantofi cu toc jos şi ciorapi de mătase, în ciuda căldurii bestiale care se abătuse asupra New Yorkului.

Era trei fără zece când Aziz Abdullah apăru, singur, la intrarea în salonul delegaţilor. Cu silueta lui filiformă nu putea trece neobservat.

Schimbă câteva cuvinte cu unul din paznicii în uniformă albastră, făcu un tur pentru a strânge nişte mâini şi se instală într-un sfârşit la o masă rotundă. Nu se deosebea cu nimic de toţi ceilalţi diplomaţi

nevinovaţi, care îşi omorau plictisul între două şedinţe ale Consiliului de Securitate.

Cinci minute mai târziu, o brunetă superbă, într-un pantalon mulat din latex de culoare deschisă, asortat cu un bolerou foarte scurt, care îi lăsa pântecele complet dezgolit, apăru la intrarea în bar. Paznicul o interceptă imediat şi îi indică masa la care era aşezat libianul. Malko fu frapat de frumuseţea fetei. Părul scurt, foarte negru. Un nas cârn, o gură cu buze senzuale, ochi mari, verzi şi migdalaţi. Fata se prelinse până la Aziz Abdullah, care se ridică, desfăşurându-şi trupul lui de sperietoare de ciori, şi o îmbrăţişă.

— Ea e? şopti Debra.

— Nu, spuse Malko dezamăgit.

Nu putea să fie Inge Klein. Chiar şi deghizată. Necunoscuta nu avea mai mult de 25 de ani şi arăta ca un fotomodel.

Era intrigat de această apariţie maiestuoasă. Încă un element bizar. Aziz Abdullah o sărutase pe amândoi obrajii şi acum discutau cu voce joasă. Nu era o conversaţie de îndrăgostiţi. Malko îi observa: bruneta semăna a manechin mai curând decât a teroristă. Ce căuta în compania libianului?

Dacă nu cumva era iubita lui. Dar chiar şi în cazul ăsta, putea foarte bine fi şi ea implicată în Afacerea Nasser.

— Ce facem? întrebă Debra Fox.

— Nimic, spuse Malko. Când o să plece, o să o urmăresc. Tu ai să încerci să-l supraveghezi pe Aziz Abdullah. Cu cine vorbeşte… Dacă dă vreun telefon. În cazul în care observi ceva, mă suni la baza secretă.

— Bine, spuse Debra Fox, vizibil dezamăgită să-l lase pe Malko să plece pe urmele superbei creaturi.

Conversaţia continua. Abia după douăzeci de minute fata se ridică şi se despărţi de libian. Malko porni după ea. Bruneta ieşi şi găsi un taxi pe First Avenue, în dreptul intrării turiştilor. Milton era la volanul taxiului lui, parcat în faţa intrării principale la Naţiunile Unite.

— Bruneta, spuse Malko.

Gorila pufni cinic:

— Şi eu care credeam că e vreun cocoşat…

Taxiul coti pe FRD Drive la colţul Străzii 59 şi se îndreptă spre

sudul Manhattanului. După ce traversă Manhattan Bridge, taxiul necunoscutei viră la dreapta şi intră pe Canal Street, la sud de Greenwich Village. Cinci minute mai târziu erau în Soho, vechi cartier industrial devenit refugiu al artiştilor şi oamenilor amatori de artă. Primul taxi se opri pe Mercer Street şi bruneta intră într-un imobil vechi, de culoare verzuie. Foste ateliere transformate în apartamente. O scară aproape verticală ducea la etajul unu. Se opriră ceva mai departe şi aşteptară. Douăzeci de minute. Malko se cocea. De ce oare CIA nu se gândise să pună aer condiţionat în taxiul fals? Îşi spuse că poate Debra Fox are veşti noi.

— Te las, îi spuse lui Milton. Încearcă să afli cine e fata asta. Ne întâlnim la sediu.

*
* *

Milton Brabeck părea excitat la maximum când debarcă în biroul în care Malko aşteptase în zadar un telefon de la Debra Fox, privind distrat imaginile care se succedau pe ecranul televizorului.

— Am drept la un J&B, decretă el.

Malko sosise complet deshidratat şi băuse aproape un litru de Vichy Saint-Yorre. Gorila îşi scoase carneţelul.

— Am avut baftă, spuse el. E în cartea de telefon. O cheamă Carrie Fisher. Americancă sută la sută. Fotomodel la agenţia Plaza 5. A trăit în Libia timp de cinci ani şi nu s-a întors decât de un an.

— În Libia? Ce căuta acolo? întrebă Malko uimit.

— Tatăl ei era şeful serviciului de securitate al companiei *Occidental Petroleum* de la Tripoli. A frecventat cursurile liceului internaţional… Locuieşte într-un apartament mare, mansardat, împreună cu o colegă. Cântăreaţă pop.

— Orientare politică?

— Nimic pentru moment, dar am să întreb la Langley.

Se aşează la calculator, în timp ce Malko îl suna pe Charles Lawry, căruia îi comunică noua informaţie. Americanul era încântat.

— Se pare că ai sosit chiar la timp! spuse el. Aziz Abdullah e foarte activ.

— N-ar fi mai simplu să-l expulzezi pe libian? sugeră Malko. În caz

că nu reuşim să descoperim în ce constă Planul Nasser.

Charles Lawry oftă agasat.

— Bineînţeles, în ultimă instanţă putem să facem şi asta! Numai că o să ne punem în cap Naţiunile Unite. Ăştia ţin la tuciuriii şi la măsliniii lor ca la ochii din cap. Pentru a putea cere expulzarea unui diplomat, trebuie să avem dovezi clare că desfăşoară o activitate incompatibilă cu statutul său. La ora actuală nu avem nimic. Nici FBI-ul n-a strâns mare lucru. A opera o ruptură de filatură ca să te duci la o întâlnire nu este un delict…

— Ar trebui deci să-i fabricăm un dosar, ceea ce niciodată nu e amuzant…

— Prefer să-ţi pun la dispoziţie toate mijloacele de care ai nevoie. Directorul s-a întâlnit cu şeful FBI-ului: ştiu că lucrăm la cazul Abdullah şi ne lăsă în pace.

O jumătate de oră mai târziu Milton Brabeck îşi făcu din nou apariţia şi îi întinse solemn o foaie proaspăt ieşită din imprimantă.

— Ai dat lovitura? Cine e?

— Ei bine, toate datele se confirmă. Cu singura precizare că a fost amanta colonelului Kadhafi!

— Poftim?

Fata asta superbă fotomodel şi nebunul libian. Degeaba cunoştea din aventura lui tunisiană[14] reputaţia lui Kadhafi în materie de femei, era de-a dreptul stupefiat.

— Dă-mi amănunte, ceru el.

— Există un raport de la agenţia din Tripoli, care „dormea” la Langley, spuse gorila. Ţi-am spus că fata a trăit în Libia. Se pare că era fascinată de personalitatea lui Kadhafi şi asta până la urmă a ajuns şi la urechile lui. I-a făcut mai multe invitaţii, ea a acceptat şi, după cele mai bune surse colonelul a sfârşit prin a i-o pune o dată pe săptămână, într-o cămăruţă situată în dependinţele cazărmii în care locuieşte. Iar tipul care mijlocea afacerea era prietenul nostru, Aziz Abdullah. La timpul respectiv, conducea serviciul personal de securitate al lui Kadhafi.

---

[14] Vezi Commando sur Tunis, SAS nr. 68.

Cercul se închisese. Malko făcu o trecere în revistă rapidă a elementelor de care dispunea. Un „peştişor” de-al lui Kadhafi, un terorist libian, o teroristă germană şi un „joker”: misteriosul şi aparent inofensivul Henry J. Pickford. Dacă rolurile celorlalţi nu erau greu de ghicit, cel al americanului rămânea încă o nebuloasă. Cu siguranţă însă că avea un loc important în dispozitiv.

— Ce facem? întrebă Milton.

— Pentru moment, încercăm să o localizăm pe Inge Klein, spuse Malko. Este singura pe care nu ştim de unde să o luăm. Şi cea mai importantă. Ceilalţi n-o să zboare…

— Cum o să dai de ea?

— Cu ajutorul lui Henry Pickford care, după părerea mea, o s-o revadă în mod obligatoriu. Deci, nu trebuie pierdut din ochi nicio secundă. Cel puţin atâta vreme cât nu cunoaştem natura relaţiei lui cu Inge Klein.

În stadiul de faţă, cea mai mică imprudenţă putea alerta teroriştii, care ar fi intrat în „hibernare” şi lucrurile ar fi trebuit luate de la capăt. Malko era într-o stare euforică. Era prima misiune care se desfăşura fără niciun fel de piedici. În plus, o mai avea şi pe dulcea şi strania Debra Fox…

— Cu Henry Pickford e foarte simplu, remarcă Milton. Peste o oră iese din găoace. Tocmai mă pregăteam să plec spre New Jersey.

— Foarte bine, am să vin şi eu, spuse Malko. Dacă se întâlneşte cu Inge Klein, e mai bine să fim doi.

Arma lui Chris, atârnată la centură, îi dădea o senzaţie de siguranţă.

*

* *

De la fereastra biroului, Henry J. Pickford contempla firma Loew’s New Jersey de pe Kennedy Avenue, care anunţa filmul *Poltergeist II*. Cu ciudatul lui turn-clopotniţă, bătrânul cinematograf semăna cu o biserică. De o oră, Henry Pickford se simţea nervos şi îşi ştergea fruntea foarte des. Se străduia să-şi disimuleze tulburarea, pentru a nu stârni curiozitatea colegilor de la „Pathway, tracks and structure division” de la etajul 8 al clădirii moderne construită deasupra staţiei

Journal Square al liniei de metrou Path, care lega World Trade Center de New Jersey. Maşinal, pipăi în portofel plicul galben pe care avea să-l ia cu el. Îşi dădea seama că face ceva ilegal, dar îşi tot repeta că gestul lui nu va avea niciun fel de consecinţe.

Era nerăbdător să o reîntâlnească pe Leonora, logodnica lui, şi să-şi fumeze doza zilnică de cocaină. Acum, când graţie ei prinsese gustul crack-ului, nu mai putea să se lipsească de drog. Numai că asta îl costa aproape patruzeci de dolari pe zi, ceea ce îi mânca aproape jumătate din salariu.

La cinci şi douăzeci îşi strânse hârtiile de pe birou, închise sertarul, îşi luă geanta diplomat, salută colegii şi se îndreptă spre lift. Era o vreme superbă şi aproape că avu chef să zăbovească un timp în Path Plaza, lângă fântâna arteziană care aducea un pic de răcoare în aer. Pe de altă parte, se grăbea.

Coborî în fugă scările care duceau în staţia de metrou. Un megafon anunţa sosirea unei rame din direcţia Newark. În zece minute, o să fie în Manhattan. Slavă cerului, mutarea biroului nu-i schimbase cu nimic obiceiurile, graţie Path-ului. Nu-i trebuiau decât zece minute în plus ca să ajungă acasă. Se urcă în primul vagon din faţă, fără să-i observe pe cei doi oameni care aşteptau pe peron şi care urcară împreună cu el.

*

* *

Milton Brabeck, care studiase fotografiile lui Henry Pickford luate după ce acesta fusese reperat de Malko, îl recunoscu fără dificultate. Amândoi examinară suspectul timp de zece minute cât dură călătoria. Mulţimea era atât de densă încât nu exista niciun risc să fie reperaţi pe platforma intermediară, care deservea toate scările rulante.

Se urcară toţi trei pe scara rulantă gigantică, cu zece benzi, care ducea la Path Corner, una din galeriile comerciale subterane de la World Trade Center. Cele zece scări rulante ingurgitau zeci de mii de călători. La ora asta a amiezii, toate birourile din împrejurimi se goleau, aruncând în stradă aproape o sută de mii de persoane…

Henry Pickford ajunse în capul scării şi o luă la dreapta, oprindu-se în faţa unui vânzător de garoafe. La câţiva metri de Malko şi de

Milton Brabeck, care îl depăşiră şi se opriră în faţa magazinului Chase. Omul părea să ezite, aruncând priviri furişe în jurul lui. Inima lui Malko bătu mai repede. Inge Klein trebuia să apară din mulţime. Lucrurile aveau să devină atunci mai delicate…

Henry Pickford se îndreptă spre ieşirea de la World Trade Center.

— Ia uite, ce bizar, remarcă Milton Brabeck. Ar fi trebuit să ia BRT-ul în direcţia *Uptown* ca să se ducă acasă. Ai fler, amice…

Angajatul de la NYPA traversă holul hotelului *Vista*, care ocupa o parte din parterul unuia din cele două turnuri, ieşi şi se urcă într-un taxi.

„Taxiul" lui Milton era parcat la zece metri distanţă. Cei doi bărbaţi abia avură timp să se arunce în el. Malko, pe bancheta din spate. Taxiul pe care îl urmăreau porni mai întâi către vest, apoi se întoarse şi pătrunse într-un tunel care trecea pe sub Battery Park. Pentru a ieşi pe FRD Drive, în direcţia *Uptown*. Merseră în sus de-a lungul lui East River cu viteză mică, din cauza circulaţiei intense. Pe alocuri, aproape la pas.

În sfârşit, vehiculul care-l transporta pe Henry Pickford părăsi FDR Drive pe Strada 79, apoi urcă până la intersecţia cu Second Avenue. Henry Pickford coborî la colţul dintre First Avenue şi Strada 76 şi o luă pe jos pe strada blocată la joncţiunea cu FDR Drive.

— *Himmel!* strigă Malko, ne face aceeaşi figură ca libianul.

— Pot să ocolesc, propuse imediat Milton Brabeck. Intru pe Strada 78.

— Nu, spuse Malko, dacă cel sau cea cu care se întâlneşte vede un taxi oprit pe FDR Drive o să i se pară suspect. Aşteaptă-mă aici…

Henry Pickford ajunsese aproape de capătul străzii. Malko se luă după el. Din fericire, era destulă animaţie pe trotuar, iar Pickford nu întorcea capul deloc. Ajuns în dreptul barierei metalice care bara accesul spre FDR Drive, americanul îşi propti coatele pe ea, strângând servieta diplomat sub cot, cu capul întors spre maşinile care veneau din centru. Era clar că ajunsese la locul de întâlnire… Malko nu îndrăzni să se apropie prea mult şi se ascunse după o benă de gunoi.

Nu aşteptă prea mult. După cinci minute, nişte sunete stridente de claxon se făcură auzite peste zgomotul bulevardului. Îl văzu pe Pickford cum tresare şi se apleacă înainte. Aproape imediat, o maşină

se desprinse din fluxul coborâtor şi se apropie de barieră. Un BMW cu geamuri fumurii. Cel din faţă dreapta era deschis… Malko văzu un braţ întinzându-se spre exterior. BMW-ul era la câţiva centimetri de Henry Pickford care scoase precipitat dintr-un portofel un plic galben şi gros, atât de precipitat încât portofelul îi căzu pe jos…

Plicul fu înghiţit de braţul ieşit din maşină. Aproape imediat, un plic mult mai puţin voluminos ieşi prin geamul întredeschis şi ateriză la picioarele lui Henry Pickford.

Maşina demară.

Malko reuşi să zărească un capăt al plăcuţei de înmatriculare: albastru, alb şi roşu, maşină aparţinând corpului diplomatic. Ultimele două cifre erau 27…

Deja vehiculul fusese înghiţit în trafic… Henry Pickford îşi ridicase plicul şi portofelul de pe jos şi privea speriat în jur. Se întoarse înapoi pe Strada 76 cu un pas rapid, uitându-se în urmă la fiecare zece metri, şi sări în primul taxi… Malko se întoarse la maşina lui Milton în fugă.

Furios.

— Ne-au tras clapa! anunţă el.

— Ai văzut-o?

— Nici nu ştiu dacă era în maşină, recunoscu Malko. Nu trebuie să-l pierdem din ochi. Acum sunt sigur că e amestecat în afacere.

— Dacă l-am aduce la noi pentru o scurtă conversaţie? sugeră Milton Brabeck cu un aer pofticios. Unui nenorocit ca ăsta îi smulg maţele cu mâna mea.

— Nu suntem Gestapoul. Şi, atâta vreme cât nu ştim unde este Inge Klein, suntem în poziţie de inferioritate. Ea este cea mai periculoasă.

— Şi Aziz Abdullah?

— Pe el cel puţin ştim de unde să-l luăm…

Taxiul se angajă pe Strada 42, pe care se circula în ambele sensuri, îndreptându-se din nou către vest.

— Se duce acasă, comentă Milton Brabeck.

Malko se întrebă ce-i putuse da Henry Pickford persoanei din BMW. Ce primise era clar: bani. Dar în schimbul a ce? Felul în care fusese regizată întâlnirea dovedea clar că era vorba de nişte profesionişti.

Taxiul coti pe Seventh Avenue. Apoi pe Strada 38: Henry Pickford se întorcea într-adevăr, acasă.

Mai merseră puţin şi Milton îşi gară taxiul în faţa comisariatului. Un poliţist îi dădu ordinul să circule şi gorila aproape că-l făcu să înghită legitimaţia emisă de „Treasury Department”. Destul de prost dispus, Malko coborâse şi acum supraveghea fereastra apartamentului lui Henry Pickford. Noaptea aproape se lăsase.

— Mizerabilul! exclamă Milton Brabeck. Cu siguranţă că acum îşi numără banii…

— În cel mai rău caz, spuse Malko, o să mergem mâine să-i facem o vizită la birou, dacă nu mai apare nimic nou.

Înţelegea foarte bine ce putea un om ca Henry Pickford să le ofere teroriştilor, datele necesare pentru a putea pregăti un atentat în cele mai mici detalii.

— Faceţi imposibilul şi aflaţi cui aparţine BMW-ul. Placă de înmatriculare a corpului diplomat, ultimele două cifre, „27”.

Nu-şi dezlipea ochii de fereastra luminată de la etajul trei. Singurul fir conducător al afacerii făcuse deja un mort: bietul John Blake, asasinat în propriul lui sicriu.

Cine avea să fie următorul?

Îi mai rămâneau unsprezece zile ca să rezolve enigma Planului Nasser.

Milton ieşi din taxi şi veni lângă el.

— Ne cărăm?

Malko fixa în continuare fereastra luminată a angajatului de la New York Port Authority. Spunându-şi că Debra Fox îl aştepta pentru a petrece împreună o seară agreabilă, că era înfiorător de cald şi că ar fi fost dispus să cedeze o aripă din castelul lui în schimbul unui duş…

— Nu, spuse el într-un târziu. Mai stăm.

Capitolul VI

— A stins lumina!

Malko, care moţăia pe bancheta din spate, tresări. Milton Brabeck nu-şi mai dezlipea ochii de la fereastra lui Henry Pickford. Mai devreme, adusese nişte sandvişuri ca de cauciuc, de la un „delicatessen” din apropiere. Parcat lângă trotuar, cu toate luminile stinse, taxiul trecea complet neobservat, dar căldura pătrundea prin

geamurile deschise, transformându-l încet într-o saună.

La capătul străzii, maşinile de poliţie veneau şi plecau, iar poliţiştii în cămaşă stăteau de vorbă pe trotuar. Era aproape zece seara şi Malko hotărâse ca la unsprezece să plece.

Milton obţinuse prin telefon o nouă informaţie, care încâlcea iţele şi mai tare. Cifra „27" a BMW-ului corespundea corpului diplomatic al Germaniei de Est. Malko, obişnuit cu prudenţa de care dădea dovadă „Stasi"[15] nu-i prea vedea pe agenţii secreţi din Berlinul de Est asociindu-se direct cu o teroristă căutată în întreaga lume, aşa cum era Inge Klein… Un nou contact surprinzător al inocentului Henry Pickford, dar nu trebuia să te mai mire nimic: un ofiţer din Marina militară a Statelor Unite, proaspăt ieşit la pensie, tocmai fusese arestat recent sub acuzaţia de a fi livrat, timp de zece ani, coduri secrete KGB-ului… Pentru a-şi putea achita ratele unei case în Maryland.

Deodată, pe culoarul imobilului lui Henry Pickford se aprinse lumina. Malko îşi ţinu răsuflarea. Câteva clipe mai târziu, angajatul de la New York Port Authority apăru şi o porni pe jos spre Eighth Avenue.

Milton Brabeck porni motorul.

Aşteptară o vreme. Doi tineri, iviţi din penumbra Străzii 38, trecură prin faţa lor. Malko coborî şi porni după Henry Pickford. Acesta o luase la stânga pe Eighth Avenue şi acum aştepta într-o staţie de autobuz. Cei doi tineri, gen „Angels", cu berete pline de insigne, brăţări din piele neagră cu ţinte şi tricouri cu diverse inscripţii, erau lângă el. Portoricani sau din vreo altă ţară a Americii Latine… Taxiul era pe poziţie când autobuzul apăru din direcţia *Uptown*. Henry Pickford şi cei doi tineri urcară.

Autobuzul demară în direcţia Central Park, oprindu-se la fiecare a zecea intersecţie. La dreapta se vedea masa întunecată a parcului, la stânga un şir de clădiri maiestuoase, născute odată cu secolul. Cartierul fusese cel mai elegant din New York. Acum era populat de *„junkies"*[16] şi clădirile, prost întreţinute, se degradau încetul cu

---

[15] Serviciile speciale ale Germaniei de Est.

[16] Drogaţi.

încetul.

Henry Pickford coborî la staţia din dreptul Străzii 105. Traversă şi îşi continuă drumul pe jos, spre nord.

— *Shit*, se duce la negri, spuse Milton, un pic cam pornit…

Harlemul începea de la Strada 110 şi zona intermediară fusese recent ocupată de portoricani. Henry Pickford nu se ducea în Harlem. Dădu colţul pe Strada 107, garnisită cu mici *brownstones* coşcovite, cu scări exterioare largi, care duceau către un parter înalt. Ciorchini de oameni stăteau aşezaţi pe trepte, iar pe trotuare mulţimea era încă şi mai densă. Numai bărbaţi. „Taxiul" trebui să încetinească, blocat în faţă de o maşină, şi imediat un negru în tricou se repezi şi îşi vârî capul prin geamul deschis, arătându-i lui Malko palma deschisă în care ţinea trei fiole roşii.

— *Top quality, man, only twenty-five*.[17]

Cum Malko nu reacţiona, negrul îşi retrase mâna şi atacă maşina următoare.

— E *crack*, explică Milton Brabeck. O porcărie cum nu s-a mai pomenit. Extract de cocaină, care se fumează. Distruge un om în trei săptămâni.

Strada 107 colcăia de vânzători de droguri. Maşinile stăteau la coadă, blocând circulaţia, unele înmatriculate în New Jersey. În spatele lor, o limuzină mare, albastră, cu geamuri fumurii, lungă de peste opt metri, era asaltată de o adevărată bandă de dealeri de culoare şi de portoricani…

— *Crack*-ul te face paranoic, comentă Milton. Acţionează în câteva secunde. În timp ce cocaina trasă pe nas ajunge la creier în cincisprezece minute. E şi mult mai ieftin, zece până la douăzeci şi cinci de dolari doza, faţă de şaptezeci şi cinci de dolari un gram de cocaină, chiar şi prost rafinată.

— Poliţia nu face nimic? întrebă Malko.

— Se consumă droguri peste tot, spuse Milton cu o voce obosită. La preţul ăsta… ar trebui câte un poliţist în spatele fiecărui locuitor al oraşului ăsta împuţit. În plus, dealerii mai amestecă şi alune răzuite,

[17] Calitatea întâi, bătrâne, numai 25 de dolari.

câştigând de trei ori mai mulţi bani.

Malko îşi întoarse atenţia către Henry Pickford. Americanul continua să meargă înainte, dând la o parte dealerii de pe trotuar. Maşina era complet blocată.

— Cobor, îi spuse el lui Milton.

Imediat fu acostat de vreo zece băieţi tineri, care îi propuneau tot felul de variante posibile de drog, un adevărat supermarket în aer liber. Cupluri se izolau în ganguri, pe sub scări, schimbau câteva bancnote pentru o doză şi se despărţeau. Oamenii se împingeau unul pe altul, negociau pe înfundate, cu priviri neliniştite, cu trăsăturile crispate, o luau din loc fără vreun motiv aparent.

Henry Pickford se oprise în faţa unui afiş mare, pe care scria: *„Combat es efectivo contra cucarachas”*…[18]

Afişul crea o ambianţă de cartier.

Dând la o parte mai mulţi dealeri, Henry Pickford ajunse în faţa unei mici băcanii portoricane, cu numele poetic de „Angel y margaritas”. De data asta nu aşteptă. Un portorican masiv, îmbrăcat cu un tricou roşu ieşi din prăvălie şi îl trase mai la o parte. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Henry Pickford. Discutară câteva momente, apoi se îndreptară în cealaltă parte a străzii şi se suiră într-o maşină veche, fără roţi.

Peste un minut ieşiră şi se despărţiră imediat.

— Gata, şi-a făcut plinul, şopti Milton Brabeck, care venise pe jos după Malko după ce-şi parcase taxiul.

Henry Pickford se îndrepta cu pas grăbit spre Colombus Avenue. Ajunse într-un loc mai liniştit şi se aşeză pe scările unui imobil abandonat, cu uşile şi ferestrele bătute în scânduri. Malko şi Milton văzură clar cum scoate din buzunar un fel de ţigară din carton, o aprinde şi o fumează cu capul dat pe spate…

— Într-un minut o să fie *out*, şopti gorila.

Henry Pickford rămase nemişcat, odată ce-şi termină ţigara, cu capul sprijinit de balustrada din fier, ca şi cum ar fi dormit. Milton Brabeck se aplecă spre Malko şi îi spuse cu voce joasă:

---

[18] Trebuie să ne batem împotriva gândacilor…

— Nu ştii ce poate face porcăria asta… Acum se simte fantastic de bine. Peste un sfert de oră o să-i vină să vomite şi o să simtă nevoia imperioasă a unei noi doze… Efectul nu durează prea mult.

Malko îşi înghiţi decepţia. Era clar că în seara asta Henry Pickford nu avea să-i ducă la Inge Klein. Angajatul de la NYPA se ridică şi se îndepărtă cu un pas şovăielnic.

— Îl lăsăm să plece? întrebă Milton.

— Continuăm să-l urmărim, spuse Malko. Nu poţi şti niciodată.

— Bine, mă duc să iau maşina, spuse Milton Brabeck. Aşteaptă-mă aici.

Henry Pickford era la vreo zece metri în faţa lor. Deodată, doi oameni îl depăşiră pe Malko. Aveau coame de păr cârlionţat, tricouri cu diverse inscripţii şi blugi. Personaje obişnuite într-un astfel de cartier. Ajunşi în dreptul lui Henry Pickford, încetiniră pasul şi îl încadrară, parcă schimbând câteva vorbe cu el.

Malko îi observa intrigat. Deodată îi recunoscu pe cei doi „angels” care luaseră autobuzul împreună cu Henry Pickford. Nu mai aveau beretele. Nu avu timpul să intervină. Totul se petrecu foarte repede. Unul dintre tineri se strecură în spatele lui Henry Pickford. Cu un gest scurt îi apucă braţele şi i le imobiliză la spate. Un val de adrenalină se revărsă în venele lui Malko.

— Milton!

Cel de al doilea tânăr scoase din cizmă un cuţit. Îşi luă elan şi, cu toată forţa, îl înfipse în abdomenul lui Henry Pickford, cu lama în poziţie orizontală! Malko începu să alerge. Absorbit de ceea ce făcea, asasinul încă nu-l reperase. Schimbă tactica, ridică arma şi îi tăie victimei gâtul. De unde era, Malko văzu sângele ţâşnind! În acelaşi moment, tânărul care îl ţinea pe Henry Pickford îl observă şi Malko îl auzi clar cum îşi atenţionează complicele.

— *Chouf!*[19]

Cei doi ucigaşi deja o luaseră la fugă. Puţinii martori ai scenei începuseră să se eclipseze discret. Nimeni din cartier nu se mira de astfel de incidente.

---

[19] Atenţie! – în limba arabă.

Malko se năpusti spre corpul care zăcea întins, scoţându-şi pistolul. Milton Brabeck, care îi auzise apelul, trecu pe lângă el în fugă, şi se luă după cei doi tineri.

— Stai pe loc! răcni el. Poliţia!

Tinerii începură să alerge şi mai repede.

Milton Brabeck îşi scosese pistolul „357 Magnum”. Alergând în continuare, trase un foc în aer. Detonaţia armei făcu să se cutremure pereţii, dar fugarii, ajunşi la intersecţie, dădură colţul în Strada 106, spre Central Park. Alergând printre oameni în zigzag, ca iepurii, începură să urle „Poliţia! Poliţia!”. Milton Brabeck văzu deodată ridicându-se în jurul lui o barieră de feţe oacheşe, duşmănoase. Cu bună ştiinţă, oamenii de pe stradă se interpuneau între el şi cei doi asasini, împiedicându-l să tragă. Îl împinse pe unul cu o lovitură de umăr, pe alţii îi dădu la o parte, însă pierduse teren. Un portorican cu tricoul numai zdrenţe îi puse piedică şi Milton se abţinu cu greu să nu-i vâre un glonţ în cap.

— Au omorât un om! strigă el.

Informaţia nu păru să intereseze pe nimeni: poliţia era adevăratul duşman. O cutie goală de bere îl lovi în umăr.

Cei doi urmăriţi, cu un ultim efort, ajunseră pe Fifth Avenue, traversară bulevardul, escaladară gardul şi se pierdură în întunericul care domnea în Central Park!

Milton Brabeck ajunse şi el în sfârşit de cealaltă parte a bulevardului gâfâind, dar nu văzu altceva decât vegetaţia deasă. Nicio şansă să mai dea de ei. Deja se auzeau din toate părţile sirenele maşinilor de poliţie care se îndreptau spre scena crimei.

*

* *

— *He is dead!*

Malko privea chipul livid al lui Henry Pickford. Când ajunsese în dreptul lui, americanul agoniza, golit de sânge datorită hemoragiei interne şi tăieturii oribile de la gât. Imposibil să mai scoţi ceva de la el…

Locul era plin de maşini de poliţie şi dealerii dispăruseră ca prin farmec. Un poliţist se apropie de el.

— Aţi asistat la crimă? Au încercat să-l jefuiască?

— Nu, spuse Malko, a fost o execuţie. Nici măcar nu l-au căutat prin buzunare.

Un detectiv de la *Homicide Squad* tocmai găsise patru sute de dolari în buzunarul lui Henry Pickford… Acopereau cadavrul cu o pătură când apăru Milton Brabeck.

Îşi scoase legitimaţia de la Secret Service şi le-o arătă unor poliţişti de la *Homicide Squad*, Secţia 24. Îi informă că omul care fusese asasinat era sub supravegherea FBI-ului şi a altor agenţii federale. Malko îl trase pe Milton de-o parte.

— Asasinii erau arabi, i-am auzit vorbind între ei… Erau cei doi care se urcaseră în autobuz împreună cu el. Îşi scoseseră beretele… Trebuie să mergem la el acasă imediat, adăugă Malko. Ia-i cheile.

Milton Brabeck explică problema poliţiştilor şi reveni spre Malko, însoţit de un detectiv din secţia 24.

— Vine şi el cu noi.

*

* *

Detectivul trase de sub salteaua lui Henry Pickford un plic galben, plin de bancnote, prins cu un elastic. Începu să numere: patruzeci şi cinci de bancnote de o sută de dolari…

— Sunt banii pe care i-a primit în după-amiaza asta, preciză Malko.

Continuară să caute prin apartament, fără să mai găsească nimic interesant. Malko era convins că Henry Pickford fusese asasinat pentru că rolul lui se încheiase. Nu mai avea să-i ducă la Inge Klein, care probabil că pusese la cale ea însăşi crima. Prudentă ca totdeauna.

În absenţa lui Malko şi a lui Milton de la locul crimei, asasinarea lui Henry Pickford ar fi trecut drept o banală reglare de conturi într-unul din cartierele rău famate ale New Yorkului. Nimeni nu ar fi pus întrebări…

Nu aveau decât să reia afacerea de la zero… Malko se blestema că nu alesese să o urmărească pe Inge Klein în ziua precedentă.

*

* *

Se întoarseră la *Westbury*. Trebuiau acum să conducă o anchetă la *New York Port Authority*, în speranţa de a afla ce anume vânduse Henry Pickford pentru suma de cinci mii de dolari…

Malko îl sună imediat pe Charles Lawry, pentru a-l pune la curent cu ultimele evoluţii ale situaţiei.

— Ai dreptate, spuse el, avem de a face cu o operaţiune complexă. Se pare că Aziz Abdullah nu este decât coordonatorul. Prezenţa nemţilor din Germania de Est nu face decât să complice lucrurile. Dacă nu descoperim ce a vândut Henry Pickford, va trebui să ne ocupăm de libieni.

— Ştiu, recunoscu americanul, dar mai aveţi încă unsprezece zile. Voi face tot posibilul ca *New York Port Authority* să coopereze total la ancheta voastră.

Malko puse receptorul în furcă, se apropie de fereastră şi începu să privească clădirile iluminate. Ce ameninţare plutea deasupra Manhattanului?

*

* *

Plăcuţa de cupru anunţa: *Bureau of Public Security – end Floor*. La numai câteva minute de turnurile gigant de la World Trade Center, Journal Square părea un mic orăşel de provincie. Leon Storman, responsabilul cu securitatea de la NYPA fusese prevenit de CIA şi îl primi cu căldură în biroul lui de la etajul doi. Un bărbat enorm, cu un inel uriaş pe deget şi părul grizonat. Complet depăşit de situaţie.

— Aveţi vreo idee ce documente ar fi putut transmite Henry Pickford teroriştilor? întrebă Malko, după ce acceptase o ceaşcă de cafea insipidă.

Leon Storman scutură încet din cap, cu un aer zdrobit.

— Nu, sir, n-am nici cea mai mică idee şi nu înţeleg nimic din toată povestea asta! Personal, îl cunoşteam pe Henry Pickford de ani de zile. Lucra la compania asta de optsprezece ani. Am dosarul lui aici. Un om fără probleme, plăcut, serviabil şi cinstit, deşi un angajat nu prea strălucitor.

— Ştiaţi că se droghează?

— Nu. I-am întrebat pe colegii de birou. Mi-au spus că în ultimul

timp li s-a părut că Henry avea uneori un comportament bizar. Se simţea rău, îl vedeau de multe ori transpirând. Odată a plecat brusc în mijlocul zilei. Au pus asta pe seama morţii soţiei lui… Acum şase luni. Evenimentul l-a marcat foarte mult. Dar droguri, niciodată… Nu fuma prea mult. Nu bea deloc. De altfel, la sfârşitul anului trebuia să fie promovat şef de divizie. Toată lumea era foarte mulţumită de el…

În acest mic birou climatizat al unei clădiri modeste din New Jersey, era greu să-ţi imaginezi un complot şi cu atât mai mult implicarea unui angajat model ca Henry Pickford în terorismul internaţional… E clar, meseria asta îţi rezerva tot felul de surprize… Malko mai luă o înghiţitură din cafeaua mizerabilă şi spuse:

— Totuşi, Henry Pickford a vândut unui grup de terorişti internaţionali, care se pregăteşte să comită un atentat la New York, documentele de care aveau nevoie. A primit în schimb cinci mii de dolari.

Leon Storman păru că se prăbuşeşte de pe scaun.

— Numai la asta mă gândesc de azi-dimineaţă! spuse el. Şi nu reuşesc să înţeleg.

— Cu ce se ocupa el, mai exact? întrebă Malko.

— Aduna şi clasa toate cererile de reparaţii şi de întreţinere pentru instalaţiile care ţin de noi. Putea fi vorba de refacerea unei piste de aeroport, schimbarea şinelor la un metrou, verificarea rezistenţei tavanului unui tunel sau curăţarea unui canal…

— Avea acces la probleme de securitate?

— Mă tem că da, spuse Storman. Era la curent cu tot ce cumpăram în acest domeniu, pentru că el asigura întreţinerea.

Se lăsă o tăcere de gheaţă. Leon Storman asuda din plin, în ciuda aerului condiţionat.

— N-am putea să aflăm dacă îl interesa ceva anume în ultima vreme? insistă Malko.

Storman scutură din cap.

— Am discutat cu toţi colegii de birou şi cu şeful lui. N-au remarcat nimic deosebit. Henry Pickford nu trebuia să ceară nimănui voie să facă un xerox după planuri sau alte documente. De fapt, asta era pentru el o treabă de rutină. Făcea parte din obligaţiile lui.

Aşadar, Henry Pickford îşi luase secretul cu el în mormânt.

— Aveam toată încrederea în el, recunoscu Storman. Era, de fapt, patriot…

Se lăsă tăcerea. O maşină de poliţie trecu urlând pe Bulevardul Kennedy. Aparatul de climatizare zumzăia încet.

— Se întâlnea cu o teroristă periculoasă, continuă Malko.

— Credeam că după moartea soţiei lui nu mai era nimeni în viaţa lui! se miră americanul. Am fost şi eu la înmormântare, părea distrus…

Îşi revenise repede. Malko îl revăzu topit în faţa lui Inge Klein.

— Deci, nu puteţi să mă ajutaţi, conchise el.

Leon Storman schiţă un gest de neputinţă.

— Sunt sute de posibilităţi. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc. Şi e imposibil să supraveghezi în permanenţă toate aeroporturile, podurile, tunelurile şi zecile de kilometri de chei ai portului New York.

Era la mintea cocoşului. Malko îşi spunea că dacă o femeie ca Inge Klein îşi dăduse osteneala să „tamponeze” angajatul de la *New York Port Authority*, exista un motiv precis… Şi cineva îi indicase calea de urmat. Nu dăduse ea peste Henry Pickford din simplă întâmplare.

Muntele de carne din faţa lui îl privea zdrobit.

— Am trimis o circulară către toţi agenţii care sunt în subordinea mea, cerându-le să fie foarte vigilenţi, să semnaleze orice anomalie, spuse el într-un târziu.

Malko se ridică.

— Vă mulţumesc. Dacă e nevoie, mă găsiţi la hotelul *Westbury*.

Storman îl însoţi până la Journal Plaza. Malko coborî să ia metroul, îngândurat. Singura persoană care îl cunoştea pe Aziz Abdullah, susceptibilă să vorbească, era Carrie Fisher, fotomodelul îndrăgostit de Kadhafi. Şi nu avea să fie uşor să o „tamponeze”. Dacă eşua, bomba Nasser avea să-şi continue ticăitul inexorabil. Trebuia să găsească un mijloc de a lua legătura cu ea fără să-i trezească bănuielile.

Capitolul VII

Micul grup de oameni cu pancarte antiapartheid se agita în Dag Hammarskoeld Plaza, la mică distanţă de Naţiunile Unite, în faţa clădirii masive care adăpostea consulatul Africii de Sud la New York.

În acea dimineaţă de miercuri, 25 iunie, Adunarea Generală a Naţiunilor Unite dezbătea apartheidul.

Băieţi şi fete, majoritatea tineri, câţiva negri, intelectuali şi oameni mai în vârstă. Nu erau mai mult de douăzeci, dar făceau gălăgie cât o sută, acoperind zgomotul traficului de pe First Avenue. Înarmat cu o portavoce, liderul grupului îndemna rarii trecători grăbiţi şi toropiţi de căldură să li se alăture.

Fără prea mare succes.

Patru poliţişti instalaţi într-o maşină supravegheau manifestaţia cu un aer de filosofi. Atâta vreme cât oamenii se mulţumeau doar să strige, nu aveau de ce să intervină. Unul dintre poliţişti se întoarse către colegul lui.

— Ai văzut-o pe bruneta cu pancarta „Freedom for all”? Mi-ar plăcea să i-o pun. Ce dracu’ face printre idioţii ăştia?…

Coechipierul fu de acord, devorând-o din priviri pe bruneta superbă, îmbrăcată în blugi şi cu un tricou alb şi scurt, pe care scria *black is beautiful*, ridicat mult deasupra buricului, cu părul foarte negru şi ochii verzi scânteietori. Sânii grei, liberi pe sub tricou, deformau înscrisul. Stătea în primul rând şi părea manifestanta cea mai înflăcărată. Se făcuse deja o oră de când vociferau, aşteptând în zadar apariţia vreunui oficial sud-african. Bruneta protesta cel mai aprig. Deodată, doi bărbaţi ieşiră din imobil. Nişte dulapuri în cămaşă cu mânecă scurtă, cu ochii ascunşi sub ochelari de soare negri şi alură de ucigaşi. Se apropiară cu paşi lenţi de manifestanţi, cu braţele încrucişate, şi începură să-i observe fără umbră de simpatie. Unul dintre ei strigă:

— N-aţi vrea s-o ştergeţi de-aici, cretinilor?

Privirile îi fugeau mai ales către fata brunetă:

— Tu poţi să rămâi şi să vii cu mine. Ai să vezi că fac dragoste mai bine decât orice cioroi de-al tău…

Colegul interveni şi el:

— Nu vezi că e o javră de *nigger-lover*, cu albii nici nu poate face dragoste…

Bruneta se făcu lividă de furie. Sări spre cei doi bărbaţi şi le ţipă în nas:

— Vă interzic să mă insultaţi. Nenorociţilor de rasişti!

Cel mai înalt scoase un râset răguşit:

— Oi fi eu rasist, da' tot îmi place să fac dragoste din când în când cu câte-o negresă micuţă.

— Sunteţi nişte bestii! urlă fata.

Ceilalţi manifestanţi priveau scena, dar nimeni nu se aventura să intervină, dată fiind alura celor doi necunoscuţi. Unul dintre ei se apropie de fată şi vru să-i smulgă pancarta. Ea se împotrivi.

— Dă-mi drumul! ţipă ea. *Help!*

Nimeni nu se mişcă dintre manifestanţi. Încurajat de pasivitatea oamenilor, bruta o prinse de braţ, în râsetele aprobatoare ale complicelui lui. Apoi, cu mâna stângă îi mângâie sânii. Fata scoase un urlet de scârbă şi îi trase un picior în tibie.

Gorila scoase un ţipăt de durere.

— Căţea nenorocită ce eşti!

Dintr-odată, îi smulse pancarta, pe care o rupse în bucăţi şi o aruncă pe jos.

Cuprinsă de isterie, fata se întoarse către maşina de poliţie.

— Nu-l vedeţi pe nemernicul ăsta care m-atacă?

Unul dintre poliţişti făcu un semn evaziv, dând a-nţelege că nu are intenţia să intervină. Nebună de furie, fata se întoarse către agresor şi îi trase încă o lovitură de picior. Apoi, pentru că bărbatul continua să râdă, vru să-i tragă o palmă. Unghiile îi lăsară omului dâre roşii pe obraz.

— Nenorocitule! urlă ea.

— Ia stai puţin, tembelo, mugi gorila.

Cu un gest rapid, o prinse de ambele încheieturi şi cu cealaltă mână îi trase o palmă care aproape că îi zbură capul de pe umeri! Fata rămase mută de uimire, cu obrazul stacojiu şi ochii plini de lacrimi. O tăcere de moarte se lăsase peste micul grup de manifestanţi. Cea de-a doua gorilă avansă cu braţele încrucişate.

— Aveţi ceva de comentat?

Nimeni nu mişcă. Cu excepţia unui tânăr blond, care dădu la o parte mulţimea şi veni spre cel care o pălmuise pe fată.

— Eşti o brută! spuse el.

Cu toată forţa, îi expedie un croşeu în ficat.

Gorila se îndoi din mijloc, cu un icnet de durere. Colegul se năpusti

instantaneu asupra necunoscutului şi îl lovi cu pumnul în falcă, făcându-l să se învârtă pe loc.

— Lasă-l în pace! urlă fata, trecând din nou la atac.

Cei doi bărbaţi începură să-l lovească metodic pe bărbatul blond, fără a ţine seama de câţiva manifestanţi care încercau să intervină. Ochelarii negri ai tânărului zburară pe jos şi una din brute îi strivi cu călcâiul. Mai reuşi să riposteze, dar sângele îi curgea deja din nas şi loviturile lui deveniră mai slabe. Cel care o pălmuise pe fată îi trase un pumn în stomac şi băiatul vomită.

— Opriţi-vă! O să-l omorâţi! ţipă fata.

Ceilalţi manifestanţi, derutaţi, încercau să vină în ajutorul tânărului blond, fără cine ştie ce rezultat, într-o învălmăşeală confuză.

Tânărul reuşi să-l prindă pe unul dintre agresori în strânsoare, dar celălalt îl apucă de gât şi îl trânti la pământ, după care începu să-i care lovituri de picior.

— Dă-i! îl încuraja colegul său. Termină-l pe homosexual!

Fata încercă din nou să-l zgârie pe faţă. Dar văzând că nu reuşeşte porni în fugă spre maşina de poliţie.

— Veniţi! strigă ea. O să-l omoare.

Cam nepăsător, unul dintre poliţişti se îndreptă în pas de plimbare spre cel care lovea victima culcată la pământ.

— Opreşte-te! îi ordonă el.

— Dar el ne-a atacat, protestă senin una din gorile.

— Ticălosul ăsta m-a lovit, interveni bruneta. El m-a apărat.

— OK. OK. Făcu poliţistul. Hai. Plecaţi de-aici.

Cu regret, cele două gorile bătură în retragere spre imobil. Poliţistul ajută victima să se ridice de pe jos. Avea cămaşa ruptă, murdară de vomă, partea dreaptă a feţei era umflată, gura sângera. Se ţinea de coaste cu o grimasă de durere.

— *You OK, sir?* întrebă poliţistul.

Fără să aştepte răspunsul, se întoarse la maşină aruncându-i fetei peste umăr:

— Mai bine v-aţi căra de-aici. Se poate întâmpla orice. Tipii ăştia sunt periculoşi.

— O să mă plâng la Liga Drepturilor Omului, replică ea.

Ceilalţi manifestanţi se împrăştiară. Fata se apropie de rănit şi,

scoţând o batistă, începu să-i şteargă sângele de pe faţă.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! spuse ea. Ai fost extraordinar. Ai văzut nenorociţii ăştia de poliţişti…

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spuse tânărul.

Fata îl privi îngrijorată.

— Ar trebui să mergi la spital…

Necunoscutul făcu o strâmbătură.

— Nu mă simt chiar aşa de rău, dar aş vrea să fac un duş şi să mă odihnesc un pic.

— O să te conduc până acasă.

— Sunt din Washington. Am să mă întorc la hotel.

— Nu, spuse ea. Vino la mine. O să te îngrijesc.

Îl apucase de braţ şi îl trăgea spre First Avenue. El se apăra moale.

— N-aş vrea să te deranjez, acum mă simt mai bine.

Fata însă oprise un taxi. Îl împinse înăuntru şi-i dădu şoferului o adresă în Soho. Apoi începu din nou să şteargă faţa salvatorului ei.

— À propos, pe mine mă cheamă Carrie Fisher. Pe tine?

— Malko Linge.

— Nu eşti american?

— Nu, sunt austriac, dar trăiesc mai tot timpul aici. Tu ce faci la New York?

— Sunt fotomodel.

— Eşti de origine sud-africană?

— Nu, dar mă interesează problemele politice ale lumii a treia. Nu pari să te simţi prea bine…

— Ba da, spuse Malko.

Taxiul mergea cu toată viteza pe FDR Drive, iar el avea un chef nebun să vomite. De aproape, Carrie Fisher era încă şi mai frumoasă. Ochii verzi, migdalaţi, plini de viaţă, o gură de vis chiar şi pentru cel mai retrograd procuror de la Curtea Supremă de Justiţie şi un corp incredibil de senzual, cu sâni grei, care se legănau în ritmul mersului.

Taxiul se opri în sfârşit pe Mercer Street, în faţa imobilului în care locuia fata.

Carrie Fisher îl ajută să urce pe scări şi ajunseră într-o încăpere care semăna cu un hol de gară, atelier şi sală de expoziţie. Picturi abstracte pe pereţi, becuri goale care atârnau de plafon şi, ca unică

piesă de mobilier, o canapea modernă imensă, rotundă, îmbrăcată în catifea neagră, marca Romeo. Fură întâmpinaţi de o staţie dată la maximum. Pe un fel de estradă, o fată cu păr blond spălăcit urla în microfon, acompaniată de un fel de spectru livid, care bătea în clapele pianului ca un surd. Nici măcar nu priviră spre uşă. Carrie se întoarse către Malko:

— E colega mea de apartament, Joyce, strigă ea. Locuim aici împreună. E super şi cântă nemaipomenit de bine.

Era foarte şic la New York să locuieşti în genul ăsta de atelier dezafectat, închiriat la preţ de aur. Cel puţin aveai loc destul… Carrie îl împinse pe Malko într-o cameră cu totul diferită de living. Un imens pat Tiffany, acoperit cu mătase mov brodată cu fir de aur, aşezat chiar pe podea. În faţă, o superbă mobilă din lac negru. Panourile culisante lăsau să se vadă un televizor şi o combină Akai hi-fi, un bar, şi chiar un mic seif. O creaţie Claude Dalie de la Neiman Marcus, Magazinul cel mai şic din USA. Valize şi lucruri erau îngrămădite în toate colţurile. Fotografii cu Carrie aproape goală acopereau pereţii şi încadrau un poster enorm cu imaginea lui Kadhafi.

— Instalează-te, spuse ea.

Îl puse să se lungească în pat, îi aşeză nişte perne sub cap, ca o mamă grijulie, apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Scoase un ţipăt când văzu o vânătaie mare pe coaste.

— *My God!*

— Nu e nimic, o asigură Malko. Tu cum te simţi?

Ea îşi inspectă tricoul rupt şi, cu un gest plin de inocenţă, şi-l trase peste cap, descoperind sânii grei în formă de pară, cu areole rozalii. Îşi examină pieptul pe care nu se vedea niciun semn şi îi zâmbi lui Malko.

— Sper că nu te-am şocat! M-am obişnuit aşa de mult să mă dezbrac în faţa fotografilor…

— Eşti superbă! spuse Malko.

Fata râse.

— OK. E-n regulă…

Îi scoase cămaşa cu totul, apoi trecu la pantaloni, şi ei în stare deplorabilă. Cu gesturi de infirmieră, descoperi noi vânătăi.

— Cred că te doare foarte rău, suspină ea. Dacă nu erai tu, gorila

aia m-ar fi masacrat. *Thank you.*

Gura ei se aplecă peste a lui şi fata îl sărută foarte cast.

— Trebuie să mă întorc la hotel… se îngrijoră Malko, ipocrit.

— Mai întâi o să-ţi curăţ hainele, spuse ea. Şi tu ai să te odihneşti.

Dispăru în baie şi reveni cu un fel de ţigară răsucită, pe care o aprinse şi i-o puse în gură lui Malko, cu un gest autoritar.

— Fumează asta, o să te simţi mai bine…

Trase un fum. Era haşiş…

— Mă duc până la un magazin de pe Broadway, spuse Carrie. Încearcă să te linişteşti. Azi nu lucrez. O să fac spaghete imediat, dacă ţi-e foame.

După ce fata dispăru pe uşă, Malko stinse ţigara şi se duse să o arunce în WC. Urletele lui Joyce încetaseră şi o tăcere absolută se instalase în apartament. Se destinse, blestemându-i în gând pe Chris şi Milton… Degeaba încercaseră să-şi controleze loviturile, forţa lor era aşa de mare, încât îl tăbăciseră, din plin. Ceea ce-i dăduse scenei nota de autenticitate… În aparenţă, Carrie căzuse bine în plasă.

Ideea le venise ascultând înregistrările cu convorbirile fetei. Cu o zi înainte, marţi, surprinseseră o conversaţie în care Carrie Fisher încerca să racoleze nişte prieteni pentru manifestaţia antiapartheid. Superbă ocazie ca Malko să intre în scenă fără să-i trezească fetei bănuielile.

Se culcă la loc. Stratagema reuşise, dar greul abia acum începea.

Nu ştia nimic despre Carrie Fisher, în afară de legătura ei cu Aziz Abdullah. Nu ştia nici măcar dacă era implicată în afacerea Nasser. Dacă da, atunci exista pericolul de a se trezi nas în nas cu Inge Klein.

În starea de spirit a unuia care stă călare pe o ladă cu dinamită, scotoci printre lucrurile fetei, fără a găsi nimic suspect.

Era culcat cuminte în pat când fata reveni cu braţele pline de pachete, radioasă.

— În sfârşit suntem singuri. Joyce a ieşit în oraş cu repetitorul ei.

*

* *

Carrie Fisher nu avea nicio şansă să facă avere în domeniul alimentaţiei. Spaghetele ei erau fierte numai pe jumătate şi realmente

infecte. Numai salata şi cafeaua puteau fi ingurgitate. Mâncaseră în cameră şi acum, cu casca pe urechi, tânăra asculta muzică, ţinând ochii închişi. Ieşise pentru câteva momente şi, când se reîntorsese, ochii ei aveau o strălucire neobişnuită. Malko era sigur că se droghează.

Privi corpul care se ondula senzual, în ritmul muzicii. Fata îşi scoase căştile şi îi zâmbi fermecător, cu o privire uşor rătăcită.

— Sunt fericită că eşti aici, spuse ea. E nostim, nici nu ne cunoaştem, dar deja mă simt foarte bine cu tine. Pentru că ştiu că amândoi gândim la fel. E abominabil ce se întâmplă în Africa de Sud.

— Ai dreptate, spuse Malko.

Carrie Fisher continuă pe acelaşi ton.

— Şi mai sunt şi palestinienii, şi toate popoarele arabe. Se fac atâtea nedreptăţi împotriva lor…

— Bineînţeles, aprobă Malko. Dar cum se face că te interesează toate problemele astea?

— Am trăit în Libia, spuse ea. Şi am cunoscut acolo oameni minunaţi.

— L-ai cunoscut pe Kadhafi?

Fata râse.

— Da. Nu mă crezi?

— Cum să nu?!

— M-a dus la cortul lui în plin deşert. În mijlocul tribului lui. E un om extraordinar. Un sfânt. Când mă gândesc că noi avem un nenorocit ca Reagan, care nu se gândeşte la altceva decât la război!

— Şi Kadhafi tot la asta se gândeşte, remarcă Malko.

Carrie Fisher îi aruncă o privire îndurerată.

— Şi tu eşti dezinformat! E obligat să se apere. CIA a încercat să-l asasineze de zeci de ori. E un adevărat pacifist şi un bărbat care respectă femeile.

Malko îi zâmbi.

— S-ar zice că eşti îndrăgostită de el…

O licărire sfidătoare se aprinse în ochii lui Carrie Fisher.

— Am fost.

— Dar ce făceai în Libia?

— Tatăl meu conducea serviciul de securitate al companiei

Occidental Petroleum. S-a dus acolo voluntar. Se săturase de New York.

— Cu ce se ocupa la New York?

— Cu acelaşi lucru, numai că pentru *New York Port Authority*.

Lui Malko îi fu greu să rămână impasibil. Henry Pickford lucrase pentru acelaşi organism şi avusese o legătură cu Inge Klein. Carrie Fisher îl cunoştea pe Aziz Abdullah, terorist notoriu. Erau foarte multe coincidenţe.

Tatăl lui Carrie Fisher ar putea să-l ajute, numai dacă nu cumva era şi el un admirator convins al lui Kadhafi.

— Tatăl tău mai e în Libia? întrebă Malko.

— Nu. A murit. Criză de inimă. Ieşise la pensie şi trăia la Peoria, statul Illinois. Nu-l mai văzusem de foarte multă vreme.

— De ce?

— Găsea că admiraţia mea pentru Kadhafi era exagerată. Ne-am certat foarte rău o dată, la Tripoli.

— Şi în afară de politică… Îţi place meseria de fotomodel?

— Îmi vând imaginea, răspunse ea, pentru că în felul ăsta câştig foarte mulţi bani… Aş vrea să plec în vacanţă în Libia, dar mi s-a refuzat paşaportul de către *State Department*. Nişte rahaţi cu ochi…

Erau momente când vorbea ca un birjar.

— Dar tu?

Malko îşi pregătise povestea cu grijă.

— Sunt membru într-un *think tank* economic la Washington. Reflectam asupra problemelor lumii a treia. Organizaţia noastră are sediul la Viena. Am venit la New York ca să găsesc nişte sponsori.

Se aplecă peste el şi Malko simţi sânii fetei strivindu-se de pieptul lui.

— Şi m-ai salvat pe mine.

Feţele lor erau la câţiva centimetri una de alta. Fata îl sărută. Dar nu mai era sărutul acela cast de bun venit. Carrie se lungi lângă el, cu mişcări de felină. Apoi, cu un gest îndrăzneţ, îi scoase sexul din slip şi începu să-l masturbeze cu experienţa datorată unei lungi obişnuinţe. Malko trebuia să se mulţumească să mângâie ţesătura aspră a blugilor fetei.

Deodată se opri cu un râset.

— Suntem idioţi, parcă am fi pe bancheta din spate a unei maşini.

Îşi ridică picioarele şi îşi trase blugii până la glezne, apoi îi scoase de tot, dând la iveală un triunghi de astrahan, de un negru strălucitor. Malko vru să o mângâie. Foarte repede, îl opri şi îl trase spre ea.

— Nu încerca să mă faci să juisez aşa. N-am să pot. Vino.

Plonjă în ea ca într-un puţ fierbinte. Un deliciu. Chiar şi culcată pe spate, sânii îşi ridicau vârfurile semeţe în sus. Somptuoşi. Preţ de câteva secunde, uită parcursul complicat care îl adusese în acest pat, pentru a nu se mai gândi decât la plăcerea de a poseda această femelă superbă, pe care nici nu o cunoştea cu câteva ore în urmă.

Picioarele lui Carrie se înlănţuiră în jurul lui, într-o priză care îl zăvora complet. Mâinile fetei i se crispaseră pe spate şi respiraţia îi era sacadată. Gura îi rămăsese deschisă şi limba fetei se înlănţuia cu blândeţe în jurul limbii lui, contrastând cu furia care îi aprinsese partea de jos a corpului. Bazinul fetei se balansa ca un metronom, afundându-l pe Malko de fiecare dată mai mult. Prin mişcări de mare amplitudine, cu tresăriri încete care îi masau clitorisul, făcând-o totodată să primească adânc sexul ce i se oferea. Malko, respectându-i ritmul, făcea dragoste încet, aproape fără să se mişte, pierdut în ea. În momentul în care acceleră, fata începu să geamă şi, din câteva mişcări, o făcu să juiseze.

Din fericire, reuşise să se abţină…

Se desfăcu cu greu dintre picioarele ei. Fata îi aruncă o privire topită şi neliniştită.

— Ce vrei să faci?

— Să te iubesc altfel, îi spuse el înainte de a pătrunde în ea pe la spate.

Fata tremură din tot corpul şi gemu:

— Ai grijă, mă doare.

Îşi modifică uşor poziţia şi, foarte repede, Carrie îşi regăsi ritmul. Cu faţa îngropată în cearceaf, cu bazinul ridicat, i se dăruia cu fervoare, reproducând involuntar una din fotografiile prinse pe perete. Malko îşi dădu seama că juisa încontinuu, practic fără întrerupere, odihnindu-se câteva secunde, apoi reluându-şi cursa spre culmi… Picături de transpiraţie îi apăruseră pe spate, dar nu părea să-şi fi dat seama.

Lăsându-se pradă instinctelor rele, Malko ieşi încet din sexul fetei şi

căută sfincterul.

Reacţia fetei fu instantanee. Se răsuci ca o pisică furioasă, cu ochii strălucitori, şi apucă sexul lui Malko cu toată mâna, de parcă ar fi vrut să i-l smulgă.

— Ce vrei să-mi faci?

Greu de spus „să te sodomizez”… Malko o sărută şi fata se linişti imediat, se întinse pe spate şi spuse cu o voce dulce:

— N-am mai făcut aşa ceva şi Curtea Supremă de Justiţie tocmai a decretat că e un delict. Fă-mi dragoste normal.

Îşi reluară ritmul obişnuit. Nemaiavând motive să se abţină, Malko inundă pântecele care i se oferea, ceea ce declanşă imediat al nu ştiu câtelea orgasm al lui Carrie. Fata rămase apoi înfăşurată în jurul lui, strecurându-şi picioarele între picioarele lui. Tăcerea fu deodată întreruptă de nişte urlete care veneau din camera învecinată. Carrie izbucni în râs văzând stupefacţia lui Malko.

— Ia uite, s-a întors Joyce. Iubitul ei nu mai poate să facă dragoste cu ea din cauza drogurilor, aşa că aduce tot felul de indivizi imposibili, pe care îi culege de la Greene Street Cafe. Singurul criteriu e să *aibă* un sex uriaş. Zice că-i face bine la voce. Numai că uneori o cam păţeşte, ca de pildă acum.

Urletele continuau, însoţite de izbituri surde în pereţi şi de icnete… Carrie se ridică, trăgându-l pe Malko de mână. Ieşiră amândoi pe culoar. Încet, fata deschise uşa camerei alăturate. Prin crăpătură o văzură pe Joyce cu părul căzut peste ochi, stând în picioare, cu spatele lipit de perete şi un metis uriaş aplecat deasupra ei, al cărui sex puternic se vedea ieşind ritmic din ea. Probabil că-i ajungea până în gât. O scenă de un erotism sălbatic.

Întorşi în cameră, Carrie îl trase pe Malko spre ea.

— E excitant, nu-i aşa?

Abia după o oră ieşi din ea, lac de sudoare, epuizat şi golit de vlagă. Foamea lui Carrie era de nepotolit. Fata se ridică, ondulându-şi şoldurile feciorelnice.

— Mi-e foame. Mă duc să mai fac nişte spaghete.

Pedeapsa. Era încă în bucătărie, când telefonul aşezat pe podea sună.

— Răspunde! strigă ea.

Malko ridică receptorul.

— Carrie Fisher? se auzi o voce de bărbat.

— Cine sunteţi?

Omul avu un moment de ezitare.

— O cunoştinţă.

Malko transmise mesajul. Carrie se năpusti la aparat şi, spre stupefacţia lui Malko, începu să vorbească pe arăbeşte.

Când închise telefonul, era vizibil foarte emoţionată.

— Am o treabă, anunţă ea. Un prieten arab, care e în oraş numai pentru câteva ore. Poţi să rămâi aici, nu lipsesc prea mult.

Malko ezită. Nu voia să-i stârnească bănuielile, rămânând la ea prea mult. Pe de altă parte, avea şansa de a afla foarte multe. Cine era arabul? Aziz Abdullah? O să afle când va asculta înregistrările, ceea ce însă putea să-i ia o zi întreagă.

— Dacă vrei într-adevăr, rămân, spuse el. Încă te mai vreau.

Carrie îi zâmbi maşinal. Deodată, sexul nu părea să o mai intereseze deloc.

— OK, simte-te ca acasă.

Se îmbrăcă rapid, fără să-şi pună chiloţi, aruncă pe ea un bluzon şi dispăru.

*

* *

Malko era în camera mare, examinând tablourile abstracte, când Carrie Fisher se întoarse. Respira greu şi târa după ea o valiză mare şi neagră, marca Samsonite. Malko se repezi să i-o ia din mână, dar Carrie nu-l lăsă şi dispăru pe culoar.

— Nu e nevoie, sunt benzi pentru Joyce, spuse ea.

Malko o auzi bătând la uşa cântăreţei. Apăru din nou, cu mâinile goale. Părea în acelaşi timp tensionată şi excitată. Zbură în baie şi reveni cu ochii strălucitori, supraîncărcată cu energie, din nou îndrăgostită. Îl îmbrăţişă, lipindu-şi pântecele de el.

— Eşti sigur că mai poţi să facem dragoste?

— Eu aşa sper…

— Atunci o să mergem să dansăm la *Palladium* şi pe urmă ne întoarcem aici, OK?

— Foarte bine, spuse Malko.

— O să şterpelesc o cămaşă de la iubitul lui Joyce şi mergem. A ta s-a dus dracului.

*

* *

Inge Klein, instalată într-un bar de pe Canal Street, supraveghea uşa clădirii lui Carrie Fisher. Ştia că fata e acasă şi că va trebui să o contacteze. Dar anii de viaţă clandestină o învăţaseră să fie prudentă. Să nu folosească telefonul, să nu se prezinte la oameni acasă până când nu e sigură că sunt singuri. Sau că nu sunt supravegheaţi.

Cu atât mai mult cu cât Carrie Fisher nu făcea parte din reţea. Era un simplu cărăuş. Folosită numai pentru mici servicii, nu avea reflexele unei profesioniste.

Deci, un pericol potenţial pentru cineva ca Inge Klein.

Prea mulţi îi voiau pielea. Poate chiar dintre cei cu care lucra.

Un cuplu ieşi din culoar şi se îndepărtă în sus pe Mercer Street. O recunoscu pe fată, din spate, în compania unui bărbat pe care nu-l putu identifica. Lăsă o bancnotă de zece dolari pe tejghea şi alunecă jos de pe scaun, netezindu-şi maşinal cracul drept al pantalonului sub care era ascuns un mic *holster* de gleznă care adăpostea un Smith & Wesson cu cinci gloanţe. O armă pe care o stăpânea perfect.

Se luă după cuplu. După o sută de metri, cei doi încetiniră pasul şi se apropiară de marginea trotuarului. Probabil, încercând să prindă un taxi. În lumina care se revărsa din vitrine, trăsăturile li se puteau vedea desluşit.

Inge Klein crezu mai întâi că e victima unei halucinaţii. Se adăposti maşinal şi examină chipul tovarăşului lui Carrie Fisher, stând nemişcat pe marginea trotuarului. Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

Capitolul VIII

Tam-tam-ul regulat, care se repercuta pe pereţii imensului teatru dezafectat te ducea cu gândul la o ceremonie păgână. Mână în mână, Malko şi Carrie urcară o scară largă, care ducea spre pista principală

de dans. Nişte ecrane imense, suspendate de tavan, se învârteau fără oprire, oferind alternativ scene porno hard şi desene animate. Dedesubt, câteva sute de dansatori de toate sexele se agitau pe loc, în ţinutele cele mai abracadabrante. Regia sonoră, amplasată la stânga amfiteatrului, părea tabloul de bord al unei nave spaţiale.

— Vino să dansăm, propuse Carrie Fisher.

Se duseră pe o pistă mai mică, amplasată în faţa unui bar enorm. Majoritatea oamenilor erau în picioare, cu excepţia câtorva siluete chircite pe scaunele vechiului teatru sau pe treptele îmbrăcate în catifea roşie. Malko trebui să păşească peste o fată care dormea dusă, beată sau drogată.

Carrie se dezlănţui imediat, mai senzuală decât atunci când făcea dragoste, superbă şi provocatoare. Un aschilambic cu pielea de culoare cadaverică veni să i se agaţe de gât şi ea îi strigă lui Malko, pentru a acoperi tumultul:

— E patronul! Tocmai a ieşit din închisoare: trafic de droguri. A făcut patru ani. E un tip extra.

De şase luni, *Palladium* era localul la modă din New York. Un fel de caravanserai al muzicii pop, unde se înghesuiau în fiecare seară mii de oameni, de la fotomodele la BBQ[20], care se milogeau uneori ore în şir pentru privilegiul de a intra în Templu. Localul era păzit de o armată de gorile echipate cu aparate de emisie-recepţie, bastoane de cauciuc şi misterioase liste de invitaţi. Îmbrăcaţi din cap până în picioare în piele neagră, dădeau la o parte cordoanele de catifea pentru cei aleşi… Carrie Fisher, top-model, beneficiase de un surâs ştirb şi un *Good evening, Mrs. Fisher*.

După patru dansuri, Carrie începu să dea semne de oboseală şi îl apucă pe Malko de mână.

— Aş bea o bere.

Ţi-ar fi trebuit o bâtă de baseball ca să ajungi repede la bar. În timp ce Malko se contorsiona, făcându-şi drum prin mulţime, ea găsi două scaune libere. Apoi se aşeză şi îşi puse capul pe genunchii lui Malko, luându-i mâna şi aşezându-şi-o pe piept. Inima îi bătea într-un ritm

[20] Brooklyn – Bronx – Queens (periferia oraşului New York).

înnebunitor.

— Inima ta bate prea repede, remarcă el.

Fata avu un zâmbet dezarmant.

— Din cauza cocainei. La ora actuală îmi bag în nas cam două sute cincizeci de dolari pe zi. Se pare că nu e bine pentru inimă…

— De ce faci asta?

— Pentru că mă plictisesc.

— Totuşi, ai o meserie interesantă.

Se întoarse către el. Ochii ei deveniseră deodată morţi.

— Bineînţeles, dar aş fi vrut să fac altceva. Să trăiesc aventuri, să deturnez avioane, să fiu de folos. În loc să-mi arăt fundul. Ultimul meu client de la Pub mi-a oferit o sută de mii de dolari ca să petrec weekendul cu el, în Insulele Bahamas.

— Şi ai acceptat?

Ea râse.

— Da. O să-şi aducă aminte de mine toată viaţa. Am făcut dragoste, dar cred că nu o să mai poată ejacula niciodată. L-am sfâşiat… în fine, poate că totuşi am să fac ceva interesant…

— Ce?

Fata surâse şi îl sărută.

— Nu pot să-ţi spun.

*

* *

Inge Klein se hotărî în sfârşit şi se îndreptă direct spre malacul din stânga, care păzea intrarea în *Palladium*. Omul îi bară drumul şi rosti pe un ton sec:

— Nu mai intră nimeni în seara asta. *Full up*.

— Sunt o prietenă de-a lui Carrie Fisher, insistă nemţoaica.

Această simplă frază era o imprudenţă, dar nu avea de ales. Dulapul nu se lăsă impresionat.

— Toată lumea e prietenă cu cineva, spuse el. Nu sunteţi pe listă, nu pot să vă las să intraţi. Mai veniţi peste o oră şi o să vedem.

Sadic, dădu la o parte cordonul de catifea pentru un avorton în bluzon de piele albă, vizibil drogat până la oase, care era ceva în domeniul rockului. Inge Klein se îndepărtă şi trecu prin dreptul

maşinii de poliţie care patrula în faţa localului, după care intră într-un restaurant deschis toată noaptea. Se instală la bar, printre câteva epave aparţinând ambelor sexe şi comandă o cafea, ştiind că asta nu-i va calma neliniştea.

De când zărise faţa bărbatului care o însoţea pe Carrie Fisher, pulsul îi urcase la o sută douăzeci de bătăi pe minut. Gândurile i se învălmăşeau în cap, nelăsându-i timp să reflecteze. Dacă nu greşea, asta însemna că CIA aflase de operaţiunea lor, deşi bine păzită. Deci ea însăşi era în pericol de moarte. Poate că deja era prea târziu.

Singurul mod de a se convinge era să-l identifice fără drept de îndoială pe însoţitorul lui Carrie Fisher. La *Palladium* i-ar fi fost foarte uşor.

*
* *

Când Inge Klein se înfiinţă din nou în faţa intrării, nu mai era aproape nimeni. Malacul care o gonise mai devreme o recunoscu, ridică din umeri cu dispreţ şi o lăsă să intre.

Odată înăuntru, Inge Klein porni în căutarea cuplului. Sprijinindu-se mai întâi de o balustradă situată deasupra ringului mare. Încercă să-i identifice pe Carrie sau pe tovarăşul ei în mulţimea în delir.

Un negru cu un pahar în mână veni să se sprijine alături de ea şi încercă să intre în vorbă. Ea nu îi răspunse, dar curând simţi o mână care îi pipăia şoldurile. Se îndepărtă, vrând să evite orice incident, urcă şi coborî nenumăratele scări, traversă culoarele examinând cu atenţie cuplurile care se îmbrăţişau. Mulţimea se mişca fără încetare şi începu să se descurajeze, când în sfârşit o zări pe Carrie Fisher dansând îndrăgostită, nu departe de bar.

Cu inima bătându-i într-un ritm nebun, Inge Klein se apropie, aşteptând ca cei doi să ajungă sub lumina unui reflector. În sfârşit, cavalerul lui Carrie apăru din faţă, luminat de un spot. Îl privi cu intensitate, cutremurată de groază. Era fără nicio îndoială Prinţul Malko Linge, căruia îi devastase castelul, agent CIA.

Primul ei reflex fu un val de furie oarbă împotriva lui Carrie Fisher, care se lăsase prinsă în capcană atât de prosteşte! Ar fi omorât-o pe loc! Ghemuindu-se într-un colţ, îşi scoase revolverul de la gleznă şi îl

strecură pe sub bluză. Apoi se aşeză, ca să reflecteze în linişte la atitudinea pe care ar fi putut s-o ia. Malko şi Carrie Fisher se instalaseră pe un fel de canapea foarte joasă şi flirtau în mijlocul mulţimii.

Înainte de a acţiona sau de a informa patronii, trebuia să stea de vorbă cu Carrie Fisher şi să afle cât de rău le fusese compromisă operaţiunea. În orice caz, trebuia să recupereze coletul de la americancă. Dacă nu făcea asta, tot Planul Nasser se năruia şi libienii nu i-ar fi iertat-o niciodată.

O văzu deodată pe Carrie Fisher că se ridică şi îşi părăseşte iubitul.

Probabil se ducea la toaletă.

Se ţinu după ea prin mulţime. Carrie se ducea într-adevăr la toaletă. Inge Klein păşi în urma ei. Doi drogaţi, în picioarele goale, aşezaţi pe pardoseala de gresie, discutau despre crearea universului, în mijlocul unui zgomot infernal. Cabinele erau rareori utilizate pentru adevărata lor destinaţie, servind mai curând drept ascunzători pentru tranzacţiile cu droguri sau alcovuri pentru o îmbrăţişare fugară.

Bineînţeles, *Palladium* colcăia de agenţi DEA. Dar niciunul nu îndrăznea să intervină în flagrant delict, din teama de a nu fi linşat sau de a declanşa o răscoală.

Carrie Fisher privea în jurul ei. O mulatră enormă, acoperită din cap până în picioare cu lănţişoare, îşi întrerupse conversaţia şi veni lângă ea. Fără niciun cuvânt, intrară amândouă într-o cabină şi închiseră uşa după ele.

„Dealerul ei”, se gândi Inge Klein dezgustată.

Carrie Fisher ieşi peste câteva momente. Tocmai îşi refăcea machiajul, când Inge Klein răsări în spatele ei. Fata îi văzu imaginea reflectată în oglindă şi se întoarse.

— Leonora! Ce faci aici?

Inge Klein se forţă să-şi compună un surâs călduros.

— Ai ceva pentru mine…

Carrie Fisher o examină cu aviditate. Nu o întâlnise prea des, dar aura misterioasă a acestei femei o fascina.

— Cum ai dat de mine?

— Te-am urmărit, spuse nemţoaica. N-am vrut să te abordez pentru

că am văzut că nu erai singură. Cine e?

— Ah, e un tip simpatic, spuse Carrie. L-am cunoscut azi, la o manifestaţie împotriva apartheidului. Un porc mi-a tras o palmă şi el m-a apărat. L-au lovit rău, aşa că l-am dus la mine…

Inge Klein o privea pe fată cu un amestec de dispreţ şi furie. Se strădui să afişeze un surâs complice.

— Ia zi, dar l-ai pus bine pe picioare…

Pagubele erau mult mai puţin grave decât ar fi îndrăznit să spere. Agentul CIA nu avusese timp să strice nimic, dar lucrurile puteau să se deterioreze dintr-un moment în altul… Ideea de a-i face mărturisiri lui Carrie Fisher îi provoca silă, dar erau riscuri pe care nu avea dreptul să şi le asume.

— E un tip foarte simpatic, ţi-am spus.

Fură împinse din mai multe părţi şi trebuiră să se refugieze afară. Inge Klein privea peste umărul americancei, supraveghind locul. N-ar fi fost de mirare să se trezească nas în nas cu Malko Linge!

O trase pe Carrie Fisher într-un colţ întunecos şi îi aruncă drept în faţă:

— Iubitul tău este agent CIA. Unul dintre cei mai periculoşi.

Ochii fetei se lărgiră peste măsură, ca sub efectul drogului. O fixă pe nemţoaică cu gura căscată şi spuse cu o voce strangulată de emoţie:

— CIA! De unde ştii?…

Inge Klein o întrerupse cu un gest scurt.

— Îl cunosc. De foarte multă vreme. Ţi-au întins o plasă şi ai căzut în ea.

Carrie Fisher se sprijini de perete. Picioarele i se înmuiaseră, inima îi bătea să-i iasă din piept. Avea impresia că cineva îi înfige în stomac o şurubelniţă înroşită. Omul de care aproape se îndrăgostise era agent CIA… Nicio clipă nu se gândi la pericolul care o păştea. Inge Klein o scutură de braţ, ca pentru a o trezi.

— Nu te pierde cu firea, spuse nemţoaica. Se mai întâmplă şi chestii de genul ăsta. Ai recuperat materialul?

— Da, spuse Carrie Fisher dintr-un suflet.

— Unde e?

— La mine…

— La tine acasă?

Inge Klein fu sincer îngrozită. Se abţinu cu greu să nu o plesnească pe micuţa imbecilă.

— Amicul tău l-a văzut?

— Sigur că nu, protestă Carrie Fisher. L-am adus într-o valiză, i-am spus că sunt benzi pentru Joyce şi l-am pus la ea în cameră. Ce ne facem acum? Eşti sigură de ce spui?

Îşi frângea mâinile.

— Foarte sigură, mârâi Inge Klein.

— Mizerabilul! Mizerabilul! se bâlbâi Carrie. Am să…

— N-ai să faci nimic, i-o tăie nemţoaica. Faptul că ai fost „ştampilată” dovedeşte că americanii sunt pe urmele noastre. Eşti sub supraveghere. Cu siguranţă şi sub ascultare. Înainte de toate, trebuie să recuperez materialul de la tine. E cineva acasă?

— Da, Joyce.

— O suni şi-i spui că trec să iau valiza.

Carrie o privi stupefiată.

— Dar e groaznic de periculos! Ai spus că…

— Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât devine mai riscant, spuse Inge Klein pe un ton tăios. Din moment ce tipul te marchează, ceilalţi probabil că nu supraveghează imobilul în absenţa ta. Oricum, n-avem de ales.

Oamenii le împingeau într-o parte şi alta, muzica răsuna dureros în timpanele lui Carrie Fisher. Avea impresia că se trezeşte din anestezie. Inge Klein îi aruncă o privire rece şi dispreţuitoare.

— Totdeauna ţi-ai dorit să faci ceva important. Uite că ai făcut.

— Dar ce mă fac cu el? gemu ea. Vrei să…

— Îi dai papucii, spuse nemţoaica. Cu prima ocazie. Sub un pretext oarecare. Nu au nicio dovadă împotriva ta. Dacă ajungi să fii interogată, nu cunoşti pe nimeni. Acum am plecat. Să o previi pe colega ta.

Carrie Fisher îi aruncă o privire rugătoare.

— Am să te mai văd?

— Nu ştiu, răspunse Inge Klein evaziv. Ştii cum să dai de mine. Să nu încerci decât în caz de urgenţă. Salut.

Se pierdu în mulţime înainte ca fata să-i poată spune la revedere.

Fotomodelul rămase sprijinit de perete un timp care i se păru foarte lung, cu un nod în gât, cu picioarele moi, la marginea leşinului. Zdrobită, sfâşiată. Apoi se smulse din colţul ei şi porni în căutarea unei cabine telefonice. Prima pe care o găsi nu funcţiona. Când formă numărul în cea de a doua, era ocupat. Îşi înăbuşi o exclamaţie de disperare. De foarte multe ori Joyce uita să pună receptorul în furcă. Începu să formeze numărul cu febrilitate, o dată şi încă o dată, rugându-se cu toate puterile ca telefonul în sfârşit să sune. Înghiţindu-şi lacrimile de furie şi dezamăgire.

*

* *

Inge Klein aştepta furioasă, cu degetul apăsat pe butonul interfonului. Nu făcuse mai mult de zece minute până în Mercer Street. Oare ce tâmpenie mai făcea Carrie Fisher?

Sau poate că prietena ei se răzgândise şi ieşise totuşi în oraş. Situaţia devenea fără de ieşire.

O voce de femeie, deformată de interfon, o făcu să tresară.

— Cine e?

— Leonora, o prietenă de-a lui Carrie.

— Carrie nu e acasă.

— Nu a telefonat?

— Nu.

— Deschide-mi, te rog. Vreau să-i las un mesaj.

Zgomotul sec al dispozitivului care deschidea uşa avu asupra ei un efect liniştitor. Urcă în fugă scara extrem de abruptă. Joyce o aştepta în capul scării, albă ca o stafie, goală puşcă şi cu o ţigară în mână.

— Salut.

Intrară şi Joyce o conduse pe Inge Klein direct în camera ei. O harababură inimaginabilă, teancuri de discuri şi benzi de magnetofon aruncate peste tot. Telefonul era pe pat, cu receptorul pus alături. Carrie nu avea cum să o sune.

Într-un colţ, Inge zări valiza voluminoasă şi inima îi bătu mai repede. Arătă cu degetul în direcţia ei.

— După ea am venit. Carrie a adus-o azi pentru mine.

Joyce se scărpină pe gleznă cu degetul mare, stânjenită.

— Nu ştiu dacă pot să ţi-o dau. Mai bine ai aştepta-o pe Carrie.

— Nu am timp, spuse Inge Klein cu o voce dulce. Mâine trebuie să ajung devreme la serviciu.

Cu un gest natural îşi duse mâna dreaptă la centura pantalonului şi ridică piedica armei, apoi înfruntă privirea vagă a cântăreţei cu un zâmbet destul de crispat. Aşa drogată cum era, Joyce mirosi pericolul. Ridică din umeri şi spuse:

— În definitiv, ce mă interesează pe mine. Cred că e OK.

Inge Klein trase valiza, cântărind-o în mână, şi păru mulţumită. Joyce o conduse până pe palier. Inge Klein ieşi de pe Mercer Street şi numai când se pierdu în animaţia de pe Canal Street putu să respire uşurată. Se apropia un taxi.

— Greyhound Bus Seminal, spuse ea. Intersecţia dintre Eighth Avenue şi Strada 42.

Şoferul, un portorican, o ajută să pună valiza în portbagaj şi demară fără o vorbă. Bineînţeles că taximetriştii notau toate adresele la care îşi duceau pasagerii, dar în cazul de faţă nu avea nicio importanţă.

La autogară putea să-şi depună valiza la bagaje, pentru a avea în continuare mâinile libere. Cel de-al şaselea simţ îi spunea că nu fusese urmărită. Acum, că recuperase valiza, nu mai avea nevoie de Carrie Fisher şi nu dădea doi bani pe ce putea să i se întâmple fetei. Din contră, cu Malko Linge avea nişte conturi de reglat.

*

* *

Taxiul îi lăsă pe Malko şi pe Carrie Fisher la colţul dintre Canal Street şi Mercer Street. Fotomodelul se clătina pe picioare şi ar fi căzut fără ajutorul lui Malko. Joyce pusese până la urmă receptorul în furcă, după plecarea lui Inge Klein, şi Carrie reuşise să vorbească cu ea. Dar tensiunea nervoasă fusese atât de puternică, încât avusese nevoie de două coniace Gaston de Lagrange, pe care le dăduse peste cap unul după altul, înainte de a putea da ochii cu Malko.

Făcuse un efort de voinţă serios ca să nu-l scuipe în faţă şi reuşise chiar să simuleze pasiunea. Totuşi simplul contact cu el îi făcea acum oroare.

Ajunşi la baza clădirii, Malko se chinui ca un sfânt să o urce pe scara abruptă şi să o târască până în pat. Carrie bolborosi cu o voce păstoasă:

— Lasă-mă singură, nu mă simt prea bine…

Se auzi un scârţâit de podea şi Joyce apăru în uşă, cu părul ciufulit şi goală puşcă. Aruncă o privire îngrijorată către Carrie, prăbuşită în pat.

— E OK?

— Da, spuse Malko. A băut un pic cam mult.

Joyce dădu din cap înţelegătoare.

— Sper că e OK, pentru că mâine are o şedinţă de pozat la ora nouă… Hai să dormi la mine, când sunt singură mă cuprinde spaima.

Şi el, care se întreba sub ce pretext să pătrundă în camera lui Joyce ca să examineze valiza pe care o adusese Carrie Fisher…

— Stau cu tine până adormi, dar pe urmă o şterg, spuse el.

Joyce veni imediat să-şi frece corpul gol de el.

— Ce tip de treabă eşti!

Camera ei arăta mai rău decât şi-ar fi putut imagina. Examină dezastrul din jur fără a putea repera valiza. Joyce se trântise pe pat, îşi strecurase o mână între picioare şi începuse să se masturbeze fără nicio jenă… întoarse capul spre Malko şi spuse cu o voce rugătoare:

— *Come and fuck'me. Please*.

În mod clar, valiza nu era acolo.

— Unde sunt benzile pe care ţi le-a adus Carrie? întrebă el.

— A venit o prietenă de-a ei şi le-a luat, spuse Joyce. *Come, please. Come*…

Malko îşi înghiţi furia. Deci, în timp ce flirta la *Palladium* cu Carrie Fisher, Inge Klein venise aici. Se lăsase bine dus de nas… îşi consultă ceasul ostentativ şi spuse:

— Vai de mine, ce târziu s-a făcut. Şi eu trebuie să merg mâine la muncă.

Când Joyce îşi dădu seama că bărbatul pleacă, începu să-l împroaşte cu injurii, una mai ordinară decât altă.

Carrie dormea complet îmbrăcată, pe burtă. O căută prin buzunare, scoţând o cutie de chibrituri nou-nouţă, cu însemnele hotelului *Hershley*, pe care şi-o puse în buzunar. O să asculte înregistrările şi va

afla cine îi dăduse valiza lui Carrie.

Mercer Street era pustie şi întunecoasă. Era aproape trei dimineaţa. O luă pe Canal Street şi se postă la intersecţia cu Broadway, în speranţa de a prinde un taxi. Începuse să plouă. Pe celălalt trotuar, o pizzerie era plină ochi, în ciuda orei târzii, cu limuzine garate în faţă pe două rânduri şi, blasfemie totală, în faţa unei guri de incendiu.

Cinci minute mai târziu, apăru un taxi care mergea „au ralenti". Şoferul avea o mutră jovială şi înfuleca un sandviş enorm.

— Ei, ne-am cam făcut de cap, nu-i aşa? zise el.

Malko deschise portiera şi se lăsă să cadă pe bancheta din spate, dând adresa hotelului.

În momentul în care se pregătea să demareze, şoferul întoarse capul şi-i spuse lui Malko:

— Hei, ţi-ai uitat prietena, nu-i frumos!

Malko privi în spate. O femeie alerga spre maşină, făcând gesturi largi cu braţele.

— Nu o cunosc, spuse el.

— Ei, aşa spun toţi! râse şoferul fără să se mişte de pe loc.

Malko o privi pe femeia care se apropia. Femeia trecu pe sub un lampadar şi Malko îi putu distinge trăsăturile.

— Dă-i drumul, strigă el. Repede!

Inge Klein ajunsese în dreptul portierei din spate. O deschise, ca şi când ar fi vrut să se aşeze lângă Malko. Întors spre ei, şoferul îi observa.

— Las-o să urce! îi spuse el lui Malko. Nu-i frumos să o lăsăm în ploaie.

Malko văzu cum Inge Klein scoate pistolul. Întinse braţul şi ochi pendelete. De la distanţa asta nu avea cum să rateze…

Cu toată forţa, Malko se aruncă în portiera opusă. Blocată. Se întoarse, văzu ţeava neagră a revolverului aţintită asupra lui şi trăsăturile crispate ale lui Inge Klein. Dat fiind rolul de compoziţie pe care îl jucase pentru Carrie Fisher, nu putuse să-şi ia arma. Era la discreţia ei.

Se auzi un foc şi Malko îşi încordă toţi muşchii, într-un efort pueril de a opri proiectilul de 9 mm, lansat cu o viteză de trei sute şaizeci metri pe secundă.

Capitolul IX

Pentru o fracţiune de secundă Malko se gândi că Inge Klein ratase. Apoi observă expresia stupefiată a tinerei nemţoaice şi gestul ei de recul. Privirea lui Malko parcurse taxiul, fotografiind braţul întins al şoferului, la capătul căruia se afla un mic pistol de calibru 32. El trăsese.

În acelaşi moment taxiul demară brutal, răsturnându-l pe Malko pe banchetă.

Mai avu timp s-o vadă pe Inge Klein făcând stânga împrejur şi luând-o la fugă. Totul se petrecuse în câteva secunde şi focul de pistol încă îi mai răsuna în urechi… Şoferul merse în zigzag cam o sută de metri pe Broadway, din fericire pustiu acum, cu pistolul în mână, apoi puse arma jos şi reluă controlul maşinii, bombănind.

— A dracului de nebună! mormăi el. Ai văzut că avea un pistol?

— Nu, spuse Malko încă sub imperiul emoţiei. Dar e clar că mi-ai salvat viaţa.

Şoferul izbucni într-un hohot de râs şi ridică în aer micul pistol.

— Cum lucrez noaptea, sunt totdeauna blindat. Sunt atâţia oameni nebuni… Într-o seară i-am tras două gloanţe în cap unui negru care încerca să-mi taie gâtul. Vrei să mergem la poliţie?

— Nu, spuse Malko. N-are rost.

Scoase din buzunar două bancnote de o sută de dolari şi le aşeză pe scaunul din faţă. Şoferul păru uşurat, puse banii în buzunar şi se întoarse către el.

— Ia spune, ce i-ai făcut? Părea foarte supărată pe tine…

— E o poveste lungă, spuse el vag.

Şoferul nu mai insistă şi Malko se cufundă în gânduri. Deci Carrie Fisher făcea de fapt parte din Planul Nasser. Lucra cu Inge Klein. Dar de ce această agresiune, care în mod sigur ar fi putut să o implice şi pe Carrie Fisher? Nu exista decât un singur răspuns. În ochii teroristei germane, fotomodelul era compromis, deci inutilizabil pe viitor. Taxiul se opri în faţa hotelului *Westbury*. Noul lui prieten îi strânse mână călduros, înainte de a-l părăsi.

— Data viitoare să te porţi mai frumos cu ea.

— Aşa am să fac, promise Malko.

Data viitoare spera din tot sufletul să poată trage primul.

Găsi la recepţie mai multe mesaje din partea lui Debra Fox, care îl ruga să o sune, chiar dacă ajunge foarte târziu. Nu dădu curs invitaţiilor şi urcă în apartamentul lui. Formă numărul bazei secrete. După mai multe apeluri, vocea somnoroasă a lui Chris Jones sfârşi prin a răspunde. Recunoscându-l pe Malko, îl întrebă îngrijorat:

— Ai avut probleme?

— Să zicem că aş fi putut să am una, spuse Malko. Dar mai întâi de toate, când ne mai jucăm împreună de-a bătaia, te rog să te controlezi.

— Nu-mi cunosc forţa, spuse gorila cu modestie. A mers treaba?

— Ca pe roate.

Americanul chicoti.

— Dacă-ţi trăgeam una în boaşe, n-ar fi mers pe nicio roată. Constat că iarăşi ţi-ai petrecut ziua făcând dragoste, în timp ce noi îl păzeam pe Aziz ca nişte tâmpiţi…

— Ceva interesant?

— Nimic. S-a dus la Naţiunile Unite şi înapoi. Numai ca să dea bonjur cu prietenii şi să ia prânzul cu o curvă sandinistă.

— Păcat că n-aţi fost şi voi cu mine. M-am întâlnit din nou cu Inge Klein.

— Unde? mugi Chris Jones.

— Pe Broadway. Tocmai se pregătea să tragă în mine, acum un sfert de oră.

De data asta gorila se trezise de-a binelea.

— Iar ţi-a scăpat printre degete? Femeia asta e dracul gol!

— Nu, spuse Malko. E doar bine organizată. Şi o cunoaşte pe Carrie Fisher. Am să mă mai ocup de ea, dar sunt convins că Inge Klein a avertizat-o în privinţa mea… Voi o să-l ţineţi în continuare pe Aziz Abdullah sub supraveghere.

— Cumpără-ţi o vestă antiglonţ, îl sfătui Chris Jones înainte de a pune telefonul în furcă.

Malko făcu un duş lung. După chelfăneala administrată de cei doi prieteni, energia cheltuită cu americana şi întâlnirea cu Inge Klein, avea impresia că-şi petrecuse noaptea într-o valiză. Ceru la recepţie să fie trezit la nouă şi căzu într-un somn profund.

*

* *

Operatoarea de la *Westbury* abia îl trezise pe Malko, când telefonul sună din nou: vocea catifelată a Debrei Fox.

— *Darling. Where have you been?*[21]

— Am avut o groază de treburi, Debra, explică Malko.

Texana chicoti în receptor.

— Adevărat, fata pe care o urmăreai era splendidă. Absolut superbă…

Se simţea o notă de gelozie în vocea ei.

— Ştii foarte bine, de ce mă interesez de ea, spuse Malko. Cu Abdullah ai obţinut ceva?

— Nimic.

— Bine. Te sun mai târziu, am de dat un telefon urgent.

Închise receptorul, după care puse iar mâna pe receptor şi formă numărul lui Carrie Fisher. Trebui să sune de şaptesprezece ori până auzi o voce atât de schimbată şi acră că nici nu o recunoscu.

— *Who the hell are you?*[22]

— Sunt eu, Malko. Joyce mi-a spus că ai o şedinţă de poză în dimineaţa asta.

Se lăsă o tăcere care se prelungi aproape un minut. Malko auzea respiraţia lui Carrie Fisher. Într-un târziu, fata spuse cu o voce absentă:

— Ah, Malko.

Ca şi cum nu-şi prea aducea aminte de existenţa lui.

— Am putea să luăm prânzul împreună, propuse el. La *Cipriani*, la parterul clădirii Sherry-Netherland.

Noul restaurant la modă în New York, o branşă a celui cu acelaşi nume, din Veneţia.

O nouă tăcere, apoi vocea mai fermă a lui Carrie.

— Nu, nu cred, nu am să termin până la prânz. Poate cu altă

[21] Dragă. Unde ai fost?

[22] Cine naiba eşti tu?

ocazie.

— Ascultă, spuse Malko, eu oricum mă duc. Încearcă să vii şi tu.

— OK, făcu ea cu o voce moale.

Malko rămase pe gânduri după ce închise. Atitudinea lui Carrie Fisher nu se explica numai prin mahmureală… Se va duce totuşi la *Cipriani*.

*

* *

Carrie Fisher se aruncă sub duş aşa cum un sinucigaş se aruncă într-o prăpastie. Rămase nemişcată, cu ochii închişi sub apa caldă, încercând să-şi adune gândurile. Seara precedentă i se părea un coşmar. Revedea privirea Leonorei, auzea cuvintele care îi îngheţaseră sângele în vene şi totuşi ceva în ea se revolta.

Nu se mai îndrăgostise demult. Nu putea să-şi explice.

Când ieşi de sub duş nu rezolvase încă dilema. Ştia că nu trebuie să se mai întâlnească cu Malko, dar, din când în când, o cuprindea o nevoie irezistibilă de a-l vedea în faţa ei. Se agăţa de o posibilitate infimă: poate că Inge Klein greşise. Simţi înlăuntrul ei un fior la gândul felului în care făcuseră dragoste. Nu se putea ca Malko să-i fi jucat o comedie.

Finalmente se hotărî să se lase în voia sorţii, ignorând avertismentele Leonorei. Dacă va termina la timp, se va duce la *Cipriani*. Împotriva oricărei logici sau prudenţe.

*

* *

Milton Brabeck tocmai sosise şi el când Malko debarcă la baza secretă.

— Avem toate înregistrările, anunţă gorila.

— Arată-mi-le. Unde e Chris?

— În Strada 48. De la ora şapte. Vrei cafea?

— Da, te rog, spuse Malko, instalându-se într-un fotoliu şi începând să citească stenogramele.

Trecu repede peste conversaţiile lui Joyce, pentru a ajunge la cea care-l interesa:

— Sunt prietenul unui prieten comun. Am ajuns la New York şi am adus ce mi s-a cerut.

Vocea lui Carrie, excitată.

— Fantastic! Cum facem?

— Vino, dacă nu e niciun pericol.

— Nu cred să fie.

— Atunci, vino acum. Camera 3807.

— Pe curând.

Malko puse hârtiile pe masă. Niciun element de identificare. Se întoarse către Milton Brabeck.

— Ce spun specialiştii?

— E vocea unui arab, un intelectual, probabil sirian după accent, sau poate libanez. Nu foarte tânăr. Au început să-i compare vocea cu înregistrările pe calculator. Terorişti sau simpatizanţi de-ai lor. Treaba poate să dureze săptămâni…

— De unde telefona?

— Dintr-o cabină de pe Third Avenue. Nimic de scos de aici.

Încă un profesionist şi o pistă care nu ducea nicăieri. Malko se gândi deodată la cutia de chibrituri pe care o găsise în buzunarul lui Carrie Fisher.

— Uite, îi spuse el lui Milton. Încearcă să verifici dacă în camera 3807 de la hotelul *Hershley* nu e cineva care ar putea corespunde celui pe care îl căutăm.

Era decepţionat de rezultatele ascultării şi preocupat de noua atitudine a lui Carrie Fisher, fără a vorbi de lucrul cel mai important. Ce era în valiza pe care o adusese fata în apartamentul ei?

Avea masa rezervată la *Cipriani*, dar îşi spuse că risca să ia prânzul singur. Dacă legătura cu Carrie Fisher se rupea, nu avea altă soluţie decât să recurgă la metodele clasice: să-i ceară FBI-ului să o interogheze. Cu optzeci la sută şanse de eşec.

*

* *

Restaurantul *Cipriani* era elegant, zgomotos şi plin de lume bună.

Un coteţ şic, plin de zeci de găinuşe newyorkeze elegante, îngrămădite ciorchine în jurul unor mese rotunde şi minuscule, ocupate să ingurgiteze un simulacru de mâncare italienească la preţuri exorbitante. Aici se servea Perrier cu mânuşi albe şi se factura la preţ de Dom Perignon.

Malko aştepta la bar de douăzeci de minute sub privirile galeşe ale unei bătrâne miliardare cu vreo douăsprezece liftinguri făcute la Pitanguy, ochii mototoliţi, disimulaţi sub o pălărie mov, şi inele la fiecare deget. Cu cât treceau minutele, cu atât speranţele i se evaporau. Se străduia să nu privească în direcţia uşii ori de câte ori se deschidea.

Şi apoi, la unu douăzeci şi cinci, sângele i se precipită în artere.

Carrie Fisher îşi făcuse apariţia. Coteţul se învălui brusc într-o tăcere adâncă. Bărbaţii visau cu ochii deschişi, femeile încercau să-i inventeze defecte. Carrie era de o frumuseţe orbitoare!

Părul negru aranjat într-o coafură voit neglijentă, o gură pictată cu migală, roşie ca un semafor, cercei din strasuri, de dimensiuni uriaşe, ochii bine machiaţi, adânciţi spre tâmple. Restul era de domeniul basmelor cu zâne. Brăţări de aur şi de aramă, bluzon din piele suplă, abia închis pe sânii aroganţi, pantaloni din piele neagră, lipiţi de corp într-un mod aproape obscen, făcând aproape inutile cele două centuri cu ţinte, prinse neglijent una peste alta. Totul se termina printr-o pereche de cizme lăcuite, cu toc de doisprezece centimetri, accesoriu perfect pentru o „îmblânzitoare”.

Dâra de parfum pe care o lăsa în urma ei fu pe punctul de a cauza mai multe leşinuri printre babele care o priveau cu tandreţea unui uliu. Ondulându-şi şoldurile până la bar se opri în faţa lui Malko. Se aştepta să îl sărute, dar ea se mulţumi cu un *hello* destul de rece. O privi cu atenţie. Pupilele îi erau dilatate, ca acelea ale unei pisici în întuneric. Părea încordată şi stânjenită.

Se aşezară la bar.

— Eşti superbă, spuse Malko.

Căldura vocii lui păru să o destindă puţin pe Carrie Fisher. Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul fără să răspundă.

— Ai lucrat în dimineaţa asta? întrebă ea brusc.

Vocea ei era neobişnuit de încordată şi îşi ţinea privirile în jos.

— Am lucrat ceva. Dar tu?

— Şi eu, spuse ea. Sunt frântă.

Carrie Fisher comandă un rizzoto şi un Perrier, iar el făcu la fel.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Malko se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Te doresc!

Îi atinse mâna. La început, fata nu reacţionă. Se jucă cu degetele ei. Într-un târziu, fata îşi întoarse mâna cu palma în sus şi o strânse pe a lui cu o putere de nebănuit. Privirile li se încrucişară. Cea a lui Carrie Fisher oscila puţin. Gurile li se apropiară şi se atinseră. Sărutul lor fu întrerupt de sosirea chelnerului. Carrie Fisher scoase un lung suspin, scuturând din cap ca şi când ar fi vrut să scape de un gând nedorit.

Malko ridică privirea şi se trezi ochi în ochi cu Debra Fox, – foarte elegantă în taiorul ei roşu, care tocmai se aşezase la bar în compania unui tânăr cu alură de diplomat. Texana îi făcu un semn vesel din cap, dar ochii ei albaştri nu zâmbeau deloc. O înveli pe Carrie Fisher într-o privire lungă, regretând vizibil că nu putea să o pulverizeze pe loc. Apoi se întoarse către însoţitorul ei şi îşi afundă limba în gura lui până la amigdale.

Indiferentă, Carrie Fisher începuse să-şi plimbe furculiţa, cu un aer absent, printr-un rizzoto care ţinea mai mult de arhitectură decât de arta culinară. Când Malko o atinse pe sub masă cu piciorul, ea nu şi-l retrase pe al ei.

Nu reuşea să-şi explice cum această fată superbă se lăsase antrenată în activităţi teroriste. Şi totuşi…

Mâncară în tăcere, ca şi cum nu voiau să rupă farmecul. Uneori se apleca şi îl săruta, sau îi lua mâna şi i-o mângâia. Când privirile se întâlneau, tensiunea urca brusc. Un fel de dorinţă violentă şi reciprocă, şi încă ceva, impalpabil.

Ieşiră din restaurant. Malko chemă un taxi şi dădu adresa lui Carrie. Fata nu protestă. Pieptul aproape că îi ieşea afară din bluzonul de piele, spre marea încântare a şoferului.

Apartamentul era gol. Merseră direct în cameră. Carrie dispăru în baie.

— Aşteaptă-mă, îi spuse ea lui Malko.

Peste câteva momente, uşa se deschise şi Carrie se opri în cadrul ei,

fixându-l cu o expresie care ar fi topit şi o banchiză.

Bluzonul era larg descheiat pe piept, lăsând liberi sânii somptuoşi, iar sub cele două curele nu mai era nimic. Carrie nu-şi mai păstrase pe ea decât cizmele şi se ţinea în echilibru pe piciorul stâng, cu cel drept uşor îndoit, într-o atitudine teribil de provocantă.

Arterele lui Malko mai că nu explodară. Se ridică. Se duse până la ea şi o trase de curele până la pat. Ea îngenunche docilă în faţa lui şi începu să-l mângâie febril. O lăsă până când tensiunea deveni prea puternică. Fata ridică privirea spre el, cu ochii daţi peste cap. O împinse pe mochetă, unde ea se aşeză în patru labe. O luă imediat, în poziţia în care se aşezase, folosindu-se de curele pentru a o trage înapoi, ca să o pătrundă şi mai adânc.

Carrie Fisher se cabră cu un geamăt de plăcere.

— Iubeşte-mă! murmură ea. Iubeşte-mă tare.

*

* *

Gol, lac de sudoare, Malko privea plafonul coşcovit. Carrie făcea duş. În afară de cele câteva cuvinte pe care le schimbaseră în timp ce făceau dragoste, fata nu îi vorbise.

Totuşi, se iubiseră cu o violenţă incredibilă.

Carrie reapăru, înfăşurată într-un prosop. După strălucirea anormală a ochilor ei, Malko ştiu că prizase cocaină.

În loc să vină lângă el, rămase lângă uşă, cu o expresie bizară…

— Pleacă, spuse ea brusc.

— Ce?…

Fata îl opri cu un gest.

— Te rog, fă cum îţi spun!

O văzu cum strânge din dinţi, ca să-şi învingă tremurul feţei. Se ridică. Carrie îl privea cu ochi morţi, indiferenţi, goi. Era aproape sigur de ceea ce se petrecea în capul ei. Dar cum să-i spună adevărul?

Că şi el simţea pentru ea ceva ce nu avea nicio legătură cu misiunea lui. Se îmbrăcă şi se apropie de ea. O îmbrăţişă. Fata nu-l respinse, dar buzele ei erau strânse şi reci. Îşi întoarse privirile.

— Pleacă, repetă ea cu o voce obosită. Şi nu mă mai căuta niciodată.

Se răsuci pe călcâie şi intră în baie. Malko auzi zăvorul. Ce rost avea să provoace o explicaţie? O simţea încordată şi atât de burduşită de cocaină, încât niciun gând raţional n-ar fi putut să-i pătrundă în creier.

Poate mai târziu.

Coborî scara abruptă, trist şi plin de amărăciune. Firul care ducea la Inge Klein se rupsese, la fel ca şi altceva, mai profund.

Ploua şi Malko merse mult până găsi un taxi.

*

* *

Malko nu reuşise încă să-şi digere sentimentul de dezamăgire când Chris Jones descinse în apartamentul lui de la *Westbury*.

— Cred că am dat lovitura! anunţă el. L-am descoperit la *Hershley*, în camera 3807, pe un anume Samir Hassad.

— Cine e?

Lui Chris Jones i se lăţi zâmbetul pe faţă.

— Un vechi prieten al Agenţiei. Un sirian care se ocupă de comerţul cu arme. S-a stabilit la Miami şi s-a specializat în materiale provenind din ţările estice. Dacă ai nevoie de un Kalaşnikov pe care să-l foloseşti împotriva unor *Contras* sau *Savimbi*, poţi să i te adresezi lui. Dar acceptă şi alţi clienţi. Anul trecut a fost implicat într-o afacere de export clandestin de arme către Libia şi Iran. Deţine un adevărat arsenal.

— Lucrează ilegal?

— Nu. Are autorizaţie şi contacte multiple la State Department…

— El trebuie să fie contactul lui Carrie Fisher, spuse Malko. Ai aflat dacă vine des pe la *Hershley?*

— De fiecare dată când călătoreşte la New York, aşa cum reiese din dosarul lui de la FBI.

— Are interesul să rămână în relaţii bune cu Agenţia?

— Tu ce crezi? pufni Chris Jones. Dacă nu, Biroul de imigraţie îl face pachet şi-l trimite acasă cât ai bate din palme.

— Perfect, spuse Malko. Am să-i fac o vizită.

Capitolul X

Liftul era ocupat aproape în întregime de o arăboaică grasă, într-o rochie Yves Saint-Laurent, cu unghii roşii interminabile şi nişte braţe atât de lungi încât femeia cu siguranţă că s-ar fi putut scărpina pe picioare de sus până jos, fără să se aplece. Coborî la etajul 6, aruncându-i lui Malko o privire duioasă. Hotelul *Hershley*, deschis recent la New York, era de un *kitch* desăvârşit, care punea clientela arabă în transă.

Intrarea principală de pe Strada 50 era păzită de portari în costume de operetă, cu pălării împodobite cu imitaţie de blană de leopard. Hotelul ocupa un cvartal întreg pe Madison Avenue, până la intersecţia cu Strada 51. Tavanul holului îmbrăcat în marmură roz, mare ca Notre-Dame din Paris, şiroia de candelabre din imitaţie de cristal. O scară uriaşă ducea la saloanele de la etajul întâi.

Liftul se opri la etajul 38 şi Malko se trezi nas în nas cu un portret al Ţarului Nicolae, agăţat între cele două cabine de ascensor. Picioarele i se afundau până la glezne în mocheta aurie. Uşa apartamentului 3807 era împodobită, ca toate celelalte, cu o cunună de lauri din lemn aurit.

Sună. Aflase de la recepţie că sirianul era în apartamentul lui.

Uşa se deschise aproape instantaneu.

O tânără negresă, cameristă, după costumaţie. O fustă scurtă, care îi dezvelea coapsele până la încheietura şoldului. Pantofi negri cu toc jos şi o bluză de un alb lăptos, cu spatele foarte drept şi sânii atât de ridicaţi încât păreau agăţaţi de un fir invizibil. După expresia provocatoare a feţei şi privirea incitantă, o aştepta o frumoasă carieră…

— *Mister Hassad, please?*

— Hassad! strigă camerista cu o voce de bărbat.

Sirianul apăru, cu pieptul gol şi partea de jos a corpului înfăşurată într-un prosop alb. Era mic şi musculos, foarte păros, un nas voluminos, două riduri profunde, ca nişte cicatrice, de o parte şi de alta a gurii cu buze groase şi părul cenuşiu cârlionţat. Ochii lui negri, extrem de strălucitori, se fixară asupra lui Malko. Întrebători dar deloc neliniştiţi.

— *Who, you?*

— Lucrez pentru o Agenţie federală unde aveţi prieteni şi aş vrea să vă cer o informaţie, spuse Malko.

Sirianul încruntă din sprâncene şi îl privi pe Malko cu mai multă atenţie.

— Dumneavoastră, unde?

Engleza lui bolovănoasă părea tradusă direct din arabă.

— Langley, spuse Malko, vrând să câştige timp.

Limbajul acesta direct păru să-l liniştească pe sirian. Cu o palmă peste crupa cambrată a negresei, o concedie:

— *OK. Donna, thank you for everything.*

Malko zări o hârtie de o sută de dolari în mâna arabului. Fata nu lucrase numai cu mătura şi cârpa de praf…

Samir Hassad îi spuse:

— *You not forget.* Vezi nu pierzi trenul de mâine.

Cum rămaseră singuri, oftă voit zgomotos şi-i făcu semn cu ochiul lui Malko:

— Grozav hotel. *Nice chich, no?*[23] Ce…

Cineva bătu la uşă şi sirianul se duse să deschidă. O femeie cu tenul foarte închis, fără îndoială o portoricană, întră în încăpere. O altă creatură de vis, mulată într-un taior oranj foarte strâmt, din care ieşeau două picioare superbe. Crupa era aşa de ridicată încât ai fi putut s-o foloseşti drept masă de scris. Strângea la piept un teanc de dosare. Samir Hassad i le smulse din braţe, împingând-o afară pe culoar.

— OK, Laura.

Malko îl urmă pe sirian într-un salon mobilat luxos, cu o masă joasă sprijinită pe două coarne de antilopă din alamă şi o canapea cu tapiserie de mătase indiană. Ferestrele apartamentului dădeau înspre Trump Tower. Arabul îl observa cu o privire ascuţită.

— Cine eşti? întrebă el. Nu te-am mai văzut.

— Mă cheamă Malko Linge. Lucrez cu oamenii de la Langley.

— Cum găsit pe mine?

---

[23] Bună bucăţică, nu-i aşa?

— Mi-au dat coordonatele…

— *They're tailing me or what!*[24] pufni Hassad cu un aer înfuriat.

— Nu cred. Pur şi simplu ştiu că tragi întotdeauna aici.

— OK, mormăi Hassad. Tu vrei ce?

Se instală într-un fotoliu imitaţie Ludovic al XV-lea, plin de aurării, deschise o cutie de trabucuri, luă unul fără a-i oferi şi lui Malko, şi îşi lungi picioarele pe faţa de sticlă a măsuţei Romeo. Avea un lanţ gros la gât. Grăsimea de pe burtă îi făcea pliuri, dar din toată persoana lui emana o senzaţie de putere şi de pericol. Malko nu se lăsă intimidat.

— Te-ai întâlnit ieri cu o fată pe nume Carrie Fisher şi i-ai dat o valiză. Vreau să ştiu ce era în ea.

Sirianul rămase imperturbabil. Numai ochii negri părură deodată să se umbrească. Cu o voce perfect calmă spuse:

— *That's fucking bullshit. I know no fucking Carrie Fisher and I give no fucking suitcase to anybody*.[25]

— E o problemă gravă, insistă Malko. Un grup de terorişti plănuiesc un atentat. Avem motive să credem că valiza ar putea conţine material explozibil.

Samir Hassad se înroşi brusc şi ridică un deget ameninţător spre Malko.

— *I am no fucking terrorist. I am decent businessman. You know well în Langley, that's a bunch of crap!*[26]

— Persoana cu care te-ai întâlnit era sub urmărire şi sub ascultare, trânti Malko. Aşa am ajuns la tine.

— Minciună neruşinată! explodă sirianul. Mai întâi de unde ştiu că prieten cu oameni la Langley?

Malko arătă cu degetul spre telefon.

— Sună la 202.768.5438. Cere cu Charles Lawry.

Tonul lui şi numele DDO-ului îl convinseră şi se îmblânzi imediat.

— *Look!* spuse Samir Hassad. *I know nothing. I de not foul play*. Ad-o

---

[24] Mă urmăresc, sau ce?

[25] Ce porcărie mai e şi asta? Nu cunosc nicio Carrie Fisher şi n-am dat nicio valiză nimănui.

[26] Nu sunt terorist. Sunt om de afaceri cinstit. Ştie oamenii de la Langley. Asta e porcărie.

pe nenorocita de Carrie Fisher la mine. *I slap herface. Fucking liar*[27].

— Nu ai legături cu libienii de la New York? insistă Malko.

— *Nope*[28].

Morocănos şi furios îşi aprinse ţigara de foi ca şi cum Malko n-ar fi fost în încăpere. Acesta îl observa pe sirian. Îi cunoştea prea bine pe orientali pentru a pune preţ pe protestele de nevinovăţie ale lui Samir Hassad. Numai că nu vedea cum ar putea scoate adevărul de la el. Pentru că omul minţea fără nicio îndoială.

Samir Hassad, în aparenţă calm, suflă fumul şi, cu un râs jovial, îndreptă ţigara către Malko.

— *OK. Nothing personal*[29]. Eşti tip de treabă. Dar nu te juca cu Hassad. OK?

Se ridică, privind ostentativ spre grămăjoara de diamante care îi servea drept ceas.

— N-am timp de căcaturi, spuse el. New York, în vacanţă. Fetiţe frumoase. Vii la Miami, eşti invitatul meu.

— Dacă te răzgândeşti, mă găseşti la *Westbury*, spuse Malko.

Dezarmat şi furios, se regăsi pe culoarul cu mocheta care ţi se urca pe picioare. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să sune la Langley.

*

* *

O limuzină CIA îl aştepta pe Malko la Dulles Airport. Se trezise în zori, pentru că Charles Lawry insistase pentru un breakfast meeting, vineri dimineaţă, înainte de conferinţa de la ora nouă cu directorul general. Nu făcură decât douăzeci de minute până la clădirea mare, în formă de U, unde DDO-ul îl întâmpină în costum şi cravată, în ciuda căldurii. Toate cadrele superioare CIA arătau la fel: părul scurt, ochi cenuşii, haine prost croite şi cravată banală, mereu aceeaşi, purtată timp de treizeci de ani…

---

[27] Ascultă. Nu ştiu nimic, nu joc murdar. O iau la palme. Mincinoasă nenorocită.

[28] Nu.

[29] N-am nimic cu tine.

Americanul atacă problema direct:

— Ţi-am cerut să vii pentru că israelienii au interceptat parţial un mesaj libian. Confirmă Planul Nasser: un atentat spectaculos, în pregătire la New York, cu declanşare pe 4 iulie. Preşedintele e ţinut la curent în permanenţă, iar noi ne-am pus capul pe butuc. Am un briefing peste câteva minute şi nu vreau să mă duc cu mâinile goale…

Bineînţeles, pe Malko conta el să i le umple cu ceva…

— Sunt blocat, mărturisi acesta. FBI-ul a lăsat-o pe Inge Klein să intre în Statele Unite şi ea e cea mai periculoasă din toată banda. Naţiunile Unite nu ne lasă să ne atingem de Aziz Abdullah, care este coordonatorul local al Planului Nasser. Henry Pickford, care ar fi putut să ne lumineze, e mort. Mai ştim că e implicat şi un est-german. Dar nu ştim cine e. Mai rămâne Carrie Fisher, care îi cunoaşte pe Inge Klein şi Samir Hassad. Contactul meu cu ea s-a rupt. Am putea să-i cerem FBI-ului să o interogheze dar, după părerea mea, n-am obţine nimic. Cât despre Samir Hassad, se jură pe toţi sfinţii că nu era la curent cu nimic. Minte, dar ce să-i facem?

Charles Lawry rupea gânditor un băţ de chibrit. Ţinut minut cu minut la curent cu desfăşurarea misiunii lui Malko, aflase despre ultimele evenimente. Aruncă resturile de chibrit în coşul de hârtii şi întrebă:

— Ce opţiune ne mai rămâne?

— Niciuna, spuse Malko. Chiar dacă-l eliminaţi pe Aziz Abdullah, am senzaţia că asta n-o să oprească desfăşurarea operaţiunii. Nu e decât unul dintre executanţi. Agentul operaţional este Inge Klein.

— Am putea să punem mâna ea?

— Daţi-i fotografia la televizor şi rugaţi-vă lui Dumnezeu, spuse Malko. E o profesionistă. Drept dovadă, a trecut prin toate barajele, deşi aflată sub urmărire, şi circulă liberă prin New York, aparent fără nicio problemă.

Se lăsă tăcerea, întreruptă numai de zumzăitul aparatului de aer condiţionat. DDO-ul se lăsă cu scaunul pe spate, îngândurat.

— Dacă alertăm populaţia despre posibilitatea unui atentat, remarcă el, Kadhafi a câştigat meciul pe jumătate. N-o să putem evita panica şi nici atentatele „la indigo”… Mai rămâne Samir Hassad, care pare să ţină foarte mult la prietenia cu voi.

Charles Lawry avu un zâmbet îngreţoşat.

— E un gunoi. Se gudură pe lângă noi, dar anul trecut a încercat să scoată din ţară piese de tanc şi rezervoare Phantom pentru iranieni… Ar face orice pentru bani. Bineînţeles că şi noi îl ajutam să câştige bine. Dar şi Libia. E foarte probabil să le fi făcut libienilor un serviciu…

— Expulzaţi-l, ameninţaţi-l…

Americanul îşi netezi cravata.

— Nu. Are prea mulţi prieteni la Capitoliu. Ar mai exista o posibilitate…

— Care?

— Dacă eşti sigur că ştie ceva, îţi dau mână liberă să-l interoghezi.

Malko rămase mut de uimire.

— Ce vrei să spui?

Charles Lawry se aplecă peste birou cu un surâs de gheaţă:

— *I mean: get that selfish bastard!*[30] Dacă vrei, smulge-i unghiile, sparge-i mutra, toacă-i maţele. Te acoperim.

Se lăsă o tăcere grea şi steagul drepturilor omului flutură prin încăpere. DDO-ul continuă pe un ton liniştit.

— Nu ne plac metodele astea, dar un atentat de o asemenea anvergură poate face zeci de victime. Dacă nu vrei să-ţi murdăreşti mâinile, găsesc pe altcineva. Şi n-o să-ţi port pică.

Aprinse o ţigară ca să se liniştească. Malko îşi spuse că lucrurile se schimbaseră mult la CIA. Nu avea scrupule în a-i aplica sirianului un tratament mai dur, dar se gândea şi la consecinţele practice…

— Sunt gata să utilizez forţa, spuse el, dar omul o să se apere, o să-şi convoace haita de avocaţi…

— Trebuie să acţionezi repede. Să vorbească sau să crape!

— Şi dacă face scandal?

— O să-i vârâm sub nas un ordin de deportare şi o să-l punem să aleagă. Ai să vezi că o să rămânem foarte buni prieteni… Am să le comunic celor doi bodyguarzi ai tăi instrucţiunile. E vineri. Până luni, vreau un rezultat.

---

[30] Prinde-l pe nemernic.

*

* *

Chris Jones era cufundat în gânduri, cu fruntea încreţită, învârtind în mână pistolul 357 Magnum, care făcea un zgomot agasant.

— Mi-am făcut mica anchetă pe lângă detectivul hotelului, anunţă el. Prietenul nostru tocmai a plecat în weekend, nu se ştie unde. Poate să fie în Jamaica, la fel de bine ca la Miami…

Minunat. De la sosirea sa de la Washington, cu o oră în urmă, Malko se gândea cum să-l strângă pe sirian cu uşa. Brusc îşi aduse aminte de camerista căruia sirianul îi dăduse întâlnire.

— Trebuie să găsim o fată cu numele de Donna, cameristă de culoare la hotelul *Hershley*, spuse el. Se întâlneşte cu Samir Hassad azi.

— Hai să mergem, spuse gorila. Prietenul meu detectivul o să ne ajute…

„Taxiul” îi aştepta, parcat în linie dublă, cu un teanc de amenzi sub ştergător. Chris Jones coborî pe Fifth Avenue ca un nebun, trecând pe roşu de vreo câteva ori… Portarul în uniformă se arătă sincer dezgustat când Chris îi întinse cheile, ca să parcheze maşina.

— Nu avem loc. Încearcă în josul străzii.

— Nu numai c-o duci în garaj, spuse el pe un ton amabil, dar o şi speli cu limba, tembelule!…

Îl ajunse din urmă pe Malko în hol. Lăsându-l pe om cu gura căscată.

Intrară în biroul detectivului particular al hotelului, un colos brun, cu labe de strangulator, atârnându-i până la genunchi, şi o burtă de amator de bere. Chris îi explică ce voiau.

— Înţeleg, spuse detectivul. E curviştina de Donna Raton. I-am dat deja două avertismente pentru că s-a dat la clienţi.

— Unde e?

— Pe undeva prin hotel. Îşi termină programul la douăsprezece. Dacă nu cumva o fi şters-o deja.

— Găseşte-o!

Detectivul puse mâna pe telefon şi sună la vreo douăsprezece numere diferite. Finalmente, acoperi microfonul cu palma:

— Aveţi noroc. E încă la spălătorie! Ce facem?

— Vreau să stau de vorbă cu ea, spuse Malko. Singur.

Nu avea încredere în metodele detectivului. Acesta reluă conversaţia şi apoi puse receptorul în furcă.

— OK. Te aşteaptă la *Harry's Bar*. Peste cinci minute.

*

* *

Malko traversă holul din marmură roz, mare ca o catedrală. Barul ocupa toată partea dreaptă. Era foarte întunecos, ca peste tot în Statele Unite, şi aproape gol. Nu-i fu greu să o recunoască pe Donna Raton. Purta cizme cu tocuri înalte, un şort foarte scurt, de un albastru electric, şi un tricou care parcă era pictat pe sânii ei ascuţiţi. Văzându-l pe Malko, zâmbi uşurată.

— Ah, te cunosc! M-am speriat când mi-au spus că mă caută un detectiv…

— Bei ceva?

— Un J&B cu gheaţă.

După ce făcu rost de cele două pahare, Malko le duse la o masă din colţul cel mai întunecat. Negresa se aşeză şi îşi lipi pulpa de el, intrigată şi provocatoare.

— Când te-am văzut ieri mi-ai părut superbă, spuse Malko.

Femeia se fâţâi pe scaun.

— Ei, eram în uniformă…

— Aş vrea să ne mai vedem, lucrezi în weekend?

Donna se bâlbâi puţin.

— Nu, dar de fapt am treabă. Şi nici nu prea am timp. Ies din oraş. Mă întâlnesc cu un prieten în gara Stamford, în Connecticut. Dar putem să ne întâlnim luni, dacă vrei… După şase seara.

— Atunci, rămâne pe luni, spuse Malko.

Lucrurile se petrecuseră mai bine decât ar fi putut spera. Camerista de culoare se îndepărtă legănându-şi şoldurile. Şortul de un albastru electric lumina ca un far în penumbră…

Revenit în biroul detectivului, Malko îi mulţumi şi, ieşind, îl anunţă pe Chris Jones:

— Mergem în Connecticut.

*

* *

La prima vedere, Stamford semăna cu unul din hidoasele cartiere periferice ale New Yorkului, înghesuit între ocean şi New-England Thruway. La o oră de Manhattan. Uzine, maidane, pâlcuri rare de copaci… Gara albă era destul de cochetă. Trenurile soseau la fiecare zece minute.

Chris şi Malko aşteptau răbdători într-un Ford LTD alb, închiriat de la Avis. Taxiul ar fi bătut la ochi în afara New Yorkului.

Deocamdată, nici urmă de Donna Raton… Malko începuse să devină neliniştit, când Chris Jones îl împinse cu cotul.

Un Mercedes alb, cu geamuri fumurii, tocmai se oprise în faţa gării. Nimeni nu ieşi din el. Maşina avea două antene: televizor şi telefon. Totul era de culoare albă, până şi cele două bare de protecţie…

— Cred că trebuie să fie amicul nostru, spuse gorila.

Aşteptarea dură exact şapte minute, apoi o mulţime de călători ieşi din gară. Şortul albastru al Donnei era unica pată de culoare în cenuşiul locuitorilor suburbiei. Portiera Mercedesului se deschise şi se închise imediat în urma ei… Nici nu apucaseră să vadă cine era în interior. Mercedesul porni încet, trecând pe sub podul căii ferate şi se înscrise pe drumul spre mare.

LTD-ul îl urmă la o distanţă respectuoasă. Puţin câte puţin, decorul dezolant lăsă loc unui bulevard mărginit de *bungalowuri* elegante, cu peluze, apoi unor case din ce în ce mai luxoase. Se apropiau de ocean.

Douăzeci de minute mai târziu, limuzina făcu la stânga pe o şosea de-a lungul coastei şi, ceva mai departe, intră pe aleea unei case mari din cărămidă, aşezată pe malul mării… Văzură un teren de tenis, garduri vii, bine tăiate şi pata albastră a unui şort care intra în casă…

— În seara asta nu avem timp, spuse Malko. O să ne ocupăm de mister Hassad mâine.

Instrucţiunile lui Charles Lawry puteau duce la o confruntare directă. Cu siguranţă că un bărbat ca Samir Hassad era gata pregătit să riposteze în orice moment.

Capitolul XI

O căldură prevestitoare de furtună se lăsase deasupra lui Long Island Sound. Sute de ambarcaţiuni cu pânze pluteau pe braţul de mare care desparte Long Island de Connecticut, înecate într-un abur albicios. În acea după-amiază de sâmbătă, Stamfordul părea adormit.

Chris Jones, Milton Brabeck şi Malko nu întâlniseră ţipenie de om în drumul dinspre Atlantic Avenue. În timpul nopţii, Malko răsucise în minte „problema" Samir Hassad pe toate feţele. În afara unui atac surpriză, cu toate consecinţele sale neplăcute, nu vedea nicio soluţie să-l facă să vorbească. Ori, erau la distanţă de şapte zile de Operaţiunea Nasser.

Făcuseră un ocol mare, pentru a ajunge la reşedinţa sirianului în partea în care aceasta se învecina cu un parc aproape pustiu. Plaja era mai jos, la picioarele unei mici faleze. Proprietatea era parcelată de garduri vii, foarte dese, ceea ce te ajuta să te deplasezi fără a fi văzut. Malko se opri în faţa unui teren de tenis gol, cu suprafaţa din material plastic negru, vălurit de căldură. Spera să-l surprindă pe sirian în plină siestă. Şi fără musafiri prea mulţi. Milton, care bântuise în jur toată dimineaţa, nu văzuse decât o singură maşină, Mercedesul alb.

Cei doi îşi continuară înaintarea ajungând la marginea unei piscine. Şi ea goală.

— Probabil că sunt în casă, şopti Milton Brabeck.

— Există un drum care duce la plajă, spuse Malko.

În casă ar fi fost mai greu să-l ia prin surprindere. Ce făceau ei era complet ilegal şi cu Samir Hassad puteau să o încurce rău. Trecură de un gard viu şi ajunseră pe o peluză care se termina în dreptul falezei.

Malko avansă până în capul scării care cobora spre plajă şi se opri, fascinat. În jos, la distanţă egală între faleză şi plajă, se găsea o mică terasă din lemn, închisă cu un parapet.

Trei persoane erau întinse acolo pe burtă, pe nişte saltele: Samir Hassad, Donna, camerista de la *Hershley*, şi Laura, fata brunetă cu fundul proeminent pe care o văzuse la hotel. Toţi trei erau complet goi. Mâna dreaptă a lui Samir scormonea printre coapsele larg desfăcute ale negresei. Cealaltă fată părea că doarme.

— *Holy shit!* murmură Chris Jones.

Un asemenea spectacol nu putea decât jigni spiritul lui puritan… Sosiseră la ţanc.

Samir Hassad se ridică, dezvăluind pentru o clipă un sex brun şi gros, în plină erecţie. Se aşeză în genunchi în spatele negresei şi sexul îi înlocui mâna. Sirianul începu să o posede încet, trecându-i o mână pe sub corp pentru a-i mângâia sânii. Negresa scotea gemete scurte, desfăcându-şi coapsele din ce în ce mai larg şi cambrându-se, în ciuda greutăţii care o strivea. Fără a se opri, Samir Hassad întinse mâna stângă spre fesele celeilalte femei. Aceasta îşi desfăcu şi ea coapsele lent, îşi ridică bazinul şi întoarse capul spre colega ei, observând-o.

Hassad prinsese avânt. Îi făcea dragoste negresei, dar o mângâia pe femeia din stânga lui. Acesteia păru că începe să-i placă şi îndoi un genunchi, ca să-şi ridice crupa şi mai sus. De unde era, Malko putea să vadă că sirianul nu se mulţimea să-i maseze sexul. Chris Jones, roşu ca racul, şi Milton Brabeck încercau să privească în altă direcţie.

Lucrurile se prelungiră mai multe minute. Bruneta ondula din ce în ce mai repede sub apăsarea degetelor sirianului, cu mâinile crispate pe saltea. Samir Hassad mai făcu nişte mişcări din coapse, apoi ieşi încet din negresă. Se răsuci şi se lungi peste femeia de alături. Cu o mână îşi ajută sexul să pătrundă în ea. Malko îl văzu bâjbâind şi, după gesturile lui şi reflexul instinctiv de apărare al fetei, ghici ce avea de gând.

Corpul gros al sirianului coborî dintr-un foc şi rămase nemişcat. Fata brună ţipă, picioarele i se încordară. O sodomiza fără măcar să-i fi făcut dragoste. Se ridică şi se agăţă cu mâinile de şoldurile fetei, trăgând-o spre el. Apoi începu o mişcare de dute-vino din ce în ce mai rapidă, contrastând cu lentoarea lui de mai înainte. Lungită pe o parte, cu ochii pe jumătate închişi, negresa contempla violul.

Fata părea să fi uitat de durere şi venea în întâmpinarea membrului care i se înfigea în crupa generoasă.

Samir Hassad gâfâia deasupra crupei docile, care părea modelată pentru astfel de plăceri. În sfârşit, printr-o ultimă mişcare din şale, se înfipse cât putu de adânc, scoase un adevărat muget şi se prăbuşi peste fată.

Fulgerat.

— *Shit!* murmură Chris Jones. Căruia nu-i venea să-şi creadă

ochilor…

Cei trei protagonişti se despărţiră. Sirianul îşi puse un slip şi coborî spre mare. Cele două fete, cu slipurile în mână, începură să urce scara. Malko şi prietenii lui abia avură timp să se adăpostească după un tufiş, de unde le priviră cum intră în casă.

Câteva clipe mai târziu, Malko riscă o privire în josul falezei. Samir Hassad, cu ochii protejaţi de ochelari de soare, se odihnea pe un şezlong cu ramă de metal şi benzi de plastic. Alte două scaune erau aşezate lângă el. Chris Jones avu un zâmbet feroce.

— Mi-a venit o idee! spuse el.

După ce-i explică lui Malko şi apoi lui Milton Brabeck, coborî încet pe scara din lemn care ducea către plajă. Chris Jones ajunse în spatele sirianului, apucă unul din scaunele goale şi îl trânti peste el, prinzându-l ca într-o cuşcă!

Samir Hassad scoase un urlet şi încercă să se elibereze, dar era prea târziu. Chris Jones apăsa cu toată forţa pe „capac”… în timp ce Milton Brabeck, febril, tăia benzile de plastic ale celui de al treilea scaun ca să lege cele două „jumătăţi” împreună. În câteva minute era gata şi Chris Jones putu să dea drumul strânsorii. Sirianul înjura neputincios, incapabil să scoată mai mult decât un braţ din cuşca improvizată.

Chris Jones privi în jurul lui. Niciun vas lângă ţărm. Toate erau foarte departe, la orizont. Apucă cele două scaune lipite, cu sirianul înăuntru, le ridică aşa cum ridici un fulg şi le aşeză în apă, chiar lângă mal. Apa nu le acoperea cu totul, dar fiecare val îl stropea din plin pe Hassad, aducându-l în pragul sufocării.

— *Mother fucker!* urlă el către Malko, între două valuri. *You let me free or…*

Urmarea se pierdu în nişte bolboroseli…

Malko se apropie de malul mării.

— Mister Hassad, am venit să-ţi pun aceeaşi întrebare ca ieri. Ce conţinea valiza pe care i-ai dat-o lui Carrie Fisher?

— *You bastard!* urlă sirianul. *You let me free!*[31]

— Nu sunteţi prea politicos, observă Chris Jones. Aşa ceva nu-mi

[31] Dă-mi drumul!

place. Mă întreb dacă în chestia asta ai putea să pluteşti…

— Nenorocitule! Asasinule! guiţă Hassad, o să…

— Şi eu mă-ntreb, interveni Milton Brabeck, cu o voce dulce.

— Hai să vedem, conchise Chris.

Prinse cuşca de o parte şi o împinse mai în larg. Apoi îi dădu drumul, liniştit.

Bineînţeles, cele două scaune şi conţinutul lor se dădură la fund… în locul acela apa nu era mai adâncă de un metru. Sirianul se zbătea cu disperare, fără a reuşi să iasă din cuşca lui de plastic… Bule de aer începuseră să se ridice la suprafaţă.

— Ridicaţi-l, ordonă Malko.

Chris scoase „dispozitivul" la suprafaţă. Lui Samir Hassad îi trebuiră mai multe minute până să-şi recapete suflul. Tuşea, scuipa, înecându-se. Malko se simţea cam jenat. Se aşeză pe vine, lângă cele două scaune de plajă.

— Mister Hassad, regret că ţi s-a aplicat un astfel de tratament… Dar miza e prea importantă. Ştiu că minţi… Dacă trebuie să salvez câteva zeci de vieţi înecându-te pe tine, n-am să ezit…

— *You son of a bitch*, rosti sirianul în şoaptă. *I kiII you*[32]…

Chris Jones nu aşteptă ordinul lui Malko. Cum răstorni o broască ţestoasă, basculă cuşca în aşa fel încât sirianul să fie cu faţa în jos. Într-o astfel de poziţie, nu aveai nevoie de prea multă apă ca să te îneci. De data asta, bulele apărură la suprafaţă aproape imediat. Malko îi urmărea reacţiile atent. Mort, sirianul nu le-ar mai fi fost de niciun ajutor şi s-ar mai fi trezit şi cu o crimă la activ. Protecţia CIA avea şi ea limite într-o ţară civilizată… Era ca o partidă de pocher. Cine va ceda primul?

De data asta, când Chris trase cuşca pe nisip sirianul rămase mut, încercând numai să-şi recupereze suflul…

Malko aşteptă câteva clipe şi se aplecă deasupra lui.

— Mister Hassad, vrei să-mi spui adevărul?

Începea să se simtă îngreţoşat. Samir Hassad se întoarse către el cu ochii injectaţi de sânge şi plini de ură, fără un cuvânt.

---

[32] Pui de căţea. Te omor!

— Hai! spuse Chris. La fund.

Îl târâse deja pe jumătate în apă când sirianul scoase un urlet.

— *No! Stop! I talk*.

Chris îl lăsă cu capul sub apă câteva secunde, pentru a se asigura de bunele lui intenţii, apoi îl trase pe uscat.

— Ei bine? întrebă Malko.

— Material explozibil şi detonatoare cu ceas.

— Ce fel de explozibil?

— Simplex.

— Ce cantitate?

— Cincisprezece kilograme în şase pachete a câte două kilograme jumătate fiecare.

Cu o voce plată, fără a se uita la el, Malko continuă.

— Şi detonatoarele?

— Comandă cu aprindere electrică.

— Carrie Fisher ţi le-a comandat?

— Nu.

Un val de tuse îl scutură şi trase o înjurătură.

— Scoateţi-mă din chestia asta. Repede.

— Mai aşteaptă, spuse Malko.

Acum, când bănuielile îi fuseseră confirmate, nu mai simţea niciun fel de compasiune pentru sirian.

— Dacă nu Carrie Fisher, atunci cine?

Pleoapele grele ale sirianului se ridicară puţin. Cu o voce înceată, rosti:

— *Fuck you*.

— Trebuie să ştiu.

— *Go fuck yourself, you son of…*

Nu-şi termină fraza. Chris, Jones, cu o împingere viguroasă, îl rostogolise în apă. Îl lăsă acolo o bună bucată de vreme, înainte de a-l scoate la suprafaţă. Sirianul, fără să rostească un cuvânt, începu din nou să scuipe apa de mare pe care o înghiţise. Ura care se citea pe faţa lui era înfiorătoare.

— Cine? repetă Malko.

Celălalt îi aruncă o privire sfidătoare.

— *My friend*, colonelul Kadhafi. Şi mai du-te-n p… mă-tii.

— Îl cunoşti pe Aziz Abdullah?

— Nu.

Minciună sau nu, n-avea nicio importanţă… Malko începuse să reconstituie Planul Nasser. Un mecanism complex, în care fiecare juca un rol foarte precis. Voia să mai lămurească un aspect, să încerce să-l prindă pe sirian în plasă.

— De ce au apelat la tine pentru explozibil?

— *You get no goddam explosive în New York. Only if you have good friend, like Hassad.*[33]

Sirianul se agita în cuşca lui de plastic.

— Acum daţi-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu. Am spus tot.

— Nu, spuse Malko, nu ne-ai spus ce e mai important. De ce le trebuie explozibilul?

— Habar n-am.

— Minţi.

Celălalt mişcă din capul prins în curelele de plastic.

— Nu! Nici nu cerut să-mi spună, mă fac că plouă. *Not my problem*.

— Credeam că ţii la bunele tale relaţii cu CIA.

— *Kadhafi, my friend too. Dar fucking crazy*. Spui nu, te omoară…

— O idee tot trebuie să ai tu, insistă Malko. Nu le-ai procurat explozibilul chiar cu ochii închişi.

— *I tell you. No fucking idea*[34]! ţipă sirianul din toţi plămânii. *Get me out!*

— O cunoşti pe Inge Klein?

— *No!*

Malko îi făcu semn lui Chris Jones care desfăcu benzile de plastic. Milton Brabeck scoase scaunul care servea drept capac şi sirianul se ridică în picioare. Ochii îi erau injectaţi de sânge şi apa îi şiroia în voie din nas. Faţa îi devenise impasibilă.

— Mulţumit?

— Cred că da, spuse Malko.

---

[33] Nu găseşti explozibil la New York decât dacă ai un prieten bun, ca Hassad.

[34] Îţi zic că nu am nicio idee.

— Pot să plec?

Fără un cuvânt, Samir Hassad se îndreptă spre scara din lemn. Malko îl privi cum urcă şi dispare.

— Nu ne-am făcut un prieten, remarcă Milton Brabeck. Malko era numai pe jumătate mulţumit. Desigur că făcuse un pas înainte, mai desfăcuse un şurub. Dar Planul Nasser era bine închegat. Până când nu va pune mâna pe elementul operaţional, nu era decât o victorie care nu-i folosea la nimic. Toate drumurile duceau către nemţoaică.

Urletul lui Chris Jones îl smulse din gânduri.

— *Duck*[35]! întoarse ochii.

Samir Hassad era în capul scării, cu un riot-gun automat Beretta în braţe, cu trăsăturile deformate de un rânjet de ură. Aplecă ţeava puştii şi deschise focul.

Capitolul XII

Malko ridicase ochii în clipa în care Milton Brabeck, cu un gest reflex, smulgea pistolul din *holster* şi trăgea. Zgomotul armei se confundă cu cel făcut de puşca sirianului. Niciunul dintre cei trei nu avu timp să-şi modifice poziţia, dar proiectilul lui Milton lovi Beretta o fracţiune de secundă înainte ca glonţul să ţâşnească din ea.

Puşca zbură din mâinile sirianului şi explodă. Gloanţele se pierdură în aer, împreună cu unul din degetele lui Samir Hassad.

Sirianul îşi privi stupid degetul mic de la mâna stângă, cu două falange amputate, din care sângele ţâşnea, apoi se răsuci pe călcâie şi se făcu nevăzut. Chris Jones ar fi vrut să se ia după el, dar Malko îl opri.

— N-am venit aici să ne războim cu el.

Porniră în fugă de-a lungul ţărmului, urcară faleza ceva mai departe, traversară parcul şi ajunseră la Ford. Trecând pin faţa casei lui Samir Hassad, constatară că Mercedesul alb nu mai era acolo. Plecase probabil spre primul spital.

— Ne întoarcem la New York, spuse Malko.

---

[35] La pământ!

Trebuiau să vadă cum vor exploata informaţia pe care le-o dăduse sirianul. Planul lui Charles Lawry funcţionase. Cu excepţia unui punct esenţial: obiectivul exact al Operaţiunii Nasser. Poate că Samir Hassad nu minţise, afirmând că nu-l cunoaşte. Operaţiunea era oricum supersecretă…

În timp ce rulau pe autostrada pustie, Malko se întreba cum o să reacţioneze sirianul. Îi va preveni pe libanezi de trădarea lui parţială sau va tăcea? Dacă vorbea, risca să declanşeze ceva. Dar ce?

*

* *

În acea duminică de iunie, marea clădire albă a CIA părea abandonată, impresie întărită de schelele pustii de pe aripa în construcţie. Charles Lawry insistase ca Malko să vină la Langley pentru a discuta ultimele evenimente. Devenise un obicei. Cu cât Malko zbura mai des cu Eastern, cu atât regreta mai mult luxul pe care îl oferea Air France. Dar DDO-ul nu avea încredere în aparatura de ascultare a FBI-ului… Malko îi comunicase telefonic caracteristicile explozibilului livrat de sirian pentru Operaţiunea Nasser. Tocmai primise avizul experţilor.

— Cu cincisprezece kilograme de Simplex poţi face multe, anunţă el. Este sarcina medie ca să pulverizezi un automobil. Sau să produci mari stricăciuni unei clădiri. Sau unui vagon de metrou. În ceea ce priveşte detonatoarele cu aprindere electrică programabilă, în principiu sunt utilizate pentru maşinile capcană…

— De ce şase? întrebă Malko.

— Poate că vor să comită şase atentate diferite, îşi dădu cu părerea DDO-ul. Să arunce în aer nişte avioane sau să provoace explozii într-un hol de aerogară, sau într-o ramă de metrou. Genul ăsta de acţiuni oarbe sunt foarte destabilizatoare…

Malko nu era prea convins. Dacă la asta se rezuma Planul Nasser, de ce îşi dăduseră osteneala libienii să-l „tamponeze” pe Henry Pickford şi să obţină de la el documente confidenţiale? N-aveau nevoie de astfel de informaţii ca să pună o bombă într-o staţie de metrou sau într-un aeroport. Sau chiar la World Trade Center.

— Cred că e altceva, spuse el. O operaţiune cu un obiectiv mult mai

precis.

— Şi eu mă tem, recunoscu Charles Lawry. Dar tot nu avem niciun indiciu.

— Samir Hassad n-a avut nicio reacţie?

— Nu. A dispărut. Nu s-a mai întors la *Hershley*. I-am cerut FBI-ului să-l găsească. Mă mir că s-a lăsat antrenat într-o afacere aşa de gravă, în care are mai multe de pierdut decât noi…

— Îi e frică de Kadhafi, spuse Malko. Şi credea că nu o să se afle despre contribuţia lui… Trebuie să-l supraveghem pe Aziz Abdullah şi mai atent. Hassad va încerca probabil să-l contacteze.

— Sau va face pe mortul, obiectă Lawry.

— Dacă nu cumva, pe mortul de-a binelea.

Un soare radios strălucea deasupra statului Virginia. Malko nu avea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la New York. Telefoanele lui Carrie Fisher şi Aziz Abdullah erau sub ascultare în timp real, ceea ce făcea posibilă exploatarea unei informaţii pe loc. Pentru moment, amândoi rămâneau muţi.

Cât despre Inge Klein, părea că nu există. FBI-ul cercetase toate pistele şi interogase toţi informatorii. Degeaba.

— Mâine o să încerc să o contactez din nou pe Carrie Fisher, propuse Malko. Valiza cu explozibil a trecut pe la ea. Poate că mă va duce la Inge Klein.

Charles Lawry aruncă o privire neliniştită spre calendarul de pe perete. Era 29 iunie.

— Nu mai avem prea mult timp, remarcă el. Operaţiunea Nasser e prevăzută pentru 4 iulie. E singurul lucru pe care îl ştim cu siguranţă. Dacă în 48 de ore nu obţinem niciun rezultat, va trebui să-l anunţ pe preşedinte de eşecul nostru şi să trec afacerea oficial în mâinile FBI-ului.

— Dar pista cu Germania de Est? întrebă Malko.

— Nimic, trânti Charles Lawry. Sunt vreo douăzeci. Cum n-am putut să identificăm persoana din BMW, n-am avansat niciun centimetru.

*

* *

Dimineaţa zilei de luni se scursese într-o tensiune apăsătoare. Carrie Fisher, urmărită de Milton Brabeck, se dusese la un studio fotografic, unde se găsea şi în acel moment. Niciun telefon interesant. Samir Hassad tot nu reapăruse şi Aziz Abdullah era la Naţiunile Unite. Singura veste bună venea din partea meteorologilor: vreme frumoasă pentru a treia zi consecutiv…

Deprimat, Malko încerca să găsească un punct din care să-şi reia ancheta, când telefonul din apartament sună.

— Malko, trebuie să te văd imediat.

Era vocea Debrei Fox. Nu o mai văzuse din ziua în care se treziseră ochi în ochi la *Cipriani*. Ce voia? Tânăra texană adăugă imediat:

— Am veşti noi de la Aziz Abdullah…

Peste zece secunde, Malko era în ascensorul hotelului. Debra Fox îl aştepta în faţa intrării principale la Naţiunile Unite, îmbrăcată într-o rochie din jerseu supermulată, cu un surâs puţin crispat.

Îl luă de braţ şi îl trase spre holul climatizat, lăsând în urma ei o dâră de „Opium”.

— Uite ce e, spuse ea. Am luat prânzul la restaurant şi l-am văzut pe Aziz. La sfârşitul mesei a fost chemat la telefon prin megafon. L-am urmărit când s-a sculat de la masă şi am auzit primele cuvinte ale conversaţiei telefonice.

— Ce-ai auzit?

— „Samir, de ce-mi telefonezi aici?”

Deci, Samir Hassad muşcase din momeală.

— Splendid, spuse Malko, o să iau legătura cu serviciul de ascultare…

Debra Fox îi adresă un zâmbet ironic.

— Dragul meu, serviciul de ascultare nu are nimic de-a face aici. Era centrala Naţiunilor Unite.

Deci, dacă Debra nu ar fi reacţionat pe moment, nimeni n-ar fi ştiut nimic… îi venea s-o strângă în braţe.

— N-ai mai auzit nimic altceva?

— Nu, au început să vorbească în arabă.

Prudent, Samir Hassad aşteptase să vină ziua de luni, pentru a-l putea suna pe Abdullah la Naţiunile Unite.

— Supraveghează-l în continuare, îi ceru el. Nici nu-ţi dai seama ce

importantă este informaţia pe care mi-ai dat-o.

— Evident, spuse ea. Chiar dacă nu mă mai doreşti, mai pot să-ţi fiu utilă.

Se simţi ruşinat, citind reproşul din ochii ei albaştri. Cum să-i explice că între el şi Carrie Fisher se petrecuse ceva magic?

*

* *

Entuziasmul lui Malko scăzuse odată cu trecerea orelor. În loc să ia prânzul cu Debra Fox, comandase un sandviş în apartament. Samir Hassad nu era nici la Miami, nici la Stamford. Probabil că se ascundea undeva la New York. În ceea ce-o privea pe Carrie Fisher, negăsind încă o metodă satisfăcătoare de a o aborda, se abţinuse, temându-se de eşec. Dar se gândea la ea fără încetare. Ca şi cum asta ar fi putut să o convingă pe ea să-i telefoneze… Chiar atunci telefonul sună. Pentru câteva secunde se simţi cuprins de o speranţă nebună.

— Mister Linge?

Nu era Carrie. Legătura era proastă, cu un zgomot de fond foarte puternic.

— Da, spuse Malko.

— Sunt Samir, mister Linge. Samir Hassad.

Surpriză. Se auziră nişte pârâieli, după care sirianul spuse:

— Ai fost foarte dur cu mine, Mister Linge.

— Eu… începu Malko.

— *OK, OK, no harm feeling*[36], spuse sirianul. Poate că făceam la fel. Dar am făcut o prostie, Mister Linge, am nevoie de dumneata.

De data asta pulsul lui Malko urcă la o sută cincizeci. Sirianul nu avea de unde să ştie că aflase de convorbirea lui cu Aziz Abdullah.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu prietenii… *Fuck me*. Sunt supăraţi, foarte supăraţi…

— Şi?

Sirianul avu un râset de vidră.

---

[36] Fără supărare.

— Tu m-ai băgat în rahat, tu mă scoţi…

— Cum?

— Am nevoie de protecţia ta. Repede. *Now*.

Îşi accelerase debitul verbal, ca şi cum clipele îi erau numărate.

— Împotriva cui?

Din nou râsetul de fiară.

— Samir ştie multe, multe lucruri.

— Unde eşti?

— Te aştept pe Twelfth Avenue în faţa blocului Pier 99, colţ cu Strada 59. Peste o jumătate de oră. *No sweat. You come*[37]..

Închisese.

Lăsându-l pe Malko cu creierul în fierbere. Urmărit de libieni, Samir Hassad ar fi putut fi tentat să vorbească. Dacă nu cumva era o cursă. Nu avea timpul să adune o armată şi nici nu voia ca cei doi prieteni ai săi să-şi întrerupă supravegherea. Formă numărul Debrei Fox.

— Debra, poţi să-mi împrumuţi maşina?

— Bineînţeles, spuse ea un pic surprinsă. Când îţi trebuie?

— Acum.

Când bătu la numărul 1107, fata îi deschise într-un neglijeu de mătase de culoare fildeşului, cu broderii negre, lucrate de mână.

— Nu vrei să merg cu tine?

— Nu, spuse el. Ar putea fi periculos.

Îşi pusese la centură pistolul „38 Special” pe care i-l împrumutase Chris Jones. Avea o şansă din două să se servească de el. Dar, pe de altă parte, nu putea nesocoti invitaţia lui Samir Hassad.

Mai erau cinci zile până la Operaţiunea Nasser.

— Mă întâlnesc cu Samir Hassad la Pier 99, spuse el. Dacă Milton sau Chris se pot elibera, să vină după mine.

*

* *

Zgomotul Corvettei se pierdea în vuietul maşinilor care defilau pe

[37] Poţi să vii liniştit, nu e niciun pericol.

West Side Highway, deasupra lui Twelfth Avenue. Malko făcu la dreapta şi privi în faţa lui. Pier 99. Locul era cu desăvârşire sinistru. Cheiul pe partea stângă, antrepozite pe dreapta şi şoseaua cu două benzi, care şerpuia printre pilonii pe care se sprijinea West Side Highway. Puţin mai sus, Conrail Piers, abandonat, colcăia de vagabonzi.

Mercedesul alb sosi de pe Twelfth Avenue, zece minute mai târziu. Malko îi făcu semn cu farurile şi maşina se opri alături. Din interior, Samir Hassad îi făcu semn să vină înăuntru şi îi deschise portiera. Avea un pansament la mână, trăsăturile îi erau trase, era neras şi fără cravată.

— M-ai băgat în rahat până în gât, spuse el abrupt, ca şi cum abia se despărţiseră.

— Ce vrei să spui?

— Kadhafi a pus un preţ pe capul meu, spuse el. *Too much talk*. Nu vreau să mor. CIA mă protejează.

— Ce ne oferi în schimb?

Hassad îl privi cu aerul lui şiret şi dur:

— Inge Klein.

Un frison urcă pe şira spinării lui Malko. În sfârşit.

— Unde e? nu putu să se abţină să nu întrebe.

Sirianul zâmbi şmecher.

— Mai întâi facem *deal*.

— OK, spuse Malko. *You have a deal*.

Ochii sirianului se aprinseră.

— *Good. Good. Good*. Inge Klein foarte prudentă. Vine pe jos. Conrail Piers, sud. În spate. În douăzeci de minute. Tu aştepţi, împuşti, toată lumea mulţumită. Gata cu problemele. *Inge kaput, yallah…*

— De unde ştii că vine?

— Fixat întâlnire demult, explică sirianul. De săptămâna trecută. Pentru exfiltrare.

Povestea cu exfiltrarea era plauzibilă. Sirianul întoarse maşina şi pătrunse pe sub West Side Highway, îndreptându-se într-un loc în care Twelfth Avenue făcea o fundătură. Malko îl observă. De la Samir Hassad, se putea aştepta la orice. Fie să-şi trădeze prietenii, fie să-l

trădeze pe el. Chestiune de interes.

Farurile luminau carcase de maşini, garduri de sârmă rupte, vagabonzi care dormeau, camioane din care nu mai rămăseseră decât grămezi de fier vechi şi apa neagră a Hudsonului.

Se opri la trei sute de metri mai sus. Deasupra capetelor lor continua să se audă zgomotul traficului.

Samir Hassad se întoarse către el şi, în ciuda calmului aparent pe care-l afişa sirianul, Malko citi în ochii lui ceva ce-l îngrijoră. Avea o voce uşor încordată, pe frunte îi apăruseră câteva picături de sudoare, mâinile îi erau încleştate pe volanul Mercedesului.

Murea de frică.

Într-o fracţiune de secundă, Malko îşi dădu seama că fusese atras într-o cursă.

— Tu, înarmat? croncăni Samir. OK! Aştepţi aici. Inge foarte prudentă, nu vine dacă vede maşină… Eu aştept în dreptul Străzii 59.

Se aplecă peste Malko şi îi deschise portiera. În spatele lor, şoseaua şi fundătura erau doar două găuri negre. Malko îşi strânse degetele în jurul crosei pistolului şi îl aţinti asupra sirianului.

— O s-o aşteptăm împreună, spuse el. Coboară.

Samir nu se mişcă.

— *Don't bullshit!*[38]… începu el.

Devenise brusc agitat. Malko închise portiera la loc, îl împinse violent pe locul din stânga, deschizând în acelaşi timp portiera de pe partea sirianului. Bărbatul, din cauza mâinii rănite, nu putea reacţiona. Se trezi aruncat afară din maşină şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Malko se pregătea să iasă şi el când zgomotul unui motor, care se auzea foarte aproape, îl făcu să-şi întoarcă privirea. Un far mare şi alb străpungea întunericul în spatele lor. Samir Hassad făcu un pas în direcţia Mercedesului, dar nu avu timpul să ajungă până la el. O motocicletă mare ţâşni din obscuritate, cu un pasager pe scaunul din spate. Acesta ţinea în mâini o puşcă de asalt SIG.

— *La, la!*[39] răcni sirianul.

---

[38] Nu face pe tâmpitul.

[39] Nu, nu!

Motocicleta îi depăşi ca fulgerul, uruitul motorului pierzându-se sub păcănitul puştii automate. Malko îl văzu pe Samir Hassad răsucindu-se în aer şi prăbuşindu-se la pământ. Caroseria Mercedesului se zgudui sub şocul gloanţelor şi oglinda retrovizoare din stânga se ciupi în mai multe părţi.

Malko avusese timp să riposteze o dată, se pare fără rezultat. Privirea îi căzu pe oglinda ciobită, care stătuse între el şi proiectile. Şi înţelese de ce mai era încă în viaţă. Mercedesul lui Samir Hassad era blindat. Se aplecă repede şi închise ambele portiere, acţionând apoi sistemul de închidere automată. La timp.

Motocicleta se oprise la câţiva metri de Mercedes. Pasagerul de pe locul din spate sări la pământ şi farurile luminară faţa cu trăsături aspre a lui Inge Klein, pe jumătate ascunsă de cască. Cu puşca la şold, declanşă focul, vizând parbrizul Mercedesului, în momentul în care Malko pornea maşina.

Pistolul lui nu era de talie să facă faţă unei puşti de asalt. Dar, sub protecţia blindajului, putea încerca să o calce cu maşina pe nemţoaică.

Aceasta părea să nu-şi fi dat seama de calităţile ascunse ale Mercedesului lui Samir… Totul se petrecu foarte repede. Flăcări ieşiră din SIG şi o reţea de mici cratere în formă de stea apăru pe parbriz. Malko văzu stupefacţia şi furia pe faţa lui Inge Klein.

Şi el fu decepţionat. Îngreunat de cele cinci sau şase sute de kilograme ale blindajului, Mercedesul se urni de pe loc cu încetineala unui melc…

Nemţoaica avu tot timpul să se eschiveze, stropind în trecere portiera cu ultimele gloanţe din încărcător. Mai mult din furie. Apoi fu înghiţită de întuneric, în spatele lui. Malko mai parcurse câţiva metri, frână şi întoarse maşina, pregătindu-se să pornească în urmărirea ei. Lumina farului o surprinse pe nemţoaică urcându-se pe motocicletă. Malko opri, deschise portiera şi trase în direcţia ei. Zgomotul pistolului i se păru infernal, dar motocicleta continua să se îndepărteze. Era prea departe.

Beat de furie, urcă înapoi în Mercedes, apăsând pe accelerator. Maşina se puse greoi în mişcare. Lumina roşie a motocicletei dispăru zigzagând printre stâlpii metalici de sub Hudson Highway.

Complet neputincios, Malko o văzu cum dispare şi trebui să se oprească după câţiva metri, blocat de stâlpii printre care motocicleta trecuse cu uşurinţă.

Încă o dată Inge Klein îi scăpase printre degete. Întoarse maşina, cotropit de gânduri negre.

Sirianul îi întinsese o cursă, era clar. Ca să-şi răscumpere greşeala.

Dar Inge Klein nu montase această ambuscadă în mod gratuit, ca să-şi potolească setea de răzbunare împotriva lui Malko. Nu era stilul ei. Dacă voise să-l elimine, înseamnă că devenise un pericol pentru Planul Nasser.

Dar, pentru moment, nu înţelegea ce fel de pericol. Când se apropie de locul unde zăcea Samir Hassad, văzu două maşini de poliţie, probabil alertate de focurile de armă.

*

* *

Chris Jones se învârtea în jurul Mercedesului cu vopseaua sărită, învăluindu-l într-o privire admirativă…

— A dracului maşină, spuse el. Oglinzile retrovizoare din policarbonat şi Kevlar 29. Faruri blindate, din oţel-ceramic, şi şapte straturi de Kevlar pe caroserie, cauciucuri capabile să ruleze cu o sută de mile pe oră. În afară de Atton, nu cred să existe ceva mai bun…

Maşina sirianului fusese parcată într-un garaj de la Midtown Precinct. Scotocind prin maşină, Chris Jones apăsase fără să vrea pe un buton şi o voce cavernoasă se înălţă din megafoane:

— *Call the police, call the police*. Apoi sunetul strident al unei sirene.

Toate astea nu-i mai foloseau la nimic sirianului, cu inima explodată şi ficatul zdrenţe.

Cât despre Inge Klein, aceasta se volatilizase din nou, în ciuda alertei date imediat. Malko se întreba cine era bărbatul sau femeia care condusese motocicleta. Se pare că încă nu cunoştea nici pe departe toate elementele operaţiunii.

Ieşiră din garajul poliţiei. Mergând în sus pe Madison Avenue în Corvette lui Debra Fox, cu Chris Jones alături, Malko se gândea la evenimentele serii precedente. Vendeta asta nu-i prevestea nimic bun. Brusc, îşi dădu seama că sirianul, înainte de a muri, putea foarte bine

să-şi fi convins complicii – Aziz Abdullah şi Inge Klein – că fotomodelul îi trădase, dezvăluindu-i lui Malko existenţa lui Samir. Fără a şti de cutia de chibrituri cu emblema hotelului *Hershley*.

Deci, în ochii libienilor şi ai nemţoaicei, Carrie Fisher, îndrăgostită sau manipulată, îl ajuta pe Malko.

Ceea ce explica încercarea lor de a-l elimina. Dar în cazul aceasta, fata era şi ea în pericol. Căci cu siguranţă deţinea informaţii care periclitau siguranţa lui Inge Klein. Malko se simţi brusc năpădit de teamă.

— Chris, este neapărat necesar să-i asigurăm lui Carrie Fisher protecţia.

Trebuia să o convingă să vorbească. Sau să-i întindă lui Inge Klein o cursă, şi asta în mai puţin de patru zile.

Dacă nu, Planul Nasser avea să-şi continue cursul, după dorinţa colonelului Kadhafi.

Capitolul XIII

Malko nu putea să-şi dezlipească ochii de pe data ziarului *New York Times:* marţi, 1 iulie.

În ciuda tuturor eforturilor, tot nu ştia unde şi cum va lovi comandoul de terorişti peste trei zile şi ce masacru avea să se declanşeze. Din seara precedentă, Carrie Fisher se găsea sub protecţia celor două gorile, care nu mai părăseau paza nici zi, nici noapte. Dar oare să fi fost de-ajuns? Dacă Inge Klein nu se manifesta, toate eforturile lor erau inutile.

Telefonul sună. Era Milton Brabeck.

— E tot acasă, anunţă el.

Malko se hotărî pe loc.

— Găseşte o florărie şi trimite-i două duzini de trandafiri în numele meu, spuse el.

Închise şi se forţă să nu alerge când puse piciorul pe Fifth Avenue. Opri un taxi şi îi dădu adresa apartamentului lui Carrie Fisher. Dat fiind traficul, nu risca să ajungă la destinaţie înaintea trandafirilor.

Aziz Abdullah stătea ascuns în vizuina lui de la Libyan House. Tânărul turc racolat de CIA nu mai dădea nici el semne de viaţă.

Asasinatul lui Samir Hassad se bucurase de şase rânduri în *New York Times*. Reglare de conturi…

Tot calmul acesta aparent ascundea o realitate lugubră: Planul Nasser ticăia mai departe, inexorabil, cu o precizie infernală. Undeva la New York, Inge Klein se plimba cu cincisprezece kilograme de explozibil şi cu o ţintă precisă în minte.

— Opt dolari, anunţă şoferul, smulgându-l pe Malko din gânduri.

Acesta coborî şi observă taxiul CIA, parcat ceva mai departe. Inima îi bătea cu putere când apăsă pe butonul interfonului.

— Cine e?

Era vocea lui Carrie Fisher.

— Malko.

Linişte. Secundele păreau ore. Dacă nu deschidea, totul era pierdut. Clic. Zgomotul sec al încuietorii. Impresia că i se insuflă oxigen. Carrie Fisher îl aştepta în capul scărilor. Superbă, într-o rochie de jerseu ultrascurtă, prinsă la brâu cu o centură lată.

— Mulţumesc pentru flori.

Vocea ei era lipsită de căldură. Malko îi căută privirea, dar ea îşi întoarse capul. Rămaseră câteva clipe faţă în faţă. Apoi fata spuse:

— Tocmai ieşeam în oraş…

Îi blocă drumul, o apucă de talie şi, cu cealaltă mână, îi ridică bărbia şi o sili să-l privească.

— De ce ai venit? întrebă ea cu o voce reţinută. Ţi-am spus să…

— Mi-era dor de tine.

Corpul lui Carrie Fisher se destinse dintr-odată. Mai rezistă câteva secunde, apoi buzele li se apropiară şi totul explodă. Îmbrăţişarea lor era aşa de violentă, încât aproape că se rostogoliră pe scări. Se despărţiră puţin şi-şi reluară suflul. Carrie avea privirea tulbure, respiraţia sacadată.

— N-ar fi trebuit să te întorci, spuse ea.

Din nou, Malko o sărută. Cu pântecele lipit de el, Carrie gemea de plăcere.

— Vino, spuse el. Să luăm masa împreună.

*

* *

Carrie Fisher era pierdută în contemplarea unei „Blue Margarita” care semăna cu un medicament servit într-o imensă eprubetă.

Ridică ochii şi spuse cu o voce aproape imperceptibilă:

— Cred că m-am îndrăgostit de tine foarte tare… Mi-a fost foarte dor de tine…

Malko nu se aştepta la o declaraţie atât de sinceră, în decorul kitch de la *Internacional House of Tacos*. Restaurantul semăna a baie şi totodată a măcelărie, cu jamboane şi chorizos spânzurate de perete, un bar albastru ca cerul şi paiete lipite pe plafon. Un barman masiv, cu ochii ascunşi după nişte ochelari negri, parcă ieşit dintr-un film poliţist de mâna a şaptea. O fată chircită la o masă zâmbea în gol, amestecând nişte valium într-un pahar de J&B. Un grup de punkişti îşi turnau pe gât sangria şi se ghiftuiau cu chorizo. În faţă, pe trotuar, o replică a Statuii Libertăţii stătea de pază.

Malko se aplecă spre Carrie şi îi atinse buzele:

— Şi eu m-am îndrăgostit de tine.

Îl apucă pe după gât şi îl sărută cu o violenţă reţinută, apoi îşi înfipse privirea în ochii lui aurii.

— Cred că te iubesc, spuse ea. Aş vrea să nu mă mai părăseşti.

Muzica urla, acoperindu-le cuvintele. Ea îl sărută din nou şi Malko se simţi copleşit de un val de ruşine. Totuşi, Carrie ştia cu siguranţă adevărul! Fata goli dintr-un foc băutura ciudată şi se ridică.

— Vino!

Abia se atinseseră de porţiile lor de chorizo. Parcurseră înlănţuiţi cele trei cvartale până la Mercer Street, fără un cuvânt. Carrie se opri câteva secunde în faţa vitrinei imobilului unde trona un fluture de catifea, mare de trei metri…

— Într-o zi am să-l cumpăr, spuse ea, mă face să visez…

La fiecare pas se lipea şi mai strâns de Malko. Cum putea fata asta să fie o teroristă? Nu înţelegea. Ceva îi scăpa. Totuşi, văzuse cu ochii lui valiza Samsonite cu explozibilul.

Abia intraţi în cameră, Carrie se dezbrăcă, păstrând pe ea numai un slip triunghiular din dantelă albă. Pentru câteva momente Malko uită de toate problemele lui, în faţa corpului splendid.

Carrie apucă telecomanda cu fascicul laser, făcu să culiseze panoul de lac al mobilei Romeo şi porni combina Akai… Muzica incredibilă

de pe laser-disk se ridică în încăpere şi fata se lipi de el, îmbrăţişându-l cu toată puterea, ca şi când s-ar fi temut să nu plece. Ochii ei verzi aveau o expresie aproape rugătoare când murmură:

— Ia-mă cu blândeţe. Vreau să fiu cu totul a ta.

Pătrunse în ea. Pântecele îi era inundat. Fata se cambră, ţinându-l de ceafă, ondulând sub el până când atinse orgasmul, cu gâfâieli sacadate. Când îşi ridică pleoapele, ochii verzi păreau imenşi.

— Am luat o doză mare la restaurant, spuse ea. Aşa am un orgasm de zece ori mai puternic.

Rămase tăcută câteva momente, înainte de a-i spune:

— Mângâie-mă.

El se supuse cu plăcere, explorând-o meticulos. Carrie torcea, se mişca, unduindu-se sub degetele lui. Apoi se întoarse pe burtă. Puţin câte puţin îşi făcu curaj, abordând locurile cele mai ascunse. Mai întâi o simţi crispată, pe când el oscila mereu între cele două orificii. Apoi se destinse şi se lăsă în voia unui joc sexual cu care în mod sigur nu era obişnuită. Cu capul în mâini, nu mai spunea nimic. Malko îşi dădu seama că îi oferea ceea ce-i refuzase cu violenţă prima oară. Acest simplu gând îi aprinse pe loc dorinţa. Cu inima bătându-i cu putere, îşi întrerupse mângâierea, se urcă peste ea şi se aşeză cu blândeţe în faţa deschiderii.

Ştiu imediat că nu o să-l refuze, pentru că crupa ei nu se feri. Ca să nu întrerupă magia, îşi impuse să rămână calm, fără să forţeze, menţinându-şi sexul în contact cu carnea ei.

Apoi începu să o deschidă. Imediat, Carrie se crispă şi murmură:

— Încet, mă doare…

Cuvintele în sine erau o invitaţie. Se înfundă în ea, milimetru cu milimetru, cu cea mai mare blândeţe. Ea scotea mici ţipete de durere, dar nu îl oprea. Trebui să-şi adune toată voinţa pentru a nu penetra dintr-odată această crupă care i se oferea virgină. Sângele i se zbătea la tâmple…

Un ţipăt scurt.

— Opreşte-te!

Se opri, dar nu ieşi din ea. Acum simţea un inel de carne în jurul lui. Cu o mişcare din şolduri se afundă şi mai mult, smulgându-i un urlet lui Carrie, care de data asta încercă să se tragă de sub el.

— Nu. Mă doare.

Era prea târziu. Inexorabil, se afundă şi mai mult şi se opri. Nu mai putea să scape de el. Îşi strecură o mână sub ea, constată că sexul îi era umed şi începu să i-l mângâie. Fata plângea încet, dar el intră în ea cu totul.

Era o senzaţie fabuloasă să simtă această crupă care devenea încet, încet a lui. Care îl primea. Începu să se mişte, dar fata urlă de durere. Atunci îşi impuse să rămână nemişcat, prins în ea, mângâind-o fără încetare, murmurându-i cuvinte de dragoste în ureche. Şi miracolul se produse. Mai întâi timid, fata începu să răspundă la mişcările lui din şale, să onduleze. El continua să o mângâie. Şi să-şi amplifice mişcările. Curând putu să o posede ca şi când s-ar fi găsit în pântecele ei.

Crupa se ridica din ce în ce mai ritmic, respiraţia lui Carrie deveni şuierătoare, sacadată, până la ţipătul final care declanşă orgasmul lui Malko.

Rămaseră în aceeaşi poziţie multe minute, apoi se desfăcură pentru a se lungi unul lângă celălalt. Într-un târziu, Carrie întoarse către el o faţă brăzdată de lacrimi, dar luminată de un zâmbet radios.

— Te iubesc, spuse ea.

I se păru că primeşte o lovitură de pumnal! Nu asta dorise. Fata îi remarcă expresia şi întrebă:

— Ce e? Nu-ţi place să-ţi spun asta?

Malko nu avu curajul să mintă. Fie ce-o fi, trebuia să-i spună.

— Carrie, spuse el. Trebuie…

Îi puse un deget pe buze.

— Nu mă iubeşti?

— Nu e vorba de asta, spuse el, vreau să-ţi cer ceva.

— Ce?

— Să-mi faci o mărturisire.

— Ce fel de mărturisire?

Vocea deja i se încordase. Malko trase aer în piept. Totul avea să se răstoarne, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Ştia şi nu putea să procedeze altfel. Ea întrebă:

— De ce eşti aşa de trist?

— Carrie, spuse Malko, lucrez pentru guvernul american. Eşti

amestecată într-o poveste periculoasă şi îţi rişti viaţa. Trebuia să te previn.

Timp de câteva secunde, Carrie Fisher rămase complet înţepenită, ca moartă. Apoi, Malko văzu cum i se lărgesc pupilele, bărbia începe să-i tremure, buzele să i se strângă.

Îşi lăsă ochii în jos şi, când ridică pleoapele, îi avea plini de lacrimi. Cu o voce spartă şopti:

— *My God!*

— Carrie, spuse Malko, trebuie să înţelegi…

Ea clătină încet din cap şi rosti cu o voce spartă:

— Dar înţeleg, înţeleg foarte bine… Nu m-ai întâlnit din întâmplare. Totul a fost calculat de la început. Leonora avea dreptate. Eu nu voiam s-o cred.

— Nu e deloc adevărat, spuse Malko. Şi femeia căreia îi spui Leonora este o teroristă internaţională foarte periculoasă…

Fata avu un râs nervos.

— Doamne, cât sunt de proastă! Când am primit trandafirii tăi eram nebună de fericire. Hotărâsem să nu mă mai întâlnesc cu tine. Din cauza celor ce mi s-au spus. Apoi, am cedat. Pentru că m-am îndrăgostit de tine. De asta te-am lăsat mai devreme să…

— Carrie, insistă Malko, lucrurile nu sunt aşa de simple.

Fata se ridică. Ochii ei erau goi de orice expresie.

— Îmbracă-te şi pleacă, spuse ea. Nu mai vreau să aud niciodată de existenţa ta.

Încercă să o ia în braţe. Fata se smulse, fără violenţă. Cu un calm care îl îngheţă. Se măsurară din priviri.

— Carrie, insistă Malko, eşti în pericol. Trebuie să mă ajuţi, nu e o glumă…

— Pleacă, spuse ea. Minţi. Dacă vrei, arestează-mă. Nu-mi pasă. Dar te rog să pleci…

Se îndreptă spre baie. Deschise uşa şi se întoarse către el.

— Nu vreau să te mai găsesc aici când ies.

*

* *

Gustul rece şi acru al vodcii nu reuşea să-l calmeze pe Malko. Se

întorsese direct la *Westbury* şi se întinsese pe canapea cu o sticlă de Stolichnaya alături, cântărindu-şi dublul eşec. Carrie se îndrăgostise cu adevărat de el… Acum era o poveste terminată. Pentru totdeauna. Nu putea să se obişnuiască cu ideea asta. Fără prea mari speranţe, formă numărul lui Carrie Fisher. Ca să încerce măcar să o mai prevină o dată.

Era ocupat.

Formă numărul din nou. Îl formă iar, la fiecare cinci minute, timp de o oră şi jumătate. Acelaşi rezultat. Ridicase receptorul din furcă…

Erau momente când ura lumea paralelă în care evolua, universul care transforma fete precum Carrie în teroriste şi gentlemeni în nemernici… încă trei vodci şi formă numărul de la Langley. Cu o voce remarcabil de calmă îi dădu raportul directorului adjunct. Acesta rămase imperturbabil.

— Ştiu că ai făcut tot ce ai putut, spuse el. O să-l informez pe preşedinte şi o să vedem ce măsuri sunt de luat.

*

* *

Carrie Fisher nu mai ştia unde e, între crizele de lacrimi şi dozele de cocaină. Tremura din tot corpul şi nu voia să mai rămână acasă. Simţea nevoia să se ascundă undeva unde nimeni să nu o poată găsi. Dar cu siguranţă era supravegheată. O apucă pe culoarul din fundul mansardei şi începu să tragă de o uşă blocată de ani de zile.

Munci la ea douăzeci de minute. Apoi, coborî pe scara de incendiu, traversă curtea şi ieşi pe Broadway. Se întoarse: nu o urmărea nimeni. Opri un taxi şi îi ceru şoferului să o ducă la intersecţia dintre Strada 59 şi Fifth Avenue.

În maşină, fu cuprinsă de o nouă criză de lacrimi. După ce coborî, intră la Plaza şi se instală în salonul de ceai. Ca să se liniştească puţin. Se duse la toaletă şi mai luă o doză de cocaină, ca să-şi alunge toate gândurile din minte.

*

* *

Malko adormise fără ca măcar să-şi dea seama. Deschise ochii şi

văzu că se lăsase noaptea. Becul roşu al telefonului clipea cu insistenţă: ceruse să nu fie deranjat.

Formă numărul 33 pentru mesaje.

— Sir, se auzi vocea operatoarei, trebuie să sunaţi de urgenţă la numărul 202.976.4926.

Numărul CIA de la New York… Chris Jones probabil că stătea cu mâna pe telefon pentru că răspunse înainte ca telefonul să apuce să sune.

— Dumnezeule, credeam că ai murit. Avem veşti noi.

— Aţi găsit-o pe Inge Klein?

— Nu. Şi Carrie Fisher ne-a fugit printre degete. A coborât pe o scară pe care nimeni n-o reperase.

Malko avu senzaţia că primeşte un jet de acid în ochi. Carrie Fisher va încerca să o contacteze pe Inge Klein, dacă ştia de unde s-o ia. Ori, terorista germană o s-o considere o trădătoare…

Închise, îngheţat. Unde să o caute pe Carrie Fisher în unul din cele mai mari oraşe din lume?

Capitolul XIV

Carrie Fisher ieşi de la *Howard Motor Inn* unde petrecuse o noapte albă. Cu ochii înroşiţi de lacrimi şi cocaină ascunşi sub nişte ochelari mari şi negri. Zgomotul traficului de pe Seventh Avenue o izbi ca o lovitură de pumn. Se clătină, apucată de ameţeală şi transpiraţii reci.

Din ziua precedentă, tensiunea nervoasă devenise insuportabilă. Pentru a mai uita, se hotărâse să se apuce din nou de lucru şi telefonase la agenţie. Cei de acolo o trimiseseră pentru un casting la un fotograf de care nu mai auzise. Dar erau aşa de mulţi fotografi la New York! Şi în halul în care era, prefera să nu dea ochii cu Helmut Newton sau Jeff Dunas…

Se prăbuşi în taxiul care se oprise în faţa ei, dădu adresa pe care o notase pe o bucată de hârtie, închise ochii şi încercă să nu se mai gândească la nimic. Drumul i se păru foarte scurt. Plăti fără să mai ceară restul şi coborî din taxi. Zona din Tenth Avenue, învecinându-se cu Garment District, era sinistră.

Carrie Fisher se opri în faţa numărului 435. Un gang se deschidea

între un restaurant chinezesc închis şi o spălătorie automată, scări de incendiu roase de rugină spânzurau de faţada cu ferestre zidite. Intră pe fundătura murdară, care părea să adăpostească toţi şobolanii din cartier, şi pătrunse într-o curte pătrată, plină de moloz. Auzi un pas în urma ei, dar nu avu timpul să se întoarcă. Cineva îi prinse cu violenţă braţele la spate şi ea scăpă geanta, care căzu pe jos. Apoi fu împinsă înainte şi nu mai văzu decât ochii de un albastru rece ai Leonorei, în picioare lângă un teanc de lăzi de carton.

În ciuda durerii pe care o simţea în braţele răsucite la spate, surpriza fu mai puternică.

— Leonora! Tu…

Nemţoaica o privi cu un dispreţ sideral.

— Tâmpito! lansă ea. Nemernică imbecilă!

Cu toată puterea, o pălmui. Carrie simţi că i se înmoaie genunchii. Capul îi exploda. Leonora fusese atât de dulce şi de prietenoasă până acum. Şi Carrie o admira aşa de mult! Nu mai înţelegea nimic. Deci fotograful nu exista! Fusese un pretext al Leonorei, ca să o întâlnească. Femeia avea faţa crispată de furie.

— Dar ce s-a întâmplat? hohoti Carrie.

— Ne-ai trădat! scuipă Inge Klein. Ar trebui să-ţi vâr un glonţ în cap. I-ai vorbit despre Samir iubitului tău de la CIA?

— Nu, protestă Carrie Fisher. Nu e adevărat.

— Mincinoasă împuţită! făcu nemţoaica.

Se dădu un pas în spate. Braţul drept, care îi atârna pe lângă corp se ridică în aer. Carrie Fisher apucă să vadă un obiect strălucitor în mâna ei. Avu impresia că Leonora îi trasează semne cabalistice pe faţă.

— Ai mare noroc cu prietenul tău din Libia.

Carrie Fisher simţi o serie de înţepături, care se transformară curând în arsuri. Cel care îi ţinea braţele la spate îi dădu drumul. Leonora plecă în fugă… Carrie nu putu să o urmărească din ochi. Vederea i se întunecase şi o durere fulgerătoare îi cuprinse faţa. Îşi trecu mâna pe la ochi, simţind un lichid cald şi lipicios, îşi privi degetele şi înţelese de ce nu mai vedea: faţa îi şiroia de sânge!

Clătinându-se, urlând, se întoarse în stradă sprijinindu-se de pereţi. Sângele îi curgea pe gât, pe bluză, în gură. Ieşi în sfârşit pe trotuar şi

îşi continuă mersul înainte, aproape aruncându-se în faţa unui autobuz. Conductorul frână şi rămase mut de oroare, privind-o cum se clatină în faţa capotei.

Faţa lui Carrie Fisher nu mai era de cât o mască sângerândă.

*
* *

Joyce părea în continuare drogată. Pe jumătate goală, cu părul lung răvăşit căzându-i pe faţă.

— Carrie nu e acasă, spuse ea. N-am mai văzut-o de ieri. Nu a telefonat, nu ştiu unde e.

Malko îi cercetă privirea din ochii spălăciţi. Femeia era incontestabil sinceră.

Chris Jones îl aştepta pe Mercer Street, la volanul „taxiului”.

— Nimic, îi spuse el, urcându-se în maşină.

Din seara precedentă, Carrie Fisher era căutată de FBI. Vânătoarea lui Inge Klein se intensificase şi ea. Fotografiile celor două femei fuseseră distribuite în toate circumscripţiile New Yorkului. Toţi informatorii FBI-ului erau în stare de alertă.

La Langley, Charles Lawry nu mai ieşea din biroul lui. Mai rămăseseră patruzeci şi opt de ore până la declanşarea Planului Nasser şi tot nu aveau nicio idee despre ţinta pe care Inge Klein şi complicii ei intenţionau să o lovească.

Malko îşi spunea că operaţiunea Nasser era ca un JCMB: bomba se detaşase de misil şi îşi continua drumul de una singură, către ţintă. Bomba era Inge Klein.

Se înscriseră pe Canal Street. Telefonul sună. Chris Jones răspunse, ascultă câteva secunde şi se întoarse către Malko.

— Au găsit-o pe Carrie Fisher!

— Unde?

— La Saint Clare’s Hospital.

Maşina ţâşni înainte, într-un urlet de sirenă, prăvălindu-se pe Canal Street. Apoi o luară în sus spre nord, cu o viteză înspăimântătoare.

*
* *

— Un masacru! Mă întreb cum poate o fiinţă omenească să-i facă aşa ceva unei femei.

Doctorul Davidson, medic şef al pavilionului Mac Nally de la Saint Clare's Hospital părea încă sub imperiul şocului şi trăgea nervos dintr-o ţigară.

— Ce i-au făcut de fapt? întrebă Malko.

— Au tăiat-o cu o lamă. Mi s-a făcut rău când am examinat-o. Majoritatea tăieturilor sunt adânci de peste un centimetru şi i-au secţionat muşchii care controlează expresia facială. O tăietură aproape că i-a scos ochiul stâng. Tot obrazul drept e deschis, de la pomete la falcă. A trebuit să-i lipesc o bucată de nas care îi atârna. Mi-a luat trei ore şi am folosit peste o sută de puncte de sutură…

— Cum se simte acum?

— Doarme. Cred că încă nu realizează ce i s-a întâmplat…

— O să scape?

Chirurgul clătină trist din cap.

— Cariera ei de fotomodel s-a încheiat. Sunt necesare şase luni de cicatrizare înainte de a încerca o intervenţie complementară, care să-i şteargă parţial cicatricele. Majoritatea însă şi le va păstra toată viaţa.

Malko era revoltat, gândindu-se la frumuseţea lui Carrie Fisher. Bănuia motivul agresiunii.

— Cine i-a făcut asta?

— Le-a pomenit poliţiştilor de o femeie.

Cu siguranţă, Inge Klein.

— Când am s-o pot vedea?

— Imediat, spuse chirurgul. Trebuie să se trezească din anestezie. Din fericire e tânără şi rezistentă.

Se despărţi de chirurg şi se întoarse la maşină. De ce Inge Klein n-o omorâse pe Carrie Fisher?

Terorista nu-şi asuma astfel de riscuri. Malko se simţea îngrozitor de vinovat, convins că gestul oribil fusese comis drept pedeapsă pentru faptul că fata se întâlnise cu el.

Pe de o parte abia aştepta s-o vadă, s-o îmbărbăteze, pe de altă parte îi era frică de această revedere tragică. Cum s-o facă să înţeleagă că, indiferent de misiunea lui, fusese sincer?

În plus, nu-şi putea scoate din minte ticăitul maşinii infernale. Dacă

fata ar fi ştiut ce-nseamnă un atentat terorist! Dacă ar fi acceptat în sfârşit să-l ajute s-o neutralizeze pe Inge Klein!

*
* *

— La meetingul de azi-dimineaţă s-a hotărât să nu se întreprindă încă nimic care ar putea să alerteze populaţia, anunţă Charles Lawry. Trebuie să scoţi din fata aia tot ce ştie. Este obligatoriu. Trebuie s-o găsim pe Inge Klein.

— Dar libienii?

— Nu se mai mişcă deloc. Am predat cazul în mâinile FBI-ului. Aziz Abdullah se duce la Naţiunile Unite şi înapoi. Primeşte şi trimite multe mesaje de la Tripoli, dar nu reuşim să le descifrăm. Probabil că e în legătură cu Inge Klein, dar e imposibil să pui sub ascultare toate cabinele telefonice de la Naţiunile Unite.

Era incredibil! Demontaseră practic toate rotiţele Planului Nasser, identificaseră toţi participanţii şi toate astea nu-i ajutau cu nimic.

*
* *

Un şir de ambulanţe staţiona în faţa zidurilor din cărămidă roşie ale pavilionului Mac Nally. Se lăsase noaptea şi Malko aşteptase până în ultimul moment pentru a o vizita pe Carrie Fisher. Chris şi Milton îl aşteptau în LTD. O infirmieră acră le indică etajul de chirurgie. Opt. Se îndreptă spre asistenta de serviciu.

— Domnişoara Fisher, vă rog.

Femeia îi aruncă o privire bizară.

— Cine sunteţi?

— Un prieten. Am vorbit cu doctorul Davidson azi-dimineaţă.

Numele chirurgului păru să o liniştească, asistenta se mulţumi să spună:

— Nu puteţi să o vizitaţi…

Pe Malko îl cuprinse spaima.

— Starea i s-a agravat?

— A plecat.

— A plecat! Dar era grav rănită…

Infirmiera ridică din umeri.

— Am făcut totul s-o împiedic dar n-aveam dreptul s-o ţinem cu forţa. A semnat o foaie de descărcare şi a promis să se întoarcă la pansament. A venit s-o ia o prietenă…

Malko înţepeni de groază.

— Cum arăta?

Asistenta făcu o mutră dezgustată.

— Un fel de vagaboandă cu părul blond.

Joyce! Malko răsuflă uşurat.

— Dar de ce…

Femeia dădu din umeri şi făcu un gest semnificativ, apropiindu-şi arătătorul de nas.

— Spitalul nu-i putea oferi ce voia ea.

Malko coborî din nou, cu toată viteza, şi sări în LDT.

— Mergem în Soho, a plecat de la spital.

*

* *

Chris Jones apăsa pe butonul interfonului de un minut, când o voce de bărbat întrebă:

— Cine e?

— Carrie Fisher?

— A ieşit.

— Joyce?

— A ieşit şi ea.

Linişte. Închisese.

Chris nu ezită. Îşi luă avânt şi călcâiul pantofului măsura patruzeci şi şase lovi încuietoarea cu forţa unui obuz. Uşa se smulse din ţâţâni şi se izbi de perete. Erau deja pe scară. De data asta, Chris Jones bătu în uşă cu crosa pistolului 357 Magnum.

În uşă apăru un colos în pantalon de piele, cu pieptul gol, ochii albaştri, părul lung şi blond. Cu cizme cu încrustaţii de argint şi o curea lată de un metru. Tocmai întindea mâna ca să-l apuce pe Malko de guler, când aproape că înghiţi pistolul lui Chris Jones.

— FBI! tună gorila, împingându-l înăuntru.

— Hei, n-aveţi dreptul, e o locuinţă particulară, strigă blondul

înalt.

Malko deja traversa încăperea cea mare. Pe divan stătea lungită o fată, cu mâinile legate la spate, în sutien, slip şi portjartier negru, cu o cravaşă alături. Se uită speriată la cei trei bărbaţi. Malko se năpusti în camera lui Carrie Fisher.

Goală, cu pansamente pline de sânge pe jos şi o oglindă aşezată la vedere, pe pat…

Vizită rapid tot apartamentul, fără a găsi nici urmă de fată. Toate lucrurile ei erau la locul lor. Unde putea fi, în starea în care se găsea? Se întoarse către bărbatul blond, care stătea prosteşte lângă canapea.

— Ştii unde e Carrie?

— Nu, şi dacă aş şti tot nu le-aş spune unor poliţişti tâmpiţi.

Milton Brabeck făcu un pas înainte. Cu un surâs angelic îi trase un pumn în ficat.

— Se spune „domni” poliţişti tâmpiţi, îl corectă el. Şi se răspunde la întrebări.

Celălalt, încovoiat, vomita pe parchetul frumos, de culoare neagră.

Milton îi expedie cu toată forţa un genunchi în vintre. De data asta omul se prăbuşi complet şi se lovi cu fruntea de podea. Când icnetele de durere se mai liniştiră, Milton Brabeck îl ridică de coama blondă şi spuse calm:

— Imediat o să poţi suna la societatea de Protecţie a Animalelor. Dar înainte de asta, o să ne ajuţi. Dacă nu, rămâi fără dinţi. OK? Unde e Carrie Fisher?

— Nu ştiu. Nici măcar n-o cunosc.

— Dar Joyce? întrebă Malko.

— Cred că e la Chelsea Place nr. 147, pe Eighth Avenue. Acolo cântă.

*

* *

Din exterior, ai fi spus că e un magazin de antichităţi. Numai că trebuia să plăteşti douăzeci de dolari ca să treci prin uşa unui dulap, ca să intri în local.

Cei trei bărbaţi pătrunseră în încăperea întunecoasă. Malko o văzu pe Joyce pe o estradă, în spatele microfonului. Cânta mai să-şi smulgă

corzile vocale. Un fel de albinos o acompania, izbind în clapele pianului cu furie. Clienţii erau în majoritate în picioare, cu paharul în mână. Era un fel de piano-bar, şi încă unul dintre cele mai zgomotoase.

Joyce isprăvi cântecul şi anunţă:

— Am şi casete, douăzeci de dolari bucata. Trebuie să vând multe, ca să-mi plătesc studioul de înregistrare mâine…

Mulţi aplaudară, dar numai trei casete îşi schimbară posesorul. Joyce începu iarăşi să cânte. Peste zece minute, Malko reuşea în sfârşit să o abordeze, când fata părăsi estrada cedând locul unei negrese.

— O caut pe Carrie, spuse el. Ştii unde e?

Joyce îi aruncă o privire rece.

— Tu, idiotule, să mă laşi dracului în pace!

O apucă în sus pe o scară şi urcă la etajul unu. Malko se luă după ea, descoperind o altă sală cu un pianist. Joyce se instalase pe genunchii unui negru enorm, în tricou galben. Îi murmură ceva la ureche şi negrul aruncă o privire ostilă în direcţia lui Malko.

— Se pare că o superi pe prietena mea… spuse el cu voce joasă.

Malko nu avu timp să răspundă. Chris şi Milton tocmai se aşezaseră în faţa lui. Milton îşi puse Magnumul pe masă.

— Se pare că nu-ţi place amicul nostru.

Negrul privi arma şi se făcu pământiu. Malko se aplecă spre Joyce.

— Joyce, trebuie s-o găsesc pe Carrie Fisher. E în pericol de moarte.

Cântăreaţa explodă:

— Nu-ţi ajunge ce i s-a întâmplat?…

Asta era culmea!

— Prietenii ei, teroriştii. Ei sunt de vină, nu eu, protestă el. Trebuia să rămână la spital…

Joyce îşi scutură părul rar şi spuse pe o voce şuierătoare:

— Idiotule! N-avea ce căuta la spital! Vrea să moară… Ai văzut-o cum arată? E desfigurată. Pe viaţă.

Vocea i se frânse.

— Din cauza unui *mother fucker* ca tine…

Îşi trase nasul, incapabilă să mai rostească ceva. Malko insistă.

— Joyce, te rog să înţelegi. E în pericol de moarte.

Cântăreaţa repetă:

— Lasă-mă dracului în pace…

Deodată îi veni o idee.

— Cât îţi trebuie pentru studio, mâine?

Îl privi, uimită:

— Ce te interesează pe tine?

— Cât?

— Două mii de dolari.

Scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari şi numără douăzeci.

— Uite, îmi spui unde e Carrie. E spre binele ei…

Trebui aproape să strige din cauza muzicii. Negrul o şterse. Joyce privea banii de pe masă, luată prin surprindere, apoi bolborosi:

— Du-te la *String Fellow*. Urma să treacă pe acolo. E un disco.

— Ce să facă la *String Fellow?*

— Să-l vadă pe dealerul ei, Pete.

— Cum arată Pete?

— E un jamaican gras, plin de lanţuri de aur peste tot.

*

* *

— *My name is Pamela,* susură o brunetă picantă. *Do you want a drink*[40]?

Ca toate fetele de la *String Fellows*, Pamela purta un fel de corset negru, tivit cu dantelă albă.

O semiobscuritate domnea în discoteca în care oamenii se călcau în picioare peste tot, cu excepţia ringului de dans…

— O vodcă, spuse Malko. Şi o informaţie. Ai văzut-o pe Carrie Fisher în seara asta?

— Carrie Fisher, n-o cunosc. Am să-ntreb…

Malko începu să exploreze sistematic toate colţurile discotecii. Nu-i trebui prea mult. Nici urmă de Carrie. Terminase, când Pamela apăru

[40] Mă cheamă Pamela. Vrei să bei ceva?

din nou.

— Nimeni nu a văzut-o, spuse ea. Îmi pare rău.

Malko scoase o bancnotă de cincizeci de dolari, ţinând-o în aer cu vârful degetelor.

— Dar pe Pete îl cunoşti?

— Pete?

— Da, spuse el. Un jamaican solid.

Fata îi aruncă o privire intrigată.

— Nu cumva eşti poliţist?

— Nu, spuse Malko. Sunt un client.

Apropie bancnota de fată. Pamela spuse cu voce joasă:

— Era aici mai devreme. Cred că s-a dus la *Palladium*.

*

* *

Eighth Avenue era aproape pustie, dar o mulţime compactă staţiona în faţă la *Palladium*, a cărei firmă atârna trist deasupra trotuarului.

Malko şi cele două gorile îşi făcură drum prin mulţime şi se loviră de cerberii de la intrare. Cel mai înalt, cu un walkie-talkie în mână şi ochii ascunşi sub ochelari negri, îi abordă impasibil.

— E închis, spuse el.

Colegii lui rânjiră servil.

Chris Jones îi puse sub nas legitimaţia lui de la Treasury Department.

— Pentru noi nu e niciodată închis.

Celălalt nu se lăsă impresionat.

— Dacă aveţi mandat, OK. Dacă nu, sunteţi simpli cetăţeni, la fel ca şi ceilalţi… Valea!

— Nu mai spune, zise Chris Jones.

Scoţând Magnum-ul din *holster*, ţinti în jos şi apăsă pe trăgaci… Zgomotul împuşcăturii fu asurzitor. Omul făcu un salt în spate şi ochelarii îi zburară de pe nas. Cei doi poliţişti care sorbeau liniştiţi un Coca-Cola dietetic, în maşina parcată în faţa localului, săriră afară cu revolverele în mâini, interceptaţi de Milton Brabeck şi legitimaţia lui de la Secret Service.

— *No sweat*. A fost un mic accident… Situaţia e sub control.

Chris Jones îl privi pe cerberul livid cu un aer de falsă părere de rău.

— Îţi dai seama ce gaură ţi-ar fi făcut în picior? Dacă greşeam un pic…

Ţinea în continuare pistolul în mână, cu ţeava îndreptată în jos. Înjurând printre dinţi, cerberul dădu cordonul din catifea roşie la o parte şi cei trei pătrunseră în *Palladium*… Le trebuiră câteva minute să se acomodeze cu zgomotul percutant, semiobscuritatea şi mulţimea compactă. Ajunseră pe esplanada de deasupra marii piste de dans. Chris se aplecă şi scoase o exclamaţie.

— *Holy shit!* Toţi handicapaţii din Statele Unite s-au adunat aici…

Malko privi în jurul lui. Unde să o găsească pe Carrie în aşa o mulţime? Oamenii se mişcau încontinuu, majoritatea nu se cunoşteau între ei şi toţi se fereau de poliţişti, din cauza drogurilor care circulau peste tot prin jur.

— O luăm fiecare în câte o parte, spuse Malko. Ne întâlnim aici, peste o jumătate de oră.

Alese pista de jos. Începu să se strecoare printre dansatori, căutând în colţurile întunecoase, unde Carrie Fisher ar fi putut să-şi disimuleze faţa mutilată. La marginea pistei, un fachir fals, cu turban roz, se contorsiona pe loc ca un dement… Femeile dansau cu poşeta la picioare, de frică să nu le fie furată. Altele se agitau pe estrade, dându-se în spectacol. Mulţi bărbaţi erau cu pieptul gol. Căldura era de nesuportat, în ciuda aerului condiţionat. În jur se foiau peste o mie de persoane. O fată trecu pe lângă el cu un tricou rupt în aşa fel încât să i se vadă sânii.

După un sfert de oră era lac de sudoare. Când se urcă din nou pe esplanadă, cele două gorile îl aşteptau.

— Nimic, anunţară ei. Dar cu atâtea colţuri ascunse, n-ai cum să fii sigur. Ar trebui să scoatem toţi oamenii afară.

— Bine, spuse Malko. În cazul ăsta să-l căutăm pe Pete.

— Unde?

— Acolo unde se vând drogurile. La toaletă. Ar trebui să-l putem recunoaşte.

Plecară în direcţia toaletelor de la parter. Malko îl întrebă pe un

tânăr cu ochii injectaţi.

— L-ai văzut pe Pete?

— Nu.

Repetă întrebarea de vreo zece ori, tot fără succes. Până când, o javră cu vestă de piele se furişă până în dreptul lui şi-i spuse:

— Dacă ai nevoie de ceva, pot să te ajut, amice…

Malko scutură din cap.

— Nu, îl caut pe Pete.

— Greşeşti. Am marfă din Columbia…

Malko scoase un bilet de o sută de dolari, îl rupse în două şi îi întinse jumătate.

— Mi-l găseşti pe Pete şi ţi-o dau şi pe cealaltă. Aştept aici…

Micul dealer îl privi cu neîncredere.

— Ia spune, nu faci vreo porcărie? Vrei să-l arestezi cumva?

— Nu, spuse Malko.

Dispăru în mulţime şi aşteptarea începu. Un cuplu trecu prin dreptul lui. O portoricană micuţă, în fustă scurtă din satin negru, şi un tânăr alb, intrară într-o cabină şi, foarte repede Malko auzi urletele de plăcere ale fetei şi izbiturile în uşă ale tânărului. Băiatul ieşi peste câteva clipe şi se duse să se spele liniştit la un pisoar…

Malko trebui să mai aştepte încă mult până când dealerul să apară.

— Dă-mi şi cealaltă jumătate.

— Unde e?

— Urci până la avanscenă şi la dreapta se face o uşă. O păzeşte un tip. Îi spui că ai treabă cu Pete şi îi dai zece dolari. E acolo, dar grăbeşte-te, că nu mai stă mult…

Malko îi dădu cealaltă jumătate de bancnotă şi fugi în sus pe scări.

Capitolul XV

— Pete este?

Metisul uriaş îi aruncă o privire distrată, luă cei zece dolari şi deschise uşa. Malko şi cele două gorile se strecurară pe un coridor murdar care dădea într-o încăpere cu pereţi de faianţă albă, luminată de un bec gălbui. Banchete de-a lungul pereţilor cu oameni lungiţi; un miros dulce acrişor, greu, greţos. Băieţi şi fete, foarte tineri, în

picioare, şuşotindu-şi la ureche, albi la faţă, cu privirea mult prea strălucitoare.

Pete părea singurul zdravăn la minte. Un negru enorm, cu pielea de culoare foarte închisă, blugi, o saharianã înflorată deschisă până la brâu, mai multe lanţuri în jurul gâtului şi o brăţară de aur, cu numele scris cu diamante. Îşi puse în buzunar un teanc de bani şi ridică ochii spre Malko. Într-o fracţiune de secundă înţelese că nu are a face cu un client.

Ochii i se micşorară şi expresia arogantă lăsă loc unei mutre jalnice. Se îndreptă spre ieşire, ca şi cum nu-l observase pe Malko. Acesta îl interceptă în drum.

— Pete?

— *Yeah?*

— *I want to talk to you.*[41]

Jamaicanul scutură din cap.

— Nu ştiu cine eşti, domnule. Eu am venit doar să mă piş, lasă-mă în pace…

În tăcere, Chris Jones şi Milton Brabeck îi barară trecerea. După alura lor puteau fi sau mafioţi, sau poliţişti. Toţi drogaţii se făcură brusc vioi şi fugiră chiţcăind ca şobolanii. În afară de cei care erau prea duşi şi care rămaseră să zacă în continuare, acolo unde erau. Pete se dădu înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de perete. Schiţă un zâmbet strâmb.

— Ei, omule! Ce vrei cu mine? Nu fac rău nimănui.

Chris Jones se apropie de el, mai înalt cu un cap, plonjă mâna în buzunarul saharienei şi scoase un pumn de fiole roşii, pe care le lăsă să cadă pe dale.

Pete plecă ochii în jos, le ridică şi întrebă:

— Sunteţi de la DEA[42]? Băieţi, putem să ne înţelegem, eu…

— Unde e Carrie Fisher? întrebă Malko.

Surprins, dealerul întoarse capul spre el.

— Carrie şi mai cum? N-o cunosc…

---

[41] Vreau să stau de vorbă cu tine.

[42] Drug Enforcement Administration.

Pumnul lui Chris Jones îi sparse buza şi omul începu să urle, îndoit din şale. Malko îl ridică de coama de păr creţ şi îl lipi de perete.

— Carrie Fisher, repetă el. O clientă de-a ta. În seara asta avea faţa bandajată. Te căuta. Te-a găsit?

Pete scutură din cap.

— Nu, nu… îţi jur, eu nu fac rău nimănui… Toate astea sunt pentru mine.

Liniştit, Milton Brabeck smulse brăţara de la mâna lui Pete şi începu s-o calce metodic în picioare. Jamaicanul urlă.

— Ai înnebunit? Face şase mii de dolari…

— Nu zău, spuse Milton Brabeck, răsucind călcâiul şi îndesând diamantele în interstiţiile dalelor. Şi eu care credeam că-i de tinichea…

— Unde e Carrie Fisher? repetă Malko.

Pete ţipă în clipa în care Milton îl apucă de lanţurile de aur.

— Bine, gata. Am văzut-o în seara asta… Nu ştiu unde e.

— I-ai vândut droguri? întrebă Malko.

— Da, i-am vândut ceva. Dar ea voia mai mult.

Faţa îi era acoperită de sudoare, ochii îi fugeau încontinuu de la rămăşiţele brăţării la faţa torţionarului lui.

— Ştii unde e, insistă Malko.

Pete îşi băgă capul între umeri, fără un cuvânt. Se simţea că minte. O tăcere de plumb se lăsă pentru câteva secunde.

Malko înţelesese de ce Carrie Fisher fugise de la spital. Nu voia să mai trăiască desfigurată…

Malko smulse Magnumul de la *holsterul* lui Chris Jones şi înfundă ţeava în gâtlejul lui Pete.

— Ai cinci secunde să-mi spui unde e. După aia, îţi zbor creierii.

Ochii lui Pete se învârtiră în orbite. Scoase un sunet ininteligibil, după care spuse cu un scâncet:

— Hei, mister, nu face asta, vă duc la ea… E la un crack-house din apropiere.

— Hai să mergem, spuse Malko.

Când ieşiră, cerberul de la uşă pierise ca prin farmec. Muzica îi lovi din plin. Conduşi de Pete, escaladară treptele, trecând prin faţa unui punkist, care îşi viola cu încrâncenare prietena proptită cu spatele în

balustrada esplanadei de deasupra pistei mari. Se afundară în meandrele coridoarelor de serviciu, populate de umbre şovăielnice, cupluri care făceau dragoste sau îşi digerau drogul. Era sordid şi trist. O fată foarte tânără apăru deodată dintr-o nişă, îmbrăcată într-un tricou care îi ajungea până la genunchii slabi, cu părul vopsit în albastru, urmărită de un maimuţoi care o împroşca cu injurii…

Apoi ieşiră la aer, pe Strada 27. Pete intră într-o mică clădire şi se întoarse:

— E acolo. Ai grijă, sunt înarmaţi.

Malko aruncă o privire pe culoar şi văzu un bărbat aşezat pe un scaun cu un riot-gun pe genunchi.

Nu avu timpul să o folosească. Cu o lovitură de crosă la tâmplă, Milton îl culcă la pământ. Traversară o încăpere în care un „chimist” tocmai umplea nişte fiole cu un amestec ciudat de crack şi de pulbere de alune. Mai multe pipe cu apă erau pe masă. Malko împinse o uşă şi intră într-o cameră cu plafonul foarte jos, luminată de un bec roşu. Pe saltelele întinse direct pe podea se vedea o formă culcată. Se lăsă pe vine şi o recunoscu pe Carrie Fisher, după pansamentele care îi acopereau toată faţa, lăsându-i libere numai gura şi ochii. Purta o fustă scurtă, cizme negre şi bluzon. Fuma o pipă cu apă şi ochii ei înroşiţi păreau să-i iasă din orbite. Nu-şi dăduse seama de prezenţa lui Malko, aşezat lângă ea.

— Carrie!

Fata nu răspunse. Trebui să o scuture, ca fata să-şi întoarcă spre el ochii globuloşi şi injectaţi de sânge. Efectul crack-ului.

De data asta păru să-l recunoască şi îl împinse cu braţul stâng.

— *Go fuck yourself!* mormăi ea.

Continua să tragă din pipă cu sorbituri mici, aruncând afară un fum cenuşiu şi fad. Apoi îşi lasă capul pe spate şi închise ochii, sub efectul cocainei care îi invada neuronii.

— Vino, îi spuse el.

O apucă de încheieturi şi vru s-o tragă afară din încăpere. Ea se zbătu şi brusc, furioasă, începu să-l împroaşte cu înjurături, să-i tragă picioare şi să-l zgârie… Chris încasă o palmă pe obraz, înainte de a reuşi să o tragă în camera alăturată, din care proprietarii se eclipsaseră. Carrie se mai zbătu un pic, apoi luă un aer tâmp şi începu

să plângă.

Nu părea să sufere din cauza rănilor, anesteziată complet de drog. Puţin câte puţin o licărire de curiozitate îşi făcu loc în ochii ei injectaţi.

— Cum ai dat de mine? Nu poţi să mă laşi în pace? Să mă laşi să crăp…

Malko era îngrozit.

— Carrie, spuse el, ce s-a întâmplat e înfiorător, dar nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Am stat de vorbă cu chirurgul şi…

Cuvântul „chirurg” declanşă din nou o criză de isterie.

— Nu mă mişc de-aici, urlă ea. Ai văzut ce faţă am?

Înainte să o poată împiedica, îşi smulse cu un gest brutal pansamentele pătate de sânge, dând la iveală o puzderie de linii palide şi tumefiate, presărate cu punctele negre ale copcilor, care îi coborau în jos pe obraji. Probabil că în ochii lui Malko se reflectă groaza, pentru că fata izbucni într-un râs răutăcios.

— Ei? Unde e frumoasa Carrie, pe care o duci la *Cipriani* şi căreia îi faci dragoste cu pasiune. N-am chef să port o mască toată viaţa…

Scoase un pachet de fiole din buzunar şi vru să desfacă una. Malko i-o smulse din mână. Se bătură. O căută prin buzunare, în ciuda rezistenţei ei, şi scoase la iveală tot stocul. Destul ca să omori doi cai. Carrie Fisher urla, zbătându-se ca o tigroaică.

— Nenorocitule! Nu-mi pasă. Îmi cumpăr altele.

Malko o apucă de talie. Fata îşi scutura capul de la stânga la dreapta, dădea furioasă cu picioarele, scuipa, plângea, înjura. La un moment dat se treziră lipiţi unul de altul şi brusc Carrie Fisher nu se mai zbătu, ci începu să se onduleze obscen.

— Hai, murmură ea, hai să facem dragoste.

O ţinu strâns până când se calmă… Rămase nemişcată, apoi începu să tremure şi să plângă, strângându-l la piept cu toată forţa.

— Doamne! De ce nu te-am ascultat? hohoti ea. N-am crezut niciodată că o să facă aşa ceva. Acum, s-a zis cu mine.

— O să te faci bine, spuse Malko.

Ea dădu din cap. Lacrimile îi udaseră pansamentele.

— Nu, am văzut azi privirile care se opreau asupra mea, nu ştii cum e… S-a terminat. Pentru totdeauna… Nu am curajul…

— Ai putea încă să mai fii iubită, spuse Malko.

Ea îşi trase nasul.

— Nu mai spune tâmpenii. Îi cunosc pe bărbaţi. O să fugă de mine. Cu tine în frunte.

— Nu, spuse Malko. Am să ţi-o dovedesc chiar începând de mâine. Dar acum trebuie să vii cu mine.

O împinse afară din camera sufocantă. Carrie Fisher se clătină pe picioare în aerul relativ curat… apoi se agăţă de braţul lui Malko.

— Stai, spuse ea, am nevoie de crack, altfel n-o să rezist.

— Ba ai să rezişti, spuse Malko. Am să stau cu tine.

Nici nu se mai gândea la Inge Klein. Avea un singur gând: s-o scoată pe Carrie din disperarea în care se afla.

*

* *

O tăcere de moarte se instală la *Cipriani* când Carrie împinse uşa. Malko intră în restaurant înaintea ei. Era momentul cel mai dificil.

— Am o rezervare, îi spuse el şefului de sală. Masa de lângă bar.

Carrie Fisher traversă mica sală ca un zombi, foarte înaltă pe tocurile de zece centimetri, foarte dreaptă, cu privirea fixă… Purta o rochie Alaya din jerseu, mulată ca o mânuşă, prinsă în talie cu un cordon din piele lăcuită, care-i scotea în evidenţă fesele de vis şi pieptul somptuos. Vârfurile sânilor se desenau pe sub ţesătură. Un colier de aur şi perle îi marca subţirimea gâtului.

Mai sus, începea coşmarul.

Chirurgul nu-i lăsase decât câteva pansamente subţiri, care disimulau copcile fără a ascunde pielea tumefiată a feţei. Gura ei machiată sublim strălucea ca un far în mijlocul dezastrului. Se aşeză şi-l apucă pe Malko de mână, strângându-i-o să-i rupă degetele.

— N-am crezut niciodată că o să fiu în stare, murmură ea. Am nevoie de un coniac.

Chelnerul aduse un pahar de Gaston de Lagrange, pe care ea îl bău pe nerăsuflate, şi lăsă sticla pe masă.

Conversaţiile se reluaseră. Numai câţiva bărbaţi continuau să o fixeze cu un amestec de oroare şi fascinaţie. Malko oftă în sinea lui. Câştigase prima parte a pariului… Noaptea fusese foarte dificilă. O

ţinuse în braţe până în zori, nelăsând-o să se ducă după droguri sau să-i ceară lui Joyce.

Adormise pentru câteva ore, lac de sudoare, se sculase cu o nevoie imperioasă de drog, nervoasă, odioasă, într-o stare înfiorătoare, alternând injuriile cu crizele de plâns. Malko reuşise să o târască până la Saint Clare's Hospital, unde o burduşiseră cu Valium. Şi, mai ales, reuşise să o convingă să vină cu el la *Cipriani*. Să-şi învingă spaima de a da ochii cu oamenii. Se aplecă spre ea şi îi spuse cu o voce liniştitoare:

— Toţi bărbaţii de-aici ar vrea să facă dragoste cu tine.

— Crezi?

— Da.

Întoarse capul spre un bărbat cu păr grizonant, care o observa, şi citi în ochii lui ceea ce era obişnuită să vadă în ochii tuturor bărbaţilor. Din nou îl strânse de mână pe Malko.

— Ai dreptate.

Mâncară repede. Malko nu mai abordase subiectele arzătoare. Totuşi, se mai servi din sticla de Gaston de Lagrange încă de două ori… Discret, Chris şi Milton vegheau asupra lor. Cu Inge Klein puteai să te aştepţi la orice. După un expresso, Carrie şi Malko ieşiră pe Fifth Avenue. Vru să facă doi-trei paşi la braţul lui.

— Ai să vezi, spuse el, peste câteva luni o să-ţi poţi relua meseria de fotomodel…

Chemă un taxi şi ea se ghemui imediat lângă el. Ajunşi în cameră, se aşeză în faţa lui. De aproape, faţa ei era o oroare. Malko nu-i privi decât gura întredeschisă.

— Te doresc, spuse ea.

O simţea încordată, pândindu-l. O îmbrăţişă şi ea se lipi de el. Se rostogoliră pe pat şi dorinţa lui veni de la sine. Era excitată la maximum, ceea ce nu făcu decât să-i stârnească şi mai mult dorinţa. O posedă fără măcar să o dezbrace. Când o penetră, fata scoase un suspin răguşit şi îşi înfipse unghiile în spinarea lui. Făcură dragoste îndelung, în aceeaşi poziţie. Fata juisa încontinuu. Smulgându-se din braţele lui Malko, se întoarse cu spatele şi îşi oferi crupa.

Era doar a doua oară când o deschidea, dar avu impresia că o face dintotdeauna. Carrie Fisher nu avu decât o mică tresărire. Apoi începu

să geamă. Mai întâi crezu că de durere. Dar îşi înţelese repede greşeala, simţind fesele cambrate venind în întâmpinarea lui. Explodară amândoi în acelaşi timp, goliţi de vlagă.

— Sunt foarte îndrăgostită de tine, murmură ea. De ce ţi-ai bătut joc de mine?

— Te-am minţit, spuse Malko, dar nu se putea altfel… Apoi, ce am simţit pentru tine nu a mai avut nicio legătură cu misiunea mea.

Se lipise de el, cu mâna mângâindu-i spatele. Nu îndrăzni să rupă farmecul. Carrie singură îi oferi ocazia.

— Nici nu ştii ce am simţit ieri, când am văzut ochii Leonorei. Ura din ei… O admiram aşa de mult.

— Trăieşte într-un alt univers decât tine. E o ucigaşă.

— Dar de ce mi-a făcut aşa ceva?

— A crezut că mi l-ai vândut pe Samir Hassad, explică Malko. Că ai trădat-o… Din cauza mea.

Carrie Fisher avu un fel de hohot de plâns înfundat.

— *My God!* Dacă te ascultam…

Malko lăsă să treacă vreo câteva secunde. Apoi rosti cu blândeţe:

— Carrie, ştiu că vrei să uiţi. Dar alţi oameni nevinovaţi ar putea să sufere la fel ca tine. Trebuie să evităm o catastrofă. Eşti singura care mă, poţi ajuta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Mâine trebuie să se producă un atentat, undeva la New York. Comis de cea pe care tu o numeşti Leonora, cu explozibilul pe care i l-ai procurat. Vrei să mă ajuţi să împiedicăm producerea acestui atentat?

Văzu cum i se mişcă buzele, înainte de a auzi răspunsul.

— Da, spuse ea dintr-o suflare.

Capitolul XVI

Ridică ochii spre el cu o expresie de panică.

— Ştii, eu nu sunt ca Leonora. E o poveste lungă. Am fost foarte îndrăgostită de Kadhafi. Este un bărbat care ştie să vorbească cu femeile. Mai ales în arabă, limbă pe care o cunosc. M-a fermecat. M-a convins de multe lucruri şi, când am plecat din Libia, eram pro-libiană

şi pro-Kadhafi…

— Ai discutat cu el despre atentat?

— Nu, niciodată. Mult după întoarcerea mea la New York, mi-a telefonat Aziz Abdullah. Mi-a spus că are veşti pentru mine de la „conducător”. Îl cunoscusem bine la Tripoli. L-am revăzut cu plăcere. Mi-a dat o scrisoare de la Kadhafi, pe care trebuia s-o ard imediat după ce o citesc. Îmi jura că se gândea la mine şi îmi cerea să fac ce o să-mi ceară Aziz.

— Şi ce ţi-a cerut Aziz?

Carrie nu răspunse imediat. Malko o simţea stânjenită. Se decise în sfârşit.

— Mi-a explicat că americanii au nevoie de o lecţie, că trebuie pedepsiţi pentru orgoliul lor, că ameninţau fără încetare Libia, o mică ţară pacifistă. Kadhafi voia să îi atingă pe americani în punctul cel mai sensibil al mândriei lor naţionale: Statuia Libertăţii…

— Cum? întrebă Malko, simţind că i se face rău de la stomac.

Carrie Fisher continuă.

— Aziz mi-a promis că va fi un atentat fără victime, dar care va lovi toată America. Capul Statuii Libertăţii va exploda în ziua Sărbătorii Naţionale a Americii, pe 4 iulie. Pentru asta era nevoie de o cantitate de explozibil destul de mare. Aveau pe cineva care avea să se ocupe de amplasarea lui.

— Cea pe care tu o cunoşti sub numele de Leonora?

— Da.

— Apoi?

— Aziz mi-a spus că aveau nevoie de mine pentru că el era supravegheat foarte îndeaproape. Trebuia să fac două lucruri. Mai întâi să stabilesc contactul dintre un bărbat care avea intrarea asigurată în Statuia Libertăţii şi Leonora.

— Bărbatul era Henry Pickford?

— Da.

— De unde-l cunoşteai?

— Lucrase cu tatăl meu. Aziz mi-a dat numele lui. I-am telefonat, l-am invitat în oraş şi i-am prezentat-o pe Leonora. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

— Cum îl reperaseră?

— Nu ştiu.

Malko era fascinat. Povestea lui Carrie îi dezvăluia în sfârşit obiectivul Planului Nasser şi rolul exact al fotomodelului, care acţionase cu o naivitate inimaginabilă.

— Ştii că Henry Pickford a fost asasinat de prietenii lui Aziz?

Fata deschise ochii mari.

— Asasinat? De ce?

— Ca să nu vorbească. Inge Klein l-a ucis şi pe Samir Hassad. Cam mulţi morţi pentru o operaţiune fără victime. Fără a mai vorbi de tine.

Carrie lăsă ochii în jos.

— Ştiu, am fost foarte naivă, recunoscu ea.

Rămânea chestiunea cea mai importantă.

— Inge Klein? Cunoşti adresa ei?

— Nu, nu aveam decât numărul unei cabine telefonice unde puteam să sun la anumite ore. Luni la douăsprezece, marţi la unu şi aşa mai departe.

— Dă-mi-l.

Fata deschise poşeta şi scoase un carneţel.

— Uite, spuse ea: 6648438.

Malko îl notă şi începu să se îmbrace. Erau puţine şanse ca Inge Klein să mai utilizeze cabina, dar nu trebuia neglijat nimic. Chemă maşina şi îi dădu lui Milton numărul de telefon, pentru ca FBI-ul să pună imediat cabina sub supraveghere. Apoi se întoarse către Carrie Fisher.

— Îmbracă-te. O să te instalăm la *Westbury*, sub protecţia Agenţiei.

Coborâră şi urcară în „taxi”. Carrie căzu ca din cer, recunoscându-i pe Chris şi pe Milton.

Pentru a trece mai repede peste situaţie, Malko se mulţumi să-i spună:

— De acum încolo eşti sub protecţia lor. Să faci exact ce-ţi spun ei şi n-o să ţi se întâmple nimic…

În maşină, Malko o apucă pe Carrie Fisher de mână şi nu-i mai dădu drumul.

*

* *

— O să perchiziţionăm imediat Statuia Libertăţii, anunţă Charles Lawry.

Imediat după ce convorbirea se încheie, Malko îl sună pe Leon Storman de la New York Port Authority, căruia îi expuse noile informaţii. Omul nu înţelegea nimic.

— Statuia Libertăţii? Dar nu ţine de noi. Şi Henry nu s-a ocupat niciodată de ea. Nu văd ce vreţi să spuneţi…

Degeaba insistă Malko şi îl întoarse pe toate părţile, nu mai reuşi să scoată nimic de la el…

Atunci îi telefonă unui expert în explozibile de la CIA, cu care deja mai lucrase, şi îi expuse problema. Specialistul se arătă şi el foarte rezervat.

— Pentru a arunca în aer capul statuii, ar trebui nişte cantităţi de explozibil foarte mari, spuse el. Cel puţin de ordinul a câteva sute de kilograme.

Malko închise telefonul, din ce în ce mai nedumerit. Nu se îndoia deloc de sinceritatea lui Carrie Fisher. Toate indiciile de care dispunea confirmau informaţiile fetei. Cu excepţia acestor ultime elemente… Se hotărî să aştepte rezultatul anchetei CIA pentru a-şi putea forma o părere.

Telefonul sună spre sfârşitul zilei. Era Charles Lawry. DDO-ul părea foarte contrariat.

— Malko, toţi experţii noştri sunt de părere că povestea fetei nu stă în picioare. FBI-ul a inspectat Statuia Libertăţii centimetru cu centimetru. E imposibil să introduci o cantitate de explozibil care să poate face acolo stricăciuni de o astfel de anvergură… Sunt paznici peste tot. În plus, statuia e pe Staten Island şi toate căile de acces sunt controlate.

— Aţi analizat toate posibilităţile?

— Toate.

Tăcerea se prelungi. Malko încercă să rezume situaţia.

— Asta înseamnă că au minţit-o pe Carrie Fisher de la început, bănuind că fata nu va accepta să contribuie la organizarea unui atentat sângeros.

— E foarte posibil acceptă americanul. Mai avem câteva ore şi am ajuns înapoi la punctul de plecare. Trebuie să punem mâna pe Inge

Klein.

— Nu o să se mai manifeste, spuse Malko. Supravegherea cabinei telefonice este unica noastră şansă…

O şansă în care nici el nu prea credea.

*

* *

Malko bătu la uşa apartamentului în care se mutase Carrie Fisher.

— Doarme, îl informă Chris Jones.

— Trebuie s-o trezim, spuse Malko.

Trecu în dormitor. Carrie Fisher nu dormea profund, pentru că se ridică imediat când îl auzi pe Malko intrând.

— Carrie, spuse el. Avem o mare problemă. Prietenii tăi ţi-au spus baliverne. Pregătesc un atentat, dar nu asupra Statuii Libertăţii.

Fata deschise ochii mari.

— Atunci care e ţinta?

— Nu ştiu, spuse Malko. Dar sunt sigur că e ceva mult mai grav.

— E oribil, spuse fata. Ce putem face?

În afară de Inge Klein, Aziz Abdullah era singurul care ştia în ce constă Planul Nasser. Numai că era sub imunitate diplomatică, deci de neatins. Lui Malko îi veni deodată o idee.

— Poţi să încerci să-l contactezi pe Aziz Abdullah? întrebă el.

— Da, dar cum? La ora asta nu e la Naţiunile Unite şi la Libyan House nu intră nimeni.

— O să-i trimiţi o scrisoare prin mesager.

— Şi ce o să-i spun?

— Că ai fugit din spital şi că te ascunzi la nişte prieteni. O să-i ceri să vă întâlniţi imediat, altfel dezvălui toată afacerea FBI-ului.

— Ce adresă să-i dau?

— Strada 69 East nr. 46, etajul întâi.

Sediul clandestin al CIA.

— Crezi că va reacţiona? întrebă Carrie Fisher.

— Habar n-am, spuse Malko. Dar este unica noastră şansă să-l scoatem din vizuină. Dacă vine, am pus laba pe el.

— Dar de ce ar veni?

Malko îi adresă un surâs plin de compătimire.

— Carrie, cred că libienii se pregătesc să comită un atentat foarte sângeros la New York. Adu-ţi aminte de precedentele de la Roma, Viena şi din alte părţi ale lumii… Ultimul lucru pe care-l vor este să se descopere că sunt implicaţi în mod direct. Iar tu poţi depune mărturie cu privire la rolul lui Aziz Abdullah. Trebuie deci să te facă să taci…

Fata îşi muşcă buzele fără să răspundă. Universul ei sfârşise prin a se prăbuşi.

Malko îi aduse o foaie albă de hârtie. În timp ce ea scria, îl chemă pe Chris Jones şi îi explică ce era de făcut.

— Imediat ce e trimis mesajul, luaţi legătura cu prietenul vostru turc de la Libyan House. Trebuie să ştim cum va reacţiona Aziz Abdullah la apelul lui Carrie.

*

* *

Malko privi cerul albastru cu norişori albi, spulberaţi pe rând de vântul de vest. Ziua de 4 iulie avea să fie superbă. De dimineaţă simţea o apăsare. Aşteptându-se în fiecare secundă să audă sau să afle de o explozie. Miile de persoane care se înghesuiau de-a lungul Broadway-ului pentru a asista la Fourth of July Parade erau departe de a bănui ameninţarea care plutea asupra lor.

Numai poliţiştii newyorkezi şi FBI-ul erau alertaţi, fără însă a şti de unde putea veni pericolul.

În Statuia Libertăţii n-ai fi putut introduce explozibil nici sub unghie… Lui Malko inima îi bătea cu putere când deschise uşa restaurantului *Chef Chan*. Scrisoarea lui Carrie Fisher fusese livrată la Libyan House în seara precedentă şi Tamkay, turcul contactat de Chris acasă, promisese să-şi dea toată silinţa. Sala întunecată era aproape plină. Malko comandă o Stolicinaya şi barmanul îi arătă pancarta din spatele lui: „Începând cu septembrie 1983, nu mai servim Stolicinaya”…

Data la care Boeingul sud-coreean fusese doborât de un avion de vânătoare sovietic. Malko trebui să se mulţumească cu o vodca Smirnoff, în timp ce Chris Jones se servea cu un J&B.

Paznicul turc apăru douăzeci de minute mai târziu, speriat şi foarte agitat.

— Ai aflat ceva? întrebă Malko.

Celălalt dădu din cap şi spuse cu voce joasă:

— Da. Aziz Abdullah o să iasă foarte curând, ascuns în portbagajul Mercedesului şefului de misiune.

— De unde ştii?

— Am surprins o conversaţie. Maşina va fi lăsată într-o parcare. Aziz Abdullah poate să deschidă portbagajul de dinăuntru. O să se întoarcă la maşină înaintea prietenului lui şi vor reveni la Libyan House în acelaşi mod. Au mai utilizat metoda asta.

— Bine, spuse Chris Jones. Dar cum o să ştii precis dacă e în portbagaj?

Turcul zâmbi şiret.

— De la postul meu, supraveghez totul cu camerele de filmat.

— Înţeleg, spuse Malko. Dar cum o să ştim în ce maşină e?

— Dacă totul e OK, am să aprind o ţigară în momentul în care Mercedesul va ieşi din garaj.

— Foarte bine, spuse Chris Jones uşurat. Întoarce-te înapoi şi de restul ne ocupăm noi…

Turcul nu avea un aer prea liniştit.

— Dacă acţionaţi în vreun fel o să le treziţi bănuielile.

— În cazul ăsta, o să-ţi găsim altă slujbă. Acum şterge-o.

Tânărul ieşi din restaurant şi Malko remarcă:

— Planul a mers. O să încerce să o lichideze pe Carrie. Va trebui să folosim aceleaşi metode ca în cazul lui Samir Hassad!

— Am o idee foarte excelentă, propuse Chris Jones. Ştiu un loc din Alphabet City unde o să putem să stăm de vorbă în linişte.

Îi explică lui Malko ideea lui. Era singura lor şansă. Trecuse deja de miezul zilei. Malko se întreba dacă deja nu era prea târziu. Totuşi, o voce interioară îi spunea că Aziz Abdullah o să facă imposibilul pentru a se asigura de tăcerea lui Carrie înainte de declanşarea Operaţiunii Nasser.

Ceea ce le lăsa câteva ore la dispoziţie. Se gândi la Charles Lawry, în biroul lui de la Langley, care probabil că tresărea la fiecare sunet de telefon.

Capitolul XVII

Mercedesul alb ieşi încet din parkingul subteran de la Libyan House şi coti spre Second Avenue, luat în urmărire imediat de „taxiul” condus de Chris Jones. Milton Brabeck rămăsese la *Westbury* să o păzească pe Carrie Fisher.

Malko privi spatele maşinii cu placă de înmatriculare a corpului diplomatic – albastru, alb, roşu. Aziz Abdullah era ultima lor şansă. Planul Nasser putea să se declanşeze în orice moment. Oriunde. Tăcerea se prelungi şi în timpul acesta cele două maşini urcau pe Strada 42 spre vest. Puţin înainte de a ajunge pe Broadway, Mercedesul intră într-o parcare. Taxiul opri puţin mai departe.

Câteva minute mai târziu îl văzură pe şeful misiunii libiene îndepărtându-se pe jos, urmărit discret de doi agenţi FBI. Chris Jones opri motorul. Împreună cu Malko, pătrunseră în garaj. Un angajat tocmai urca într-un ascensor o altă maşină. Chris se strecură la volanul Mercedesului şi Malko se aşeză lângă el. Cheile erau în contact. Gorila le scoase, se duse să închidă portbagajul şi, urcând înapoi în maşină, porni motorul şi dădu în marşarier.

Treizeci de secunde mai târziu coborau pe Broadway.

Peste douăzeci de minute ajunseră în dreptul primelor cvartale din Alphabet City, unul din colţurile cele mai periculoase din New York, locul în care marea metropolă îşi scuipa toate gunoaiele umane. Chiria nu era prea mare, dar neapărat aveai nevoie de un pistol ca să supravieţuieşti.

— Probabil că se întreabă ce se întâmplă, pufni Chris Jones. Trezirea la realitate va fi cam dură…

Încetini la intersecţia dintre B Avenue şi Strada 11. O spălătorie de maşini răpciugoasă anunţa: *„Klee, Kwik Kar Wash… 5 dollars”*. Se afla chiar în faţa unui bar cu numele de *Stinking Parrot*[43]…

— Aici e, spuse Chris. Aşteaptă. Mă duc să vorbesc cu amicul meu.

Coborî şi Malko îl văzu că intră în cuşca de sticlă a supraveghetorului, un om gras şi chel, care ieşi împreună cu el, cu un

[43] Papagalul împuţit.

capăt de ţigară înşurubat în colţul gurii, îi expedie gorilei o palmă peste omoplaţi, mai să-l pună la pământ, şi intră înapoi în cabină. Chris se întoarse la taxi.

— E OK. Ne bagă maşina şi opreşte pentru o jumătate de oră. N-o să ne deranjeze nimeni.

Apucă de volanul Mercedesului şi intră în spălătorie. Imediat, spălătoarele începură să se învârtească şi jeturile de apă cu săpun acoperiră maşina din toate părţile. Trasă pe dedesubt, maşina începu să avanseze, apoi, la mijlocul traseului, se imobiliză. Jeturile continuau să scuipe apă cu săpun, ridicând în spatele lor un perete lichid, în timp ce în faţă doi batanţi mari din cauciuc îi izolau de exterior.

— Îi dăm drumul, spuse Chris.

*

* *

Aziz Abdullah ciuli urechile. Fusese cuprins de spaimă când simţise că Mercedesul se pune din nou în mişcare, după ce ajunseseră în garaj. Se întreba ce poate să se întâmple. La primul semafor, încercase să deschidă portbagajul. În zadar. Acum, ud de transpiraţie, îngrozit, pândea zgomotele din exterior.

Ce se întâmplase?

Deodată cheia se răsuci în broască şi uşa portbagajului se deschise. La câţiva metri, se vedea un perete lichid. Aziz Abdullah îşi dădu seama imediat unde se afla. Nemaiînţelegând nimic, se pregătea să-şi desfăşoare corpul filiform, când o mână invizibilă deschise uşa larg şi un obiect se aşeză pe ceafa lui. O voce spuse în engleză:

— Nu mişca, Aziz, că-ţi zbor creierii.

Cu coada ochiului văzu un necunoscut la fel de înalt ca el, cu ochii cenuşii, reci ca moartea. Omul îl trase afară din portbagaj cu mâna stângă. Îl apăsă cu faţa de maşină şi îl perchiziţionă, luându-i Browningul automat şi pumnalul lung, lipit de gamba dreaptă. Revenindu-şi din surpriză, libianul încercă să înţeleagă ce i se întâmpla: nu erau metodele FBI-ului.

— Sunt diplomat, spuse el. Ce…

Chris Jones îl întoarse cu faţa spre el şi, fără niciun cuvânt, îşi

abătu pistolul peste nasul libianului. Aziz Abdullah scoase un urlet de durere şi căzu în genunchi. Chris îl lovi din nou, de data asta cu crosa, rupându-i cartilajul nasului.

— Ajunge! spuse Malko.

Aziz Abdullah se zvârcolea la picioarele lui, ţinându-se cu ambele mâini de faţă şi urlând de durere. Chris Jones îl ridică de guler şi îl sprijini de maşină.

— Asta ca să-nţelegi că nu ne jucăm, spuse gorila pe un ton imperturbabil.

Apoi, cu ţeava pistolului, îi împinse capul în sus.

— O să vorbeşti, dacă vrei să ieşi viu de-aici, spuse el.

Diplomatul îşi tamponă cu o batistă nasul zdrobit şi îi aruncă lui Malko o privire îngrozită.

— Mister Abdullah, spuse acesta, să nu ne pierdem timpul. Nu sunt de acord cu violenţa, dar ştiu că eşti implicat într-un atentat cu consecinţe foarte grave. Planul Nasser. Astăzi e ziua Z. Vreau să ştiu despre ce este vorba.

— Nu ştiu nimic, şopti Aziz Abdullah.

Chris Jones făcu un gest ameninţător şi omul se dădu imediat înapoi.

— Nu minţi, spuse Malko. Ar fi mai bine pentru dumneata. Trebuiau să vorbească foarte tare, din cauza zgomotului apei care curgea.

Aziz Abdullah, ca un păianjen prins într-un ac, îşi răsucea capul de la stânga la dreapta fără să scoată niciun cuvânt.

— De aici nu mai ieşi, insistă Malko.

— O să mă plâng la Naţiunile Unite, se bâlbâi libianul. Sunteţi nişte criminali.

Chris scoase Browningul de la centură şi îl puse sub nasul libianului.

— Ăsta ce e? Un stilou?

Aziz Abdullah lăsă capul în jos. Chris schimbă o privire cu Malko.

— OK, făcu el pe un ton fals binevoitor, văd că nu ai nimic de spus. Atunci hai.

Îl trase spre portbagajul deschis şi îl împinse înăuntru. Libianului îi clănţăneau dinţii. Trăsăturile îi erau desfigurate.

Cu o încetineală calculată, Chris Jones întinse braţul, apăsând ţeava Magnumului de urechea lui Aziz Abdullah.

— Să-l saluţi din partea noastră pe amicul tău Hassad, spuse el.

Zgomotul piedicii ridicate de Chris răsună sinistru. Arabul întoarse capul şi spuse cu o voce plângăreaţă:

— Nu pot să vă spun nimic, m-ar omorî…

— Cine? întrebă Malko.

— Oamenii Biroului politic de la Tripoli.

— Iar eu o să te omor pe loc, spuse Chris.

Îl izbi violent în dinţi pe Aziz Abdullah, care scoase un ţipăt de durere. Chris profită pentru a-i împinge vârful ţevii în gură. Aziz începu să bolborosească, cu ochii rostogolindu-i-se în orbite, şi îşi trase capul înapoi, încercând să se descotorosească de ţeava pistolului. Nemilos, Chris i-o afundă şi mai mult. Libianul reuşi până la urmă să se elibereze şi strigă înnebunit:

— Staţi! Nu mă omorâţi, o să vă spun totul.

— La ce oră trebuie să se declanşeze Planul Nasser?

— La ora şase, spuse libianul cu o voce slabă.

Mai aveau cinci ore. Malko respiră uşurat.

— Unde e Inge Klein? continuă el.

— Nu ştiu, bolborosi libianul.

— Nu ştii unde stă?

— Nu.

— Minţi, spuse Malko. Eşti în contact permanent cu ea.

Libianul nu putu să răspundă imediat. Un val de sânge îi bufnise pe nas. Chris îl scoase din portbagaj şi îl aşeză în picioare lângă aripa maşinii, dându-i răgaz să-şi recapete suflul.

— Nu mi-a spus niciodată unde locuieşte, explică apoi Aziz. Comunicam printr-un sistem de cabine telefonice, al căror numere le cunoşteam amândoi. Erau şapte. Când voia să intre în contact cu mine, găseam în vestiarul meu de la Naţiunile Unite un număr din *Wall Street Journal*. În funcţie de ziua săptămânii, ştiam care erau cabina şi ora. În plus, mai era şi un număr de urgenţă, la anumite ore.

— Ce număr?

— Tot al unei cabine telefonice, spuse Aziz Abdullah. 6648438.

Acelaşi număr pe care i-l dăduse Carrie.

— Şi când trebuia tu să comunici cu ea? insistă Malko.

— Puneam un număr din *Wall Street Jurnal* în dulapul unui diplomat din Germania de Est. În orice caz, adăugă el, nu mai trebuia să iau contact cu ea.

— Cine e diplomatul?

— Kurt Furscher.

Chris Jones interveni.

— Ne mai rămân zece minute. Pe urmă chestia asta se pune din nou în mişcare.

Malko îl examină pe libian. Omul începea să-şi vină în fire. Numai ideea execuţiei imediate îl făcuse să clacheze. Scăpase, fără să le ofere nicio informaţie importantă. Rămânea însă chestiunea principală.

— În ce constă Operaţiunea Nasser? întrebă Malko.

Aziz Abdullah lăsă capul în jos, smiorcăind din nas.

— Nu ştiu, se bâlbâi el.

Chris Jones scoase un oftat excedat.

— Lasă-mă să-i zbor creierii lui de imbecil!

Libianul se trase înapoi şi reluă pe un ton plângăreţ:

— Nu, nu mă lovi. Am să vă spun.

Ca mulţi oameni implicaţi în acţiuni teroriste, nu fusese pregătit pentru un astfel de incident… Era mai uşor să pui o bombă decât să-i ţii piept lui Chris Jones.

*

* *

Malko îşi ţinu respiraţia.

— Statuia Libertăţii, începu Aziz Abdullah.

Nu avu timp să termine. Ţeava Magnum-ului se abătuse din nou peste nasul lui deja rupt. Chris Jones îl lovi de trei ori. Îl măcelări. La fiecare lovitură, Aziz Abdullah se prăbuşea tot mai mult. La a treia, rămase înghesuit în aripa maşinii, îndoit din mijloc.

— Path! Vrea să arunce în aer linia de metrou Path.

Lui Malko i se păru că nu aude bine. Chris nu-l mai lovea. Libianul avea faţa plină de sânge.

— Nu mă mai loviţi, bâigui el. Am să vă spun adevărul.

— Repede, făcu Chris.

— Inge o să pună explozibilul la Path, repetă Abdullah.

— Ca să arunce în aer tunelul? întrebă Malko.

— Da.

— Cantitatea de explozibil e suficientă?

— Se pare că da. Est-germanii au făcut calculul.

Malko simţi că îngheaţă. Aruncarea în aer a tunelului Path de sub Hudson însemna inundarea întregului sistem al metroului din New York. În ziua aceea de sărbătoare, metroul avea să fie plin de lume… O oroare.

— Unde e Inge Klein acum?

Malko îl ridicase şi îl ţinea în picioare. Sângele curgea pe costumul diplomatului, care răspunse cu o voce şovăitoare:

— Nu ştiu unde e acum, dar la ora şase fix va fi la World Trade Center, lângă cabina telefonică din capul scărilor rulante.

— De ce?

— În eventualitatea că i-aş da un contraordin. Conform instrucţiunilor de la Tripoli.

— Numărul cabinei telefonice!

— Uite-l aici!

Puse mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie. Chris Jones era livid.

— Jigodie, spuse el. Ai să dai un contraordin, conform instrucţiunilor noastre.

Îl lovi din nou, cu ţeava armei. Sub imperiul durerii, Aziz Abdullah scoase un scâncet oribil şi reuşi să se degajeze din strânsoarea lui Malko. Chris îl apucă, dar arabul se aplecă, îl muşcă violent de încheietura mâinii şi îi scăpă.

Chris Jones ridică arma şi urlă:

— Stai pe loc!

Nu mai avu timpul să tragă. Aziz Abdullah, care alerga spre perdeaua de apă, alunecă într-o baltă, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, apoi rămase nemişcat.

Chris alergă până la el şi îngenunche. Malko îi aruncă o privire gravă.

— *Shit!* a murit… anunţă gorila.

Îi trecu mâna pe sub ceafă şi şi-o trase înapoi, cu o grimasă de

scârbă.

— Şi-a făcut ţeasta terci, spuse el.

Aziz Abdullah îşi rupsese vertebrele cervicale pe şina din oţel care ghida maşinile. Chris se uită la ceas şi se ridică în picioare.

— Mai avem patru minute, anunţă el.

În timp ce gorila înghesuia cadavrul în portbagaj, Malko urcă în Mercedes îngreţoşat şi uşurat. În sfârşit ştia în ce constă Planul Nasser şi, după toate aparenţele, avea să poată să-i împiedice execuţia.

Chris îşi reluă locul la volan; aproape imediat, sistemul car-wash se puse în mişcare şi ieşiră în aer liber. Supraveghetorul gras îi întâmpină cu un zâmbet complice şi spuse cu voce tare:

— Primiţi înapoi cinci dolari, din cauza penei. Sper că nu v-aţi plictisit prea tare.

O luară înapoi pe B Avenue şi ieşiră foarte repede din Alphabet City. Chris urcă până pe Strada 42 şi parcă maşina la zece metri de garaj. Şterse cu grijă volanul şi ieşi, însoţit de Malko. Taxiul se găsea la treizeci de metri, cu o amendă prinsă pe parbriz.

— Să mergem la sediu, spuse Malko. Trebuie să telefonez imediat la Langley.

Până la urmă, Carrie Fisher fusese cea care-i ajutase să demonteze complotul libian. Desigur, mai rămâneau încă multe necunoscute. De unde le venise libienilor ideea asta? Cum aveau de gând să procedeze? Lui Malko nu-i venea să creadă că o încărcătură de cincisprezece kilograme de explozibil putea să arunce în aer un tunel îngropat la mare adâncime sub Hudson… Toate i se învălmăşeau în cap. Îşi consultă ceasul Seiko. Mai rămâneau exact patru ore şi zece minute până la declanşarea Planului Nasser.

Capitolul XVIII

— Într-o oră tot dispozitivul va bloca World Trade Center şi tunelul Path, anunţă Charles Lawry. Şeful FBI-ului mi-a garantat-o. Dispozitivul va fi extrem de discret, dar va număra peste o sută de oameni. Tot personalul disponibil la New York la momentul actual. E 4 iulie şi mulţi sunt în vacanţă.

— Asta ne lasă ceva timp, spuse Malko. Sunt sigur că Aziz Abdullah

a spus adevărul. Cabina telefonică de care a pomenit este uşor observabilă. N-o putem rata pe Inge Klein.

De la celălalt capăt al firului se auzi un oftat.

— Dacă am putea-o găsi înainte, aş fi ceva mai liniştit…

Şi Malko la fel… Se uită la ceas. Două şi zece minute. Mai rămânea foarte puţin timp.

— Inge Klein îi dăduse lui Carrie Fisher un număr de la o cabină telefonică unde putea să o sune la anumite ore, spuse el. Cea pe care o supraveghează FBI-ul în acest moment. Ori, Aziz Abdullah avea acelaşi umăr de telefon, 6648438. Există o şansă ca această cabină să se găsească în apropierea ascunzătorii lui Inge Klein… Chris a cerut FBI-ului şi poliţiştilor din cartier să întrebe din uşă în uşă şi să încerce să o găsească…

— O să-i scutur eu, promise Lawry. Tu ocupă-te acum de Path. Trebuie să aflăm cât mai multe detalii, pentru a fi pregătiţi pentru orice eventualitate. Am cerut biroului nostru de la New York să ne trimită un expert în demolări.

— Milton încearcă să-l localizeze pe Leon Storman, spuse Malko.

*

* *

Milton Brabeck dădu buzna în încăperea unde se găsea Malko.

— Îl am pe Storman la telefon, anunţă el. Pe linia doi.

Malko preluă imediat convorbirea. Storman fusese găsit la fata lui, în New Jersey.

— Mister Storman, spuse Malko. Henry Pickford avea acces la planurile Path-ului?

— Sigur, spuse Storman, era una din atribuţiile lui. De ce?

— Avem o informaţie conform căreia ăsta ar fi obiectivul libienilor. Spune-mi exact în ce constă Path-ul.

— Oh, e cel mai mic traseu de metrou din New York, explică americanul. Ai călătorit pe el când ai venit să mă vizitezi. Linia principală pleacă de la World Trade Center şi merge până la Newark, cu o bifurcaţie pe Hoboken. Sunt două tuneluri cu sens unic, care se intersectează pe sub Hudson.

— Tunelurile astea au vreo particularitate? întrebă Malko.

— Particularitate? se gândi şeful. Nu, n-aş putea spune. Atât doar că sunt foarte vechi. Datează din secolul al XIX-lea.

— La ce distanţă sunt sub albia râului Hudson?

— Aş zice, la vreo douăzeci de metri.

— O încărcătură de vreo douăzeci de kilograme de explozibil ar putea să facă să se prăbuşească tavanul?

— Nu ştiu. Nu cred, spuse Leon Storman speriat.

— Poţi să ne dai planurile acestor tuneluri? Venim să le luăm.

— Sunt la mine la birou, în Journal Square.

*

* *

— Chris pe linia trei, anunţă Milton Brabeck.

Malko apucă receptorul cu inima bătându-i cu putere.

— Am găsit un magazin în care e cunoscută, anunţă Chris Jones, cu respiraţia întretăiată. Veniţi repede. La colţul dintre Amsterdam şi Strada 77.

Malko închise. Până când Storman să ajungă înapoi la birou, mai aveau o jumătate de oră.

— Milton, spuse el. Mă laşi pe Strada 77 şi fugi la Storman. Am să vin şi eu.

*

* *

Cartierele dintre Străzile 76 şi 82 erau în stare de asediu. Zeci de poliţişti le treceau prin sită de o oră. Malko îl găsi pe Chris Jones în faţa unei băcănii portoricane, la colţul dintre Amsterdam Avenue şi Strada 77. Patru genţi FBI interogau o femeie grasă, care le răspundea în scârbă.

— Te aşteptam, anunţă Chris Jones. Se pare că locuieşte la numărul 254, în clădirea în dreptul căreia e parcată maşina verde.

Era o clădire de patru etaje, cu un aspect destul de deteriorat. Grupul se apropie de scara exterioară. Strada fusese blocată la ambele extremităţi şi spatele clădirii era şi el supravegheat.

Chris Jones scoase o fotografie de-a lui Inge Klein şi o arătă unui grup de tineri care fumau haşiş pe trepte.

— O cunoaşteţi pe femeia asta?

Tinerii abia dacă se uitară la fotografie, mormăiră un „nu” destul de vag şi se împrăştiară ca vrăbiile. Lumea din cartier nu prea iubea poliţiştii… Malko privi uşa exterioară zăvorâtă şi cutiile de scrisori. Toate aveau câte un nume, cu excepţia a trei dintre ele.

— Trebuie să intrăm cu forţa, îi spuse el lui Chris.

Un lăcătuş de la FBI deschise broasca. Chris şi Malko intrară, urmaţi de trei agenţi FBI. Cercetară parterul. Era înfiorător de cald şi în aer plutea un miros abominabil, un amestec de sudoare, urină şi tutun stătut. Deschiseră sistematic fiecare apartament. Nimic.

Urcară la etajul întâi.

Făcură acelaşi lucru. O uşă fără nume pe ea. Malko sună. Niciun răspuns. Ascultă. Lăcătuşul de la FBI interveni din nou şi uşa se deschise, dând la iveală o încăpere goală, de o murdărie respingătoare, vizibil nelocuită. Plecară spre etajul doi. Altă uşă fără nume.

Lăcătuşul reuşi să-i vină de hac şi acestei încuietori.

Malko împinse uşa încet. Auzi imediat un zgomot de sticlă spartă, urmat de un păcănit sec şi un fâşâit.

— Înapoi! strigă el.

Se năpustiră toţi spre micul palier strâmt. Abia avură timp să păşească pe scări când o explozie scurtă făcu să se clatine imobilul. Uşa se smulse din ţâţâni şi se izbi de peretele din faţă, într-un nor de praf.

Malko se ridică în acelaşi timp cu Chris Jones şi se năpusti cu revolverul în mână prin deschizătura încă plină de fum. O cameră mobilată sumar, cu pereţii ciobiţi de aşchii.

Malko se aplecă şi ridică de pe jos un ciob de sticlă.

— Un vechi truc! spuse el. A lăsat o grenadă într-un pahar de cristal. Nu trebuia decât să împingi uşa ca paharul să se spargă, linguriţa să cadă şi grenada să explodeze.

Găsiseră în sfârşit ascunzişul lui Inge Klein. Gol.

*

* *

Malko examină rapid un teanc de peruci şi mustăţi, o întreagă

garderobă de haine bărbăteşti şi o trusă de machiaj. Inge Klein îşi petrecea timpul schimbându-şi înfăţişarea. Iată de ce scăpase aşa de uşor, în ciuda tuturor căutărilor.

Mai găsiră trei pistoale, încărcătoare, documente de identitate italieneşti în alb, un plic cu patru mii de dolari şi un paşaport german, şi el în alb.

Într-un colţ Malko descoperi nişte baxuri de apă minerală. Se pregătise pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să stea ascunsă acolo mai multe zile, dacă nu chiar mai multe săptămâni… Toate astea însă nu le spuneau unde e Inge Klein…

— Explozibilul care a trecut prin mâinile lui Carrie Fisher lipseşte, spuse Malko.

Deci, nemţoaica nu avea de ce să mai treacă pe-aici înainte de întâlnirea ei de la World Trade Center, peste trei ore.

Malko şi Chris Jones coborâră, lăsându-i pe oamenii FBI-ului să cotrobăie prin apartament. O maşină albă a FBI-ului îi aştepta pentru a-i duce în partea de jos a oraşului, de unde un elicopter urma să-i transporte direct la Journal Square. Malko privi ceasul, deprimat. Nu mai erau decât două ore şi cincizeci şi cinci de minute până la întâlnirea fatală.

Din fericire, străzile New Yorkului erau goale, din cauza căldurii şi a vacanţei. Toţi turiştii se concentrau în zona Statuii Libertăţii şi la World Trade Center.

Acolo unde Inge Klein se pregătea să lovească.

*

* *

Specialistul în demolări era aplecat peste planurile celor două tuneluri care legau World Trade Center de New Jersey, analizând curbura tavanelor, starea lor şi distanţa care le separa de patul râului.

— E destul de simplu să faci să se prăbuşească tavanele astea, conchise expertul. Ar trebui reconstruite în întregime.

— Ce cantitate de Simplex ar fi necesară? întrebă Malko.

— Dacă ai planul la dispoziţie, între zece şi patruzeci de kilograme.

— Vrei să spui că o cantitate aşa de mică ar putea provoca prăbuşirea tavanului şi inundarea tunelului?

— Aşa cred. Bineînţeles, astea nu sunt decât nişte calcule teoretice, dar rezistenţa bolţii e foarte mică. E de ajuns să slăbeşti rezistenţa unui stâlp pentru ca totul să se prăbuşească.

— Path-ul este foarte frecventat? întrebă el.

— Zeci de mii de oameni îl folosesc zilnic, pentru a se duce la World Trade Center, îi răspunse Malko.

*

* *

Coborâră la Journal Square. Se aşezară în primul vagon al unei rame care mergea spre World Trade Center, cu două opriri intermediare. În locul acela, linia de metrou ieşea la suprafaţă. Foarte repede, traseul deveni subteran. Când ajunseră la ultima staţie înainte de Hudson, Exchange Place, erau la treizeci de metri sub sol.

În porţiunea de sub fluviu, tunelul era extrem de îngust, nelăsând loc decât pentru trecerea vagoanelor. Era imposibil să te ascunzi pe acoperiş sau în părţile laterale. Lămpi cu neon luminau tunelul la fiecare douăzeci de metri. La World Trade Center, rama efectua o întoarcere în U şi pleca înapoi.

Tunelul era perfect rectiliniu de la Manhattan la New Jersey.

— Nimeni nu se poate deplasa pe jos în tunel? întrebă Malko.

— Teoretic, e uşor să te strecori pe şine la una din staţii, spuse Storman. Dar e la fel de uşor să te calce o ramă.

— Deci, conchise Malko, pentru a ajunge în mijlocul tunelului ar trebui să te urci într-o ramă şi să o obligi să se oprească.

— Se poate, dacă foloseşti *Emergency Brake*[44], explică Storman. În cazul ăsta, două semafoare roşii blochează traficul.

Urcară pe o scară şi ajunseră într-un hol larg. Un vânzător de ziare şi de flori în centru şi două cafenele pentru călătorii în tranzit. Malko îşi continuă drumul spre suprafaţă, ajungând la scara rulantă enormă care ducea la subsolul complexului World Trade Center.

O mulţime compactă se înghesuia pe scări, cu toate că era zi de sărbătoare: turişti şi curioşi veniţi să viziteze Statuia Libertăţii.

---

[44] Semnalul de alarmă.

Malko privi în jur şi observă o placă pe care scria: *BRT Uptown*.

— Mai sunt şi alte linii care trec pe aici? întrebă el.

— Bineînţeles, BRT-ul şi IRT-ul.

— Sunt la acelaşi nivel cu Path-ul?

— Da, dar pasagerii trebuie să urce şi apoi să coboare din nou. Cu scara rulantă pe care tocmai am fost noi.

— Există vreo comunicare între tuneluri? insistă Malko.

— Da, dar accesul publicului e interzis.

— Al publicului, spuse Malko. Nu şi al apei.

Storman îl privi fără să înţeleagă. Malko tocmai înţelesese de ce libienii aleseseră să saboteze Path-ul şi nu vreun alt tunel. Ar fi fost mult mai uşor, de pildă, să arunce în aer un camion în Lincoln Tunnel, calea rutieră care leagă Manhattanul de New Jersey. Dar, admiţând că încărcătura era destul de puternică pentru a prăbuşi tavanul, numai vehiculele imobilizate înăuntru ar fi fost înecate, apa ieşind la nivelul solului prin cele două extremităţi.

În cazul Path-ului, lucrurile stăteau cu totul altfel. Dacă explozibilul lui Inge Klein reuşea să prăbuşească tavanul unuia dintre tuneluri, râul Hudsonul s-ar fi revărsat nu numai în Path, ci şi în toată reţeaua subterană a celor şapte sisteme de metrou din New York, înecând mii de oameni.

Hudsonul, comunicând cu Oceanul Atlantic, ar fi fost o catastrofă de o amploare fără precedent. Numai o minte demonică putea gândi aşa un plan. Şi când te gândeşti că naiva de Carrie Fisher îşi imaginase că vor sări numai câteva pietre din Statuia Libertăţii…

Leon Storman se apropie de Malko.

— Crezi cu adevărat că…

— Da, spuse Malko. Un atentat este pe punctul de a se produce la Path.

Storman îl privi, încremenit.

— Vrei să spui că o să arunce în aer tunelul?

Vocea îi era gâtuită de emoţie.

— Avem toate motivele s-o credem, confirmă Malko.

— *My God!* Trebuie să oprim traficul imediat.

— Nu, spuse Malko. Ştim ora la care trebuie să aibă loc atentatul. Am identificat persoana care îl va declanşa şi ştim că are un punct de

trecere obligatoriu, actualmente sub supraveghere. Dacă îi trezim bănuielile, riscăm să amâne acţiunea. Ori nu putem să supraveghem Path-ul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sau să-l închidem definitiv.

Storman arătă spre mulţimea din jurul lor.

— Dar cum o să facem? Aţi văzut? Sunt mii de oameni care trec pe aici.

— Avem nişte indicii care ne vor ajuta, spuse Malko. Ştim că atentatul va avea loc azi. La ora şase.

— Este şi momentul de maximă aglomeraţie, remarcă Storman.

Malko îşi imagină catastrofa: apa năvălind în Path, înecând oamenii ca pe nişte şobolani, pătrunzând apoi pe celelalte linii de metrou, provocând mii de morţi. Totul cu numai câteva kilograme de Simplex.

— Domnule Storman, spuse Malko, trebuie să ne păstrăm sângele rece. Chiar în acest moment, zeci de agenţi FBI se postează în dreptul tuturor căilor de acces către Path, aici şi în New Jersey. Toţi cu fotografia lui Inge Klein şi ordinul să o urmărească fără a interveni. Trebuie să se oprească la o cabină telefonică pe care am identificat-o.

— Care?

— Asta, spuse Malko, arătând una din cabinele de lângă vânzătorul de flori, în capul scării rulante, în Path Corner.

— *My God*, murmură Storman, privind din nou cabina telefonică de parcă se aştepta să vadă diavolul ieşind din ea în orice clipă.

Pentru moment, cabina era goală.

Îşi alungă din minte un gând oribil. Dacă Inge Klein nu urma instrucţiunile? îl trecură sudori reci… Aparatul de emisie-recepţie al lui Chris începuse să pârâie. Responsabilul FBI anunţa că toţi oamenii erau la posturile lor.

— Foarte bine, spuse Malko.

FBI-ul nu era decât un element din planul lui de apărare, în ciuda pregătirii lor, nimic nu garanta că oamenii ăştia vor fi în stare să recunoască o femeie pe care nu o văzuseră decât în fotografie.

Conta mai ales pe cabina telefonică la care Inge Klein va trebui să se oprească.

Îşi căută un loc de observaţie, unde Inge Klein nu putea să-l

repereze. Alese în final holul de intrare de la Chase Manhattan, chiar în faţa scării rulante, de cealaltă parte a lui Path Corner.

— Să ne despărţim, îi spuse el lui Storman. Întoarce-te la Journal Square şi rămâi la dumneata în birou, ca să putem să te contactăm. S-ar putea să avem nevoie de sfaturile dumitale.

Malko îl privi cu inima strânsă cum se pierde pe scara rulantă. În astfel de operaţiuni existau întotdeauna necunoscute care puteau face să eşueze planurile cele mai minuţioase. Se întoarse către Chris Jones.

— Ai convocat o echipă pentru dezamorsarea bombei?

— E în holul de la Vista. Sunt cei mai buni specialişti care există la New York.

Nu le mai rămânea decât să se roage Cerului.

*

* *

Şase fără cinci! Malko îşi auzea inima bătându-i în piept. Se găsea la vreo treizeci de metri de cabină şi mişcarea neîntreruptă a mulţimii îl făcea imposibil de reperat. Zumzăitul aparatului radio de la ureche, rămânea monoton, cu excepţia frazelor scurte, schimbate de agenţii FBI. Nu-şi dezlipea ochii de cabină. Mai multe persoane intraseră înăuntru să telefoneze, dar niciuna dintre ele nu putea fi Inge Klein, chiar şi deghizată. La un moment dat îl cuprinsese o bănuială şi se repezise în jos pe scara rulantă pentru a descoperi la picioarele ei o femeie care semăna vag cu terorista germană.

Din nou privi cabina, sfâşiat de o îndoială groaznică. Era posibil ca Inge Klein să-şi fi schimbat planurile? Oare deja amplasa explozibilul? Încercă să-şi alunge îngrijorarea, ştiind că posibilităţile tehnice erau reduse şi îşi reluă încrâncenat pânda.

Ora de vârf era pe punctul de a se sfârşi. Nemţoaica ar fi trebuit să apară demult.

Atenţia i se deşteptă din nou. Un bărbat tocmai telefona din cabină. La vreo patruzeci de ani. Cu o servietă diplomat în mână.. Stil cadru de conducere, genul perfect de *yuppie*[45]. În acelaşi moment aparatul

[45] Young Urbanite Professional – Cadru de conducere.

lui pârâi. Era Chris Jones.

— FBI-ul mi-a semnalat că a fost reperat un diplomat est-german care şi-a lăsat maşina în parkingul de la Vista. A intrat la World Trade Center.

Malko îngheţă.

— Cum e îmbrăcat?

— Costum verzui, servietă diplomat vişinie, răspunse Chris. Înalt, solid şi uşor chel.

Era bărbatul care tocmai telefona!

Pulsul lui Malko urcă la o sută cincizeci. Nu putea fi o coincidenţă. Omul vorbea la telefon în continuare. Apoi lăsa receptorul, se aplecă, deschise servieta diplomat pe care şi-o proptise între picioare şi scoase un plic mare. Maro.

Îl aşeză pe tăblia din faţa lui şi continuă convorbirea. În sfârşit, puse receptorul în furcă, închise geanta diplomat şi se îndepărtă, pierzându-se în mulţime.

Lui Malko îi venea să urle de fericire: tocmai asistase la ultima fază pregătitoare a Operaţiunii Nasser.

Nu avu timp să se bucure prea mult. Abia trecuseră câteva secunde, că o siluetă pătrunse în cabina telefonică. Mai întâi, Malko nu-i văzu decât spatele. Imposibil să-ţi dai seama dacă era femeie sau bărbat. Pantaloni fără formă şi o haină lungă.

Apoi se întoarse, cu plicul maro în mână.

Era o femeie, cu ochelari cu rame de baga, părul roşu-portocaliu şi un buchet de flori în mână. Îşi puse plicul în poşetă şi se îndepărtă spre primul tronson al scării rulante.

Numai cineva ca Malko, care deja o mai întâlnise, ar fi putut s-o recunoască pe Inge Klein.

Capitolul XIX

Silueta lui Inge Klein fu înghiţită în câteva secunde de mulţimea care se înghesuia pe scările rulante. Malko sări din postul lui de observaţie, pentru a nu o pierde din ochi.

Nenumăraţii agenţii FBI nu o reperaseră la intrarea de la World Trade Center. Ceea ce nu era deloc încurajator pentru cele ce aveau să

urmeze.

Un lucru era sigur: terorista nu avea explozibilul la ea. Deci, din două una: sau era deja plasat, sau undeva o aşteptau nişte complici.

— Inge Klein se îndreaptă spre Path, anunţă el în aparat, strecurându-se în mulţime. În niciun caz să nu o arestaţi acum.

Comunică semnalmentele detaliate ale femeii şi se opri pe platforma intermediară. O nouă surpriză: în loc să o şteargă spre şine, Inge Klein se instală confortabil la terasa unei cafenele. Malko, ascuns în spatele standului cu ziare, o văzu cum comandă o cafea şi deschide plicul pe care îl luase din cabina telefonică.

Chris Jones apăru lângă Malko.

— Ce face? întrebă el.

— Studiază planurile care tocmai i s-au dat, explică Malko. Este probabil un studiu după documentele sustrase de Henry Pickford, cu punctele slabe ale tunelului, deci locurile de amplasare a pachetelor cu explozibil…

Gorila o privi pe femeia care îşi sorbea liniştită cafeaua la douăzeci de metri de ei.

— Ce facem?

— Pentru moment nimic, spuse Malko. Ai văzut mulţimea din jur. E cu siguranţă înarmată şi n-ar ezita să tragă. În orice caz, ce ne interesează pe noi este explozibilul.

— Atenţie, spuse Chris Jones, se ridică.

Inge Klein împăturise hârtiile la loc. Intră într-o cabină telefonică şi ridică receptorul. Conversaţia fu scurtă. Apoi se îndreptă spre uşile automate, care asigurau accesul pe peron. Introduse o bancnotă de cinci dolari, primi restul de douăzeci şi cinci de cenţi şi dispăru pe scară în direcţia Newark.

Malko aşteptă câteva secunde, apoi se luă după ea. Slavă Domnului, era plin de lume şi nu-i fu greu să se ascundă. Chris Jones îi arătă trei agenţi FBI deghizaţi în angajaţi, repartizaţi pe peron.

— N-avem cum s-o pierdem, afirmă el.

O ramă sosea în staţie. Oprirea era foarte scurtă, mai puţin de un minut. Malko urcă în unul din ultimele vagoane şi oamenii FBI-ului verificară dacă nu mai rămăsese nimeni pe peron. Inge Klein se găsea în primul vagon.

Malko cronometră traversarea Hudsonului: două minute şi douăzeci şi şapte de secunde exact, înainte ca rama să se oprească la Exchange Place, în New Jersey. Aşteptă în vagon până când o voce necunoscută îl anunţă prin aparat:

— A coborât. Se îndreaptă spre lifturi.

Malko sări din vagon şi grăbi pasul spre ieşire. O apucă pe scări şi urcând deodată câte patru trepte. Un agent FBI îl interceptă pe traseu.

— Ţinta a părăsit Exchange Place şi se îndreaptă spre Hudson.

Malko ieşi pe un bulevard liniştit, care se termina pe malul Hudsonului. Se făceau lucrări importante. Un panou anunţa. „New Jersey Green Acres". De cealaltă parte a râului, turnurile gemene de la World Trade Center păreau foarte mici. După câţiva paşi, o zări pe Inge Klein mergând agale de-a lungul malului şi depăşind gardul şantierului. Văzu ancorat la ţărm un Skarab 38 de un roşu aprins, o ambarcaţiune care putea atinge şi o viteză de 30 de noduri.

Inge Klein nu se apropie de el, ci se întoarse, revenind spre staţia Path-ului.

Nu era o misiune de sinucidere: terorista îşi inspectase mijloacele de fugă. Indicaţie preţioasă: avea intenţia să fugă prin New Jersey. Mări pasul pentru a nu pierde contactul cu ea. Inge Klein luă ascensorul, iar el coborî pe scara mică şi murdară. Se temea de cel de al şaselea simţ al teroristei. Nimic nu trebuia să-i trezească bănuielile. Altfel, în ciuda tuturor precauţiunilor luate, era în stare să le scape printre degete şi lucrurile ar fi trebuit luate de capăt.

Ajunseră pe peron. Cele două tuneluri paralele erau despărţite de un culoar de vreo 20 de metri, care asigura comunicaţia între ele. Între cele două peroane mai existau şi nişte antrepozite, dar nu se zărea niciun angajat al liniei de metrou.

Un vagabond dezgustător de murdar, rezemat de un perete, îi şopti lui Malko în trecere:

— A luat-o la stânga, sir.

O nouă enigmă: Inge Klein îşi continua drumul către New Jersey, o zonă unde nu se putea organiza niciun atentat, pentru că acolo Path-ul ieşea la suprafaţă…

Malko încetini pasul. Între două rame, cheiul staţiei era pustiu. Într-adevăr, oamenii care coborau în staţia aceea nu aveau de ce să se

oprească pe peron şi foarte puţini călători urcau. Se hotărî să aştepte sosirea în staţie a ramei următoare pentru a intra şi el pe peron. Câţiva călători trecură pe lângă el, îndreptându-se în direcţia opusă.

Un uruit surd anunţă sosirea ramei din direcţia lui World Trade Center şi văzu defilând vagoanele verzi. În momentul acela păşi pe peron.

Acesta era gol. Puţinii călători se urcaseră deja în vagoane. Inge Klein dispăruse. Sări într-un vagon şi se izbi de privirea îngrijorată a unui agent FBI, pe care îl recunoscu datorită insignei minuscule, prinse de reverul hainei.

— Unde e ţinta? îl întrebă el pe Malko.

— Nu a urcat?

— Nu, sir. Avem câte un om în fiecare vagon. Nu am văzut-o!

Malko nu avea decât o fracţiune de secundă să ia o decizie. Sări înapoi pe peron în clipa în care uşile se închideau.

Rama porni spre Jersey City, în timp ce el alergă până la extremitatea peronului, unde se găsea un spaţiu comunicând cu celălalt peron. Uşa era deschisă şi Inge Klein desigur că plecase în direcţia de unde venea. Se izbi de un om în salopetă şi *hard-hat*[46], pe care îl luă mai întâi drept un autentic lucrător de metrou. Până când observă minusculul vârf galben pe haină.

— Aţi văzut o femeie trecând pe-aici?

— N-am văzut pe nimeni, sir.

Malko rămase interzis. Nu existau decât două ieşiri posibile. Cea la care aşteptase şi pasajul acesta. Agentul FBI-ului îi afirmase că Inge Klein nu se urcase în niciun vagon. Deci, trebuia să fi rămas pe peron…

Privi cele două găuri negre ale tunelului, din cele două extremităţi ale staţiei. Imposibil ca Inge Klein să se fi angajat pe linia care mergea spre Jersey City. Ar fi fost strivită de metrou. Între pereţii tunelului şi rama de metrou nu era loc destul… Se precipită spre celălalt capăt al peronului, privind intrarea în tunel, de unde sosea celălalt metrou. Deşi tunelul era rectiliniu, din cauza întunericului nu putea vedea mai

[46] Cască.

departe de douăzeci de metri.

Inge Klein se angajase cu siguranţă în tunelul acela. Cu o lanternă te puteai deplasa uşor, cu condiţia să nu atingi şina de alimentare.

Dar de ce?

Ascultă cu atenţie şi auzi din depărtare un uruit surd: rama următoare plecase din staţia de la World Trade Center şi avea să sosească în două minute şi jumătate. Strivind în trecere terorista germană…

Dar până acum Inge Klein nu făcuse dovadă de tendinţe de sinucidere.

Chris Jones se ivi lângă Malko, vizibil îngrijorat.

— Băieţii tocmai au inspectat rama la Journal Square, anunţă el. Inge Klein nu era în ea.

— A luat-o pe-aici, spuse Malko.

Încercă să reconstituie planul teroristei. Era sigur acum că nu avea să acţioneze singură. Neştiind cine sunt, complicii ei nu puteau fi reperaţi de FBI… Uruitul ramei începea să se apropie. Malko sări brusc pe linie.

— Hei! Eşti nebun! strigă Chris Jones. O să te storcească…

— Vino, strigă Malko. Dacă Inge Klein a făcut-o, o s-o facem şi noi.

Începură să alerge printre traverse, trecând uneori pe sub lumina palidă a câte unei lămpi cu neon. În faţa lor, uruitul convoiului de sub Hudson creştea la fiecare secundă. Malko era chinuit de gândul că numai douăzeci de metri de pământ îi separau de sutele de mii de tone de apă.

Care era planul lui Inge Klein?

*

* *

Nimeni nu dădu atenţie celor doi bărbaţi pierduţi în mulţime, care se apropiaseră de marginea peronului. Rama intra în staţie şi vagonul din faţă opri chiar în dreptul lor.

Se aşezară în rândul trei, pe partea stânga, în faţa cabinei închise unde se găsea conductorul. Transpirau amândoi din abundenţă, ca majoritatea newyorkezilor la acea oră din zi. Erau îmbrăcaţi cu geci cenuşii şi pantofi de sport şi purtau câte o geantă pe umăr. În Europa

s-ar fi remarcat că erau din Orientul Mijlociu, în timp ce la New York nu se deosebeau cu nimic de miile de portoricani, latino-americani, greci, pakistanezi şi evrei sefarzi.

Niciunul dintre ei nu era bărbierit, dar nici amănuntul ăsta nu şoca: era noua modă printre tineri.

Rama demară, părăsind staţia de la World Trade Center, şi cel mai tânăr dintre cei doi porni discret un cronometru. Un om gras şi roşcovan, cu un walkie-talkie în mână, îi observa. Era un agent FBI în misiune. Dar i se spusese să repereze o femeie, ale cărei trăsături le memorase foarte bine, şi nu doi bărbaţi. Trecură un minut şi douăzeci şi şapte de secunde. Convoiul rula cu şaizeci de kilometri la oră şi se găsea aproape la jumătatea drumului.

Deodată, cel mai tânăr dintre cei doi sări în picioare şi făcu un salt spre maneta de alarmă.

O sonerie stridentă începu să urle în cabina conductorului. Acesta, respectând regulamentul, tăie imediat curentul şi aprinse semnalele roşii în spate, pentru a opri înaintarea convoiului următor. Rama se opri după aproximativ o sută de metri. Pasagerii se priveau uşor surprinşi, dar deloc speriaţi: ramele Path-ului se opreau adesea în mijlocul tunelului.

Agentul FBI se ridică şi se îndreptă spre tânăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce ai tras semnalul de alarmă?

Măsliniul nu răspunse, ocupat să răscolească prin geanta sport. Agentul FBI nu avu timp să repete întrebarea. Cel de-al doilea bărbat scosese un pistol şi îi trase un glonţ în cap, chiar în momentul în care conductorul apărea din cabină. Ucigaşul ochi, ţinând arma cu ambele mâini, şi capul nenorocitului se transformă într-un terci de carne şi oase. Călătorii urlau. Încercau să se îngrămădească în capătul opus al vagonului. Bărbatul mai tânăr strigă în engleză:

— Toată lumea la pământ şi nimeni n-o să păţească nimic.

Pentru a-şi întări cuvintele, trase câteva focuri de armă în pereţi.

În câteva secunde, o linişte de moarte se aşternu în vagon. Unul dintre terorişti deschise atunci uşa din faţă, care dădea spre linie, şi începu să facă semne cu o lanternă. I se răspunse imediat şi omul scoase un urlet de bucurie.

Tovarăşul lui deja coborâse şi aluneca între peretele tunelului şi

vagon, mergând spre spate. Cu geanta în spinare, era destul de complicat… Ar fi fost imposibil, dacă trenul era în mişcare. Prin geamuri zărea chipurile pasagerilor resemnaţi. În celelalte vagoane nu se auziseră focurile de armă.

Inge Klein sosi trei minute mai târziu, gâfâind, cu ochii scânteietori. Luase o doză de cocaină înainte de a se pune la drum şi se simţea invulnerabilă.

— Akram, spuse ea, tu rămâi aici. Aprinde farurile. Dacă vine cineva. Îl ţii pe loc. Ne trebuie un sfert de oră. OK?

— *Aiwa*, spuse tânărul libian.

Făcuse în Libia un antrenament intensiv, dar era prima lui misiune adevărată. Era burduşit de amfetamine. O îmbrăţişă scurt pe Inge Klein, care o luă pe urmele complicelui lui, trăgând după ea cea de-a doua geantă.

Akram scoase un pistol mitralieră HK5, grenade şi un proiector cu halogen care bătea la trei sute de metri distanţă. Era destul de uşor să opreşti pe cineva în tunel când erai protejat de un zid de ostatici. Începu să scruteze penumbra tunelului, supraveghind cu un ochi pasagerii îngroziţi din spatele lui.

O siluetă apăru în lumina proiectorului şi libianul dădu drumul unei rafale scurte. Mai avea pe sub haină peste zece încărcătoare…

*

* *

Malko se lipi de perete şi auzi un glonţ care ricoşă pe o şină, la mică distanţă de el. Imediat, unda de şoc făcu să cadă praf şi bucăţi de tencuială din bătrânul tunel. Se găseau la peste două sute cincizeci de metri de convoiul oprit, din care nu se distingeau decât farurile.

— Nu trage, spuse Malko. Nu ne foloseşte la nimic. Ne-ar trebui un regiment ca să-l luăm cu asalt…

— Dar ce fac?

Malko înţelesese planul diabolic al teroristei.

— După părerea mea tocmai amplasează explozibilul în punctele slabe, identificate de inginerii est-germani. Chiar în spatele convoiului.

Puteau opera în linişte, căci oprirea ramei blocase automat rama

următoare… Deci Inge Klein avea tot timpul să acţioneze. După care se va urca înapoi în aceeaşi ramă şi va fugi către New Jersey Port. Trebuia să iasă la suprafaţă în clipa în care explozibilul ar fi provocat surparea tunelului.

Chris Jones făcu un pas înainte şi numaidecât răpăitul unei HK5 îl lipi de perete.

Malko îşi analiza în minte posibilităţile cu o viteză înnebunitoare.

— Chris, spuse el, rămâi aici şi ţine-l sub presiune. Îţi trimit ajutoare.

— Şi dacă am întrerupe curentul?

Malko clătină din cap.

— Numai în ultimă instanţă. Prin asta n-am putea împiedica bombele să explodeze. Ar muri şi mai multă lume. Inge Klein e capabilă să se sacrifice. În orice caz, odată explozibilul amorsat, nu poate să mai dea înapoi.

— Atunci s-a zis cu noi, spuse gorila.

— Nu, spuse Malko. Poate că nu.

Începu să alerge cu toate forţele prin întunericul tunelului, spre Exchange Place.

Capitolul XX

Malko ieşi din tunel cu inima bătându-i cu furie. Staţia de la Exchange Place era evacuată. Nu mai rămăseseră decât poliţiştii care îl întâmpinară cu armele în mâini.

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă un detectiv FBI.

— Am să vă explic, spuse Malko. Trebuie să mă întorc pe partea cealaltă, la World Trade Center.

— Circulaţia e blocată din ordinul FBI-ului…

— Deblocaţi-o, ordonă Malko. Dacă nu, New Yorkul va fi inundat în mai puţin de o jumătate de oră.

În timp ce vorbea, alerga spre celălalt peron, unde o ramă goală stătea în staţie, cu uşile deschise. Şi acolo, plin de poliţişti. Sări în vagonul din faţă. Conductorul îl privi uimit.

— Hei, nu merge nicăieri!

— Demarează imediat, spuse Malko.

— Imposibil, spuse celălalt, totul e blocat.

Detectivul FBI îi puse insigna sub nas.

— Fă ce ţi se spune, îmi asum responsabilitatea.

Fără prea mare tragere de inimă, mecanicul apăsă pe manetă şi convoiul se mişcă din loc încet. O puzderie de semnale roşii clipeau în umbra tunelului. În mod automat, conductorul încetini. Malko îi apucă mâna şi împinse maneta către dreapta…

— Mai repede…

Rama prinse viteză, trecând peste semnalele roşii şi declanşând concertele soneriilor de alarmă. Conductorul era livid.

— O să facem un accident, îl preveni el pe Malko.

După un timp care lui Malko îi păru infinit de lung, intrară cu toată viteza pe peronul plin de poliţişti al staţiei de la World Trade Center. Malko sări din mers drept în braţele lui Milton Brabeck.

— Unde e Chris?

— În tunel, spuse Malko. Vino repede.

Traversară peronul alergând şi Malko urcă în rama care stătea pe loc. Apărură nişte angajaţi ai Path-ului, conduşi de Leon Storman, care se reîntorsese.

— Am auzit împuşcături, spuseră ei. Ce se-ntâmplă? Rama s-a oprit în mijlocul tunelului? De ce?

— Erau terorişti la bord, explică Malko. Au pus mâna pe tren. Inge Klein a venit şi ea. Tocmai amplasează explozibilul pentru a arunca totul în aer… Mai e vreo ramă între noi şi ei?

— Nu.

— Atunci la drum, spuse Malko.

Se strecură în locul conductorului. Acesta îl privi neliniştit.

— Dar, sir, nu se poate. O să faceţi un accident…

— Mai bine un accident decât o catastrofă, spuse Malko. Ştii ce-ar însemna ca Hudsonul să se reverse în tunel?

Leon Storman se sufoca.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el.

— Vino, spuse Malko. S-ar putea să avem nevoie de dumneata.

Mai mulţi agenţi FBI urcară şi ei. Malko lăsă maneta în jos şi o împinse spre dreapta. Uşile se închiseră automat şi rama se puse în mişcare. Luminile peronului dispărură, lăsând loc tunelului negru. Şi

neonului alb. Nimeni nu rostea un cuvânt. Malko mergea cu viteză moderată, scrutând obscuritatea.

Nimic, în afara tunelului negru şi rectiliniu. Deodată, Storman se aplecă spre el arătându-i o lumină albă, apoi două puncte roşii în depărtare. Greu de estimat distanţa exactă.

— Uite cealaltă ramă. Încetineşte. E ceva în faţă.

Malko, fără să răspundă, apăsă maneta spre dreapta, până la fund. Rama prinse viteză. Farurile luminau şinele, pietrele vechi, nişele minuscule şi rare.

Şi deodată Malko văzu ceea ce aştepta. Un om, căţărat pe o scară telescopică sprijinită de perete, instala ceva pe tavan. O altă siluetă era în picioare, în mijlocul, liniei. În momentul în care îi văzu, omul coborî repede şi începu să alerge spre metroul oprit. Urmat de cealaltă siluetă.

— Ei sunt, spuse Malko.

Inge Klein şi tovarăşul ei alergau cât puteau de repede, întorcând capul din când în când. Bărbatul se împiedică, zbură prin aer şi ateriză între şine. Se văzu un fulger albastru, corpul îi tresări şi nu mai mişcă. Fusese electrocutat.

Terorista alerga în continuare, dar uruitul ramei care se apropia din spate o făcu să înţeleagă că nu mai avea nicio şansă. Se întoarse ca să-i înfrunte.

Cu picioarele depărtate şi un pistol mitralieră HK5 sprijinit de şold, începu să tragă asupra locomotivei care se apropia de ea cu toată viteza. Malko se forţă să nu încetinească. Fasciculul farurilor o învălui pe Inge Klein. Se auzi un zgomot moale, oribil, când roţile trecură peste corpul teroristului electrocutat, apoi faţa nemţoaicei se mări. Fulgere roşii ţâşneau din arma ei. Malko văzu o gură deschisă şi o faţă crispată de ură, urmă un şoc imperceptibil şi fasciculul din faţa lui nu mai lumină decât tunelul gol şi stopurile roşii ale convoiului din faţă.

Se simţi cuprins de o senzaţie violentă de vomă. Îl auzi ca prin vis pe Storman urlând:

— Opreşte! Opreşte!

Dădu drumul manetei, care se ridică automat. Trenul pierdu repede din viteză, dar încă mai rula cu aproximativ zece kilometri pe oră când tamponă vagonul din coadă a celeilalte rame. Malko se prinse de

perete.

Cea de-a treia întâlnire a lor fusese fatală pentru tânăra nemţoaică.

*
* *

Trei artilerişti aşezaţi în echilibru pe scări, lucrau într-o tăcere de moarte, cu palmele ude, în lumina reflectoarelor. S-ar fi auzit şi o muscă. Teroristul supravieţuitor se aruncase în aer cu o grenadă şi toţi pasagerii fuseseră evacuaţi pe jos spre New Jersey.

Trecuseră exact paisprezece minute de la moartea lui Inge Klein.

Malko avea impresia că se sufocă. Toţi priveau tavanul boltit în dreptul căruia acţionau specialiştii. Nimeni nu scotea un cuvânt… Deodată, unul dintre ei coborî şi se îndreptă spre Malko. Trăsăturile lui erau obosite şi ochii înfundaţi în orbite.

— N-au avut timp să le amorseze, spuse el simplu. Erau ceasuri Bulova.

Nu urmă nicio explozie de bucurie, nici nimic. Malko porni spre World Trade Center. Trecând prin faţa păturii care ascundea ce mai rămăsese din Inge Klein, întoarse capul în cealaltă parte.

*
* *

Carrie Fisher terminase să se îmbrace. După trei luni ieşise în sfârşit de la Fair Oaks Hospital din New Jersey. Dezintoxicată. Îşi netezi portjartierul negru care îi ţinea ciorapii de dantelă asortaţi, îşi puse fusta de mătase, apoi bluza transparentă şi bufantă.

Apoi îşi strânse mijlocul cu o centură largă din piele neagră, care la Chanel se vindea împreună cu tot acest ansamblu foarte sexy. Îl găsise la uşa apartamentului chiar în acea dimineaţă, împreună cu fluturele imens din vitrina magazinului, care o făcea să viseze. Se contemplă în oglindă şi, satisfăcută, se parfumă. Tocmai îşi termina de lăcuit unghiile, când se auzi soneria. Salonul larg era gol şi paşii ei răsunară pe parchet. Deschise uşa şi îl strânse pe Malko în braţe.

— Doamne, mi-era aşa de teamă că n-am să te mai văd niciodată, toate săptămânile astea.

Corpul ei spunea acelaşi lucru. El îi privi faţa.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată, spuse el.

Fata zâmbi fără să răspundă, lipită de el. Douăzeci de operaţii trebuiseră pentru ca oribilele cicatrice să dispară. Unele expresii ale feţei îi erau interzise pentru totdeauna, muşchii fuseseră secţionaţi. Dar, cu un fond de ten bun, nu se mai vedea practic nimic.

— Ştii, spuse ea, cred că acum ştiu de unde le-a venit libienilor ideea să arunce în aer tunelul de la Path…

Malko o privi stupefiat: era singurul mister care mai rămăsese din Planul Nasser.

— Cum?

— Nu sunt foarte sigură pe memoria mea, e aşa de mult de atunci! Poate că visez. După câte droguri am băgat în mine. Încă mai confund visul cu realitatea.

— Spune-mi, totuşi.

— Eram cu tatăl meu în Libia. Discuta despre fosta lui slujbă. Şi a pomenit despre problemele cu care s-a confruntat pe când se ocupa de securitate la NYPA.

— Şi?

— A spus că o dată trebuise să închidă unul dintre tunelurile Path-ului, linia de metrou care leagă New Jersey de World Trade Center, trecând pe sub Hudson, din cauza pietrelor care cădeau din tavan. A mai zis că nu trebuia cine ştie ce ca tunelul să se prăbuşească. Un cât de mic cutremur de pământ. Sau o creştere a nivelului fluviului, care ar spori presiunea asupra tavanului. Ori, Aziz Abdullah era cu mine. Mi se pare că atunci i-a pus tatălui meu întrebări…

Era mai bine ca FBI-ul să nu afle aşa ceva niciodată.

— Ai visat, spuse Malko. Nu mai vorbi despre asta cu nimeni.

O trase spre patul larg, unde făcuseră dragoste pentru prima oară. Avid de a reînnoda pasiunea lor intensă şi magică. Ea îl sărută şi degetele lui urcară în susul ciorapului, găsind punctul sensibil şi mângâindu-l îndelung. Carrie Fisher îşi ţinea capul pe spate, cu ochii închişi. Bazinul ei unduia ca pe valuri.

Mătasea fustei alunecă pe şolduri, descoperind jartierele şi pântecele gol. Malko pătrunse în ea cu o lentoare calculată. Carrie îşi înnodă degetele pe după gâtul lui şi pântecele începu să-i tresalte sub un orgasm devastator.

Malko întoarse uşor capul, tot înăuntrul ei, şi observă în oglinda mare de deasupra patului posterul lui Kadhafi, care părea să se uite la el cu o privire furioasă.

Sfârşit

NOU!

Găsiți „Justițiarul“ și în România !

Gérard de Villiers

prezintă

JUSTIȚIARUL

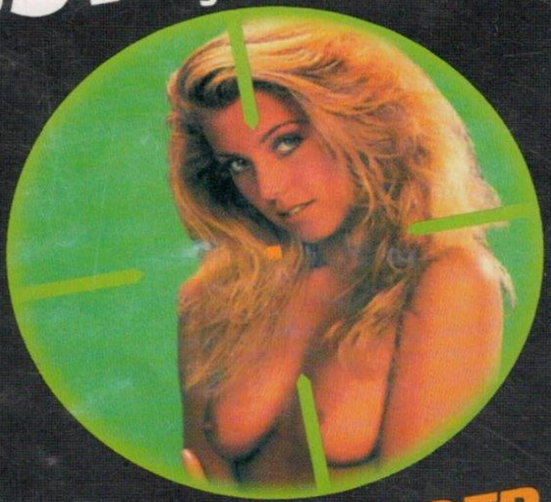

ATAC-FULGER ÎN HOLANDIA

de Don Pendleton

Tineretul

PREȚ 20 000 lei

ISBN 973-597-097-X